העולם הזה

מכות לחיילי צה"ל

- והממשלה היא חחרח אוויח

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זווארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, קובי ניב,
אפרים סידון. מעטר: גבי קלומר
כתובת המערכת: רחוב זווארץ 1

זהירות, ליבראל!

פרופ' אמנון רובינשטיין הוא אדם נאור. ליבראל אמיתי. כל־כך ליבראל. כל־כך נאור. ממש לוחם לחופש הפרט, הכלל, ובכלל, עד שבא לך להסמיק. הוא גם שוחט פרות קדושות, נאבק

בעוולות, מטיף לסובלנות, חסר דעות־קדומות, מקורי, פתוח ומה לא.

אפילו כל העצים קולמוסין וכל הארץ „הארץ", לא היה סיפק בידינו לספר אפילו מקצת משבחיו.

אלא מה? לפעמים אפילו ליבראל מיקצועי נחשד, לא עלינו, ביפהפיות־נפש וחייב מעט־לעט להוכיח שהוא בחזקת פטריוט כשר וראוי לבוא ב־קהל ישראל. והיה אם יעז מישהו לבוא ולומר שפרופסור רובינשטיין עוכר־ישראל הוא ואינו ראוי ללמד, יוכל אמנון לקום ולומר: „אני בסדר — תפטרו את פרופסור שחק."

פרופ' רובינשטיין לא מבין כיצד ממשיכה האוניברסיטה העברית להע־סיק את פרופסור שחק. („פרשת שחק" **הארץ** — 10.10.74). הלא הוא נגדינו! ואיך יכול אדם שהוא נגדינו להבין משהו בכימיה־אורגנית? איך הוא בכ־לל יכול להבין משהו? לפטר מייד! ולשלול את האזרחות גם! כמו ל־סולז'ניצין.

יש גם דוגמאות מן ההיסטוריה. בגר־מניה, למשל, ביטלו את הפיסיקה ה־יהודית. ברוסיה — את האמנות המו־דרנית. אצלינו — נבטל את הכימיה השמאלנית. כאן לא יטפטף שום שו־נא־עצמו, רעל באוזני עוללינו.

חז"ל אמרו פעם: „אל תירא מן הפרושים ולא מן הצדוקים, אלא מן הצבועים..." וחז"ל כידוע, היו מאוד־מאוד לא ליבראליים.

כולנו יחד

כמה טוב שיש טיבור רוזנבאום.
כמה טוב שיש מיכאל צור.
מי חוץ מהם היה מצליח במקום שאפילו משה רבינו נכ-של? מי מלבדם היה מצליח לאחד את העם?
סוף-סוף אנחנו שוב מאוחדים. כולנו. כל העם. מקצווי הימין ועד פאתי השמאל. כולנו יודעים ומשוכנעים — יש שחי-תות שם למעלה. כן, כן, שחיתות טריה. שחיתות רעננה. שחי-תות מלכדת.
תמה תקופת היובש שכה סיכנה את ליכוד האומה. הרי אי־אפשר לטחון בלי הרף את העניין ההוא של א"י-בריטניה. שלא לדבר על „המחדל", או „ורד" ו-„נתיבי-נפט", שכבר מזמן הפכו לגרוטאות היסטוריות.
טיבור וצור הם שהביאו את הישועה לישראל.
שוב אפשר למלמל אל תוך הלילה: „כולם גנבים" ולג-נוב משהו.
שוב אפשר ללטף את המצפון וללחוש לו באוזן: „כולם מושחתים" ולהעלים את ההכנסות מתחת לכר.
ממש תענוג להיות שוב מאוחד.

איזה נוער

„כל הכבוד, כל הכבוד", אמר מנהיג אופוזיציה ידוע, „כל הכבוד לנוער הנפלא הזה."
וזה באמת נוער נפלא.
כל נוער הוא נפלא.
נוער זה דבר רך, נוח לעיצוב ודליק. כמו מרגרינה.
בכלל, כל מנהיג שרוצה להצליח, כדאי שילך אל הנוער. קצת אירגון, קצת סניפים, הרבה שיחות, ערכים, מחנות-קייץ, תלבושת אחידה או מדים, סטן מפורק או מקל כפ"פ, כיפה סרוגה, גפרור אחד דולק — וזה בוער, זה בוער, זה בוער...
זה גם חוצה את הקו הירוק, הסגול, הוורוד, האדום. זה חוצה כל קו.
אז נא לזכור — נוער הוא דבר נפלא. צריך רק להחדיר לו את הערכים הנכונים לוורידים, עם גלוקוזה או מלח, לחמם קמעה והנוער יהיה תוסס, מהביל, פריך ונפלא.

גם אצלינו?

ושוב החלו העלים בצמרות עצינו להשיל עליהם, כאילו השעה כשרה לכך.

שהרי אומות־העולם ולא מידינו דווקא, נוהגות בעצם ימים אלה ליהפך סתויות ולא רק ב־מזג־האוויר.

ואנחנו, שגאווה מעולם לא הי־תה מצדדינו החזקים, עושים כמותן לעיני כל. מצהיבים עלים, מסגררים שמינו, מורידים טמפרטו־תינו למטה מן הרגיל לעונה זו ומגביהים גלינו לידיעת הקיי־טנים.

ואם מוסקבה האדומה, ועימה שמאלנינו, שרויים בסתיו, יש לבדוק שוב ושוב מה טיבו של זה.

תמהני מה היו אומרים סופ־רינו, ש. עליכם, מ. מוכר־ספ־רים ו־א. העם, לו ראו את פי־רות הבאושים שמצמיח „הסתיו" הזה, ועוד בעיתו־נינו.

ומי שאמר: „סתיו יום של חול" — מצונן היה.

תיפשו את הגנב

הקיבוץ הארצי מגנה את מוקד

חביב כנען, סופר „הארץ" מוסר:

בישיבת הועד הציבורי להגנת הדמוקראטיה, שהתארגן לאחר פרשת ההתנחלויות, בהשתתפות נציגי מפ"ם, הקיבוץ הארצי, ל"ע, ר"צ, שינוי, מוקד, המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה וחוג לליבון במפלגת העבודה — הודיעו אתמול נציגי הקיבוץ הארצי שאם מוקד לא יודיע על הסתייגות מהפעולה האלימה והתנצלות על שרביב שמו של הקיבוץ הארצי בפרשה זאת, לא ישתתפו עוד נציגיו בפעולות הועד.

גם תנועת שינוי הביעה מורת רוח מפעולות מוקד ונציגיה לא השתתפו בישיבת אתמול של הועד.

ללא מילים

משרד הפנים

משרד הפנים מביא לידיעת הציבור כי

החל במוצאי שבת

כ"ו בתשרי תשל"ה (12.10.74) שעה 24.00

יתחילו אזרחי ישראל לחתום על העצומה
לכנסת בעד שלטון ישראל ביהודה ושומרון.

בשם זכותו של עמנו,
למען בטחונו ועתידו -
יוזזו מחוגי השעון בשנה
אחת אחורנית

הליכוד

גח"ל, הרשימה הממלכתית, המרכז החפשי, תנועת העבודה למען ארץ ישראל השלמה

ממישנתו של מייסדו
צור —
משלנו אכל.
ד"ר זוארץ
(במסעדת פועלי־אוון)

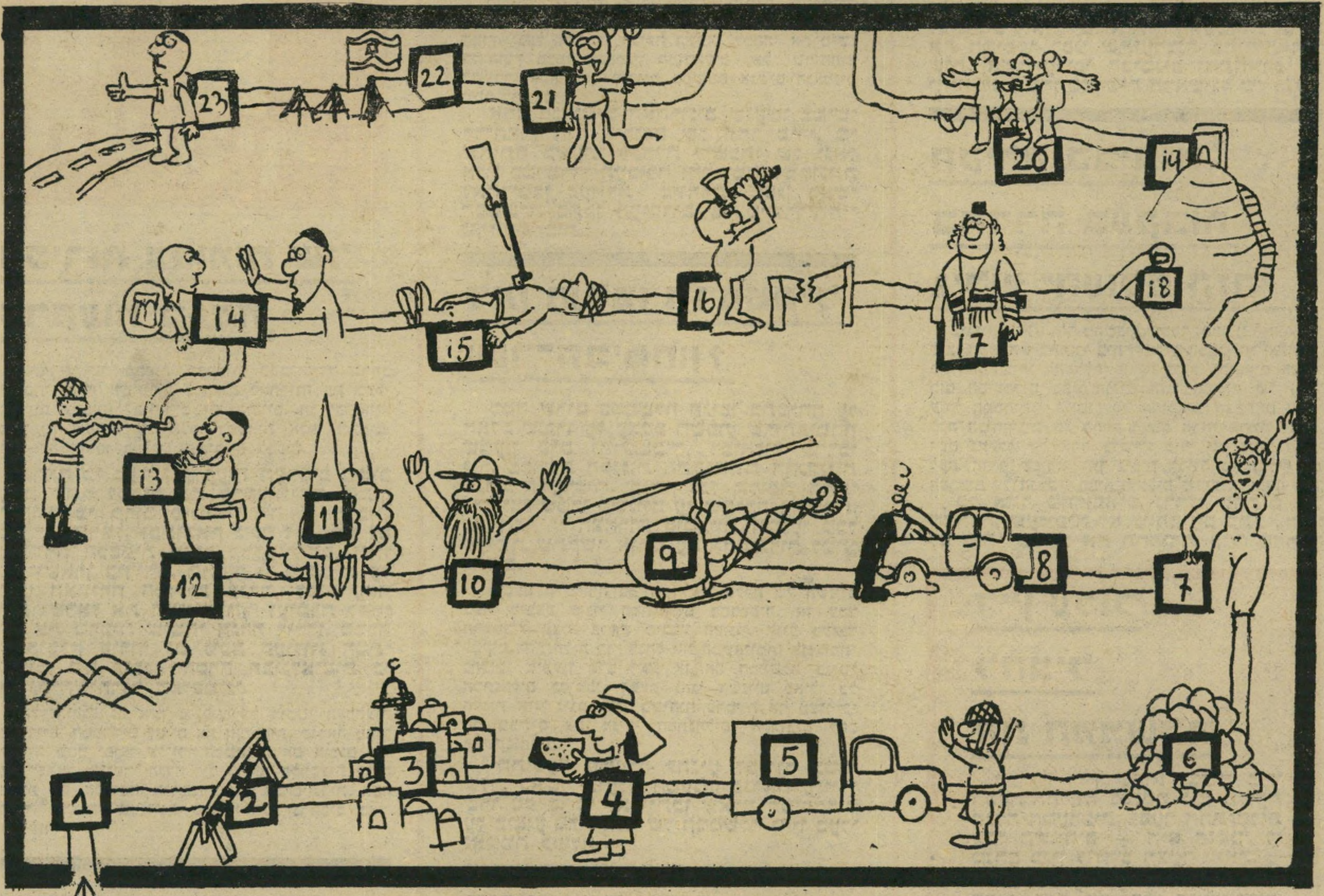

„המתנחל—הצעיר"

"ZOO־הארץ — משחקים חינוכיים" **גאה להציג את המשחק החדש — „המתנחל הצעיר", משחק המשלב בתוכו את ערכי הציונות, היהדות, אהבת־ישראל וקרב־מגע. מיספר המשתתפים אינו מוגבל.**

הוראות: המשתתפים יחבשו כיפה ויבדקו בציציותיהם לפני כל הטלה והטלה.

1. אתה יוצא לדרך. הצטייד בשמיכות ובסנדוויצ׳ים ליום אחד.
2. הגעת למחסום. המתן שני סיבובים עד שתגיע תגבורת. אכול סנדוויץ בשירה.
3. כפר ערבי. עליך לירוק שלוש פעמים נגד הרוח ולהמציא לכפר שם עברי.
4. ערבי זקן, צולע ומיסכן מוכר לך אבטיח קר. קנה וזלול מתוך הרגשה שאתה יוצר רגשי אחווה בין שני העמים. אל תשלם יותר מעשרים אגורות.
5. קלגס ציוני עומד לפני מכוניתך. המתן עד שאחד המשתתפים יגיע למשבצת 16 וישלח אליך את הגיבור האגדי כדי שיגמור עם הקלגס. לשיר.
6. גל אבנים. האבן היא נשק קל ונייד. הצטייד.
7. חטאת בהירהורי-זימה. חזור למיספר 4 ואכול עוד אבטיח קר. מותר לאונן.
8. שליחי מיצווה אינם ניזוקים, אבל המכונית שכורה. המתן סיבוב אחד.
9. הליקופטר של האוייב מטריד את מנוחתך. השתמש באבנים שאגרת במשבצת 6. יגעת ופגעת — תאמין, יגעת ולא פגעת — תתאמן.
10. מוהר"ר הכהן קוקו שולח את ברכתו. המתן שישה סיבובים.
11. הגעת לסבסטיה. באחד העצים מקנן עדיין מתנחל מהמישחק הקודם. נסה לאתרו. פרסי ביצים יוגרלו בין הפותרים נכונה.
12. טמבל, טעית בדרך והגעת לנגב. חזור מייד למשבצת 1.
13. הגיעו נציגי העיתונות. שלח ילד חיוור ומשתעל שיעמוד מול קני הרובים של הקלגסים.
14. עצור! נוצר סיכוי חדש להכללת זבולון המר בממשלה. המתן שני סיבובים לכישלון המגעים.
15. שוב עומד קלגס מול מכוניתך. תן גאז.
16. הגיבור האגדי מדגים פריצות. ופרצת, ופרצת, ופרצת, ופרצת...
17. באים לפנות אותך. הנח מייד תפילין והתפלל שחרית, מנחה, מעריב, ידיעות-אחרונות, ושכב על הארץ.
18. מה אתה עושה פה? פה לעולם לא יפנו אותך. חזור מייד לשביל הראשי.
19. עלית על גבעה. קבל את התורה והתקדם איתה שני צעדים.
20. הגיעה הטלוויזיה. צא בריקודים ובשירה עד לב השמיים.
21. הסיטרא-אחרא מחזיר אותך למשבצת 7. תתבייש לך! חזור למשבצת 4 ואכול עוד אבטיח.
22. התעייפת. הקם התנחלות במקום בו אתה נמצא והמתן לאוטו-בוסים של צה"ל שיקחו אותך הביתה. מותר לעשן, אסור להו-ריד כובעים.
23. אף אחד לא בא לפנות אותך. חזור הביתה בטרמפים.

תשקיף

מכירות עצומות של קרקעות בגדה

עיסקות של מכירת קרקעות בקנה־מידה נרחב בשיטחי יהודה ושומרון, נערכות לאחרונה בין בעלי קרקעות ערביים לבין רוכשים יהודיים. המדובר הוא במכירות שטחים של אלפי ועשרות אלפי דונמים, שעד כה היססו בעליהן הערביים למכרן.

נראה כי בעלי הקרקעות הערבים נוטים עתה יותר למכור את קרקעותיהם, מתוך תיקווה כי קרוב פינוי הגדה המערבית על־ידי ישראל, וכתוצאה מכך הם יזכו גם בתמורה הכספית עבור קרקעותיהם, ואלו גם יישארו בידיהם. תופעה זו מוסברת על רקע האווירה הכללית בגדה, לפיה „ארצות ישראל את המיזוודות," ועומדת להחזיר את מרבית שיטחי הגדה לירדן. סברה זו קיבלה עידוד גם נוכח פעילות המתנחלים, וגם בגלל ההכרה הבינלאומית בארגון־השיחרור הפלסטיני.

הלך־רוחות זה אינו משפיע על רוכשי הקרקעות היהודיים, הממהרים לסיים את העיסקות, כנראה מתוך תיקווה שהם יפוצו על־ידי הממשלה, אם אומנם תיסוג ישראל משיטחי הגדה. עם רוכשי הקרקעות בגדה נמנית גם הקבוצה הגרמנית של המיסיונרית אמה ברגר, שרכשה לאחרונה שיטחי־קרקע נרחבים באיזור עזריה.

השתפרו היחסים בין דיין ופרס

אחרי תקופה של התקררות־יחסים, התהדקו לאחרונה הקשרים בין משה דיין לבין יורשו בתפקיד שר־הביטחון, שימעון פרס. נראה כי דיין מנסה לשלב את פרס בפעילותו הפוליטית המחודשת, והוא מבליג על מורת־רוחו משיתוף־הפעולה של פרס עם יצחק רבין.

אחד הביטויים לכך נמצא בתשובה ששלח משה דיין למזכ"ל מיפלגת העבודה, מאיר זרמי, בתשובה לבקשתו של זרמי מדיין להביע את דעתו לגבי אפשרות ביטול מישטר החטיבות בתוך מיפלגת העבודה.

דיין התחמק מתשובה ישירה, טען כי הוא סומך ידו מראש על כל עמדה שינקוט פרס בשאלה זו.

סידרת עמידרור — בגיליון הבא

כשל סיבות טכניות לא מתפרסם בגיליון זה המשך סידרת־הכתבות של הפרשן הצבאי בנימין עמידרור, על הסיבות והגורמים שהביאו להתמוטטות מערכת התפיסות הצבאיות ומושגי־הלחימה של צה"ל במילחמת יום־הכיפורים.

הכתבה הבאה בסידרה, המעוררת הדים רבים, תעסוק בניתוח הקרב על מיתחמי אבו־עגיילה במיבצע קדש ב־1956, ותתפרסם בגיליון הקרוב של „העולם הזה", בשבוע הבא.

אלון מתכנן טיהור במשרד־החוץ

מיספר שינויים פרסונאליים עשויים להתחולל בעתיד הקרוב במישרד־החוץ, נוכח מסקנתו של שר־החוץ, יגאל אלון, כי הגיעה השעה „לטהר" את מישרד־החוץ מכמה מנאמניו המובהקים של שר־החוץ לשעבר, אבא אבן, ולמנות במקומם אנשים הנאמנים יותר לו־עצמו.

אחד המינויים האחרונים שנעשו במישרד־החוץ היה צירופה של זוהר סירי, מי שהיתה בשעתו מנהלת לישכתו של יגאל אלון במישרדי העבודה והקליטה, ושמונתה לאחר־מכן כעוזרת מיוחדת לסגן ראש־הממשלה בתקן העובדים של מישרד־החינוך־והתרבות.

לאן נעלמו הרמטכ"ל ושר־הביטחון?

כמה שרים בממשלה הגיבו בתמיהה על האלם שגזרו על עצמם השבוע שר־הביטחון שמעון פרס והרמטכ"ל, רב־אלוף מרדכי גור, בפרשת הפגנות ההתנחלות ההמוניות בגדה המערבית. במשך כל תקופת ההתנחלויות שמרו השניים על שתיקה מוחלטת, לא הצהירו הצהרות פומביות ונמנעו מכל פעילות שתקשר אותם עם ההתנגדות למתנחלים.

תופעה זו מוזרה במיוחד לאור חלקם של השניים בעת מיבצע פינוי המתנחלים מסבסטיה. אז עמד הרמטכ"ל עצמו בראש מיבצע הפינוי, הגיע בעצמו למקום ההתנחלות כדי לנהל את המשא־ומתן עם המתנחלים. שימעון פרס ייצג אז את הממשלה בגינוי המתנחלים בפומבי. הפעם נהגו השניים כאילו כל העניין אינו נוגע להם. בשיחות פרטיות אף טענו כי הם מבינים את מניעי המתנחלים, הקרובים להם בהשקפותיהם.

התופעה עשויה להגיע לבירור בממשלה, כאשר תועלה הטענה, כנראה על־ידי שרי מפ"ם, כי לא ייתכן שאלה המופקדים על ביצוע מדיניותה של הממשלה יהיו בעלי נאמנות כפולה.

שמועות־שווא בפרשת ההתנחלויות

שתי ידיעות שפשטו בסוף השבוע שעבר בהקשר עם מיבצע ההתנחלויות, התגלו כשמועות־שווא.

השמועה הראשונה שעשתה לה כנפיים בחוגים רחבים היתה, כאילו נפל מסוק של צה"ל בעת החיפושים אחר מקומות־המיסתור של המתנחלים במידבר יהודה, ושני טייסיו נהרגו. ידיעה זו משוללת כל יסוד.

ידיעה שנייה סיפרה כאילו נהרג חייל צה"ל ביום החמישי שעבר, בעת שנפל לתהום בוואדי קלט, בשעת המירדף אחרי המתנחלים. ידיעה זו הגיעה למערכות העיתונים, ואחד מעיתוני־הערב כבר הכין הוצאה מיוחדת, שהכותרת הראשית שלה טענה כי חייל צה"ל נהרג בעת ניסיון פינוי המתנחלים.

שר־השיכון במרכז שערוריה

שר־השיכון אברהם עופר עלול למצוא את עצמו במרכזה של שערורייה חדשה העומדת להתפוצץ בקרוב, והקשורה לפעילותו כמנכ"ל חברת „שיכון עובדים" ההסתדרותית בעבר.

לא ייערך מיפקד במיפלגת העבודה

למרות רצונו של מזכ"ל מיפלגת העבודה, מאיר זרמי, לערוך בקרוב מיפקד מחודש של חברי המיפלגה, נראה כי מיבצע זה לא ייצא אל הפועל. שלוש סיבות עיקריות יכריעו כנגד עריכת המיפקד:

ההוצאה הכספית הגדולה הכרוכה בכך, שמיפלגת העבודה אינה יכולה לעמוד בה; החשש כי מיפקד כזה עלול להוכיח כי מיספר חברי המיפלגה התמעט בשיעור ניכר מאז המיפקד הקודם, והחשש כי בגלל המהלכים הבינלאומיים לא תהיה אפשרות לסיים את המיפקד לפני שתיערכנה בחירות חדשות, אשר על־פי הסימנים והתחזיות לא יהיה מנוס מהן במחצית הראשונה של 1975.

חקירה בביה"ח בחדרה בעקבות גילויי "העולם הזה"

גילויי העולם הזה מהשבוע שעבר (העולם הזה 1936) לגבי המתרחש בתוככי בית־החולים הממשלתי הלל יפה בחדרה, הביאו להפעלת טירור כנגד הרופאים הצעירים המועסקים בבית־חולים זה. באמתלה של „שיעורי התמחות," הוזמנו כל הרופאים הצעירים למחלקה הכירורגית ב', מחלקתו של הד"ר ארווין יעקב, ושם נחקרו, כל אחד בנפרד, בידי סגן־מנהל המחלקה, הד"ר שפירא, תוך ניסיון לגלות מי הדליף את הפרטים על הנעשה בבית־החולים לידיעת העולם הזה.

כל אחד מהרופאים נדרש לחתום על הצהרה, שעל־פיה לא שוחח עם כתב „העולם הזה" שניהל את החקירה. כמה מהרופאים הצעירים הוזהרו כי יחול עיכוב בקידומם, וכי לא יקבלו תורנויות במחלקות, אם ייתפסו באי־נאמנות לקבוצה השולטת בבית־החולים. על רופאים אחדים אף איימו בפיטורין.

במקביל נעשית בבית־החולים פעילות מקיפה להעלמת מיסמכים משנים קודמות, למיקרה שתיערך חקירה רישמית בעיקבות גילויי „העולם הזה."

כמה מהרופאים בבית־החולים עומדים לפנות אל שר־הבריאות, ולתבוע ממנו הקמת ועדת־חקירה לגבי המתרחש בבית־החולים הלל יפה.

דיין עלול להפיל את הממשלה

תמרות דיין שהוא יצביע בעד הצעת־החלטה בכנסת נגד חלוקת הגדה המערבית, ובעד ההתנחלות בכל השטחים — היא הזמנה לימנחם בגין להגיש הצעה כזאת.

אם יצביעו בעדה שיבעת אנשי רפ"י, יחד עם כל האופוזיציה, יהיה לה רוב — וממשלת רבין תיפול.

בשביל דיין, זוהי ההזדמנות האחרונה לחזור לשילטון. נראה כי יוזמת בגין להחתים עצומה המרנית תואמה מראש עם דיין.

זורליני יביים את „החקירה" בישראל

במאי־הסרטים האיטלקי הנודע, ולריו זורליני, עומד להגיע עד סוף שנת 1974 לישראל, כדי לביים כאן את הסרט „החקירה".

זורליני, שביים את הסרטים יומן מישפחתי עם מרצ'לו מאסטרויאני, שזכה בפרס בפסטיבל בוונציה, וללא רגיעה, עם אלן דילון, שהוצג לאחרונה בארץ, בחר בישראל כדי לביים בה סרט שיספר על חייו של פאול הקדוש (שאול התרסי), ממייסדי הנצרות, ועל מאבקו כנגד פונטיוס פילאטוס.

בסרט עתידים להשתתף שחקנים בינלאומיים כמו דירק בוגארד ושרלוט רמפלינג, שסירטם המשותף הקודם, „שומר הלילה", זוכה להצלחה עצומה באירופה, וכן השחקן טרנס („האספן") סטמפ. את הפקת הסרט בישראל ינהל המפיק יורם בן־עמי.

משהו פיקנטי של עלית
מלוחיות
ופלים מלוחים
עלית
הנה מוצר חדש
של עלית
שיעשה לך "מעניין" בפה.
מלוחיות של עליח
ממלאות יפה
את הזמן שבין המילים
ובעצם,
כשאת מגישה לאורחייך
מלוחיות של עלית
כתקרובת עם כל דבר
שומעים רק את
רעש הריסוק הפריך
...ואז באות המחמאות
מלוחיות עלית

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„דפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בר אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר•

חגם של גייסות השיריון בצה"ל נחוג מדי שנה בחודש אוקטובר. לפני ארבע שנים, באוקטובר 1970, ערב חגיגות גייסות־השריון, אירע משהו שהעיב על שימחת חגם של השיריונאים.

היתה זו סידרת מאמרים שהחלה להתפרסם בהמשכים ביומון הארץ ושכללה ביקורת נוקבת, חסרת־תקדים, על אופיו, הפעלתו ודרכי־לחימתו של חיל־השיריון.

כיום, כאשר מאמרי־ביקורת על צה"ל הפכו לחיזיון שיגרתי בעיתונות הישראלית, קשה להעריך נכונה את התהודה שהיתה בשעתו לאותם מאמרים. צריך לזכור שבאותן שנים, גילם השיריון את מיתוס העוצמה של ישראל. האלבומים וסיפרי ההלל שיצאו לאור, בעיקבות מילחמת ששת־הימים, הפכו את גייסות־השיריון של צה"ל ומפקדיהם לאגדה, ממש כפי שהיו לוחמי הצנחנים בתקופת פעולות־התגמול בשנות החמישים. לבוא בעצם הימים של פולחן הפלדה והסגידה לחשופים־בצריח, ולערער על עצם תפיסת השיריון בצה"ל, היה מעשה של כפירה בעיקר.

האיש שעשה זאת היה בנימין עמידרור. חתימתו התנוססה מעל סידרת המאמרים שנשאו כותרות כמו „המודל הגרמני — מקור הרעה!" או „שימוש בלתי־סביר במונח שיריון." היו אלה מאמרי ביקורת

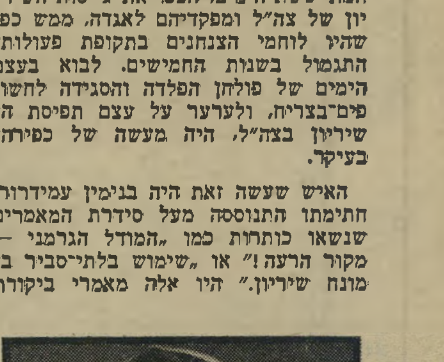

עמידרור בסיום קורס קציני שיריון (1958)
צבאיות בלימוד עצמי

צבאית מיקצועית, שעמדו בניגוד לכל מה שנכתב עד אז בישראל בנושא זה, ניתחו בצורה מיקצועית והגיונית את קרבות השיריון של צה"ל במילחמות העבר, והזהירו מפני הסכנות האורבות לצה"ל במילחמה הבאה לכשתיפרוץ, לנוכח התפיסות המוטעות, לדעת הכותב, שעליהן ניבנו עוצבות השיריון של צה"ל.

ייתכן שבגלל מיקצועיותם המובהקת לא עוררו מאמרים אלה את ההד הדרוש בקרב הציבור הרחב. בחוגים מיקצועיים בצה"ל התייחסו אליהם בזילזול, הן בשל דרגתו של הכותב (סרן מיל.), והן משום שהוא היה מוכר בחוגי השיריון כ„עושה־צרות מקצועי," עוד מתקופת שירותו בצה"ל.

היתה צריכה להתחולל מילחמת יום־הכיפורים, כדי שכל התיזות שהעלה בשעתו בנימין עמידרור תתגלינה כנכונות וצודקות, וכדי שצה"ל יגיע, על סמך הפקת ליקחי מילחמת יום־הכיפורים, לאותן מסקנות שאליהן הגיע עמידרור במאמריו לפני שנים.

בנימין עמידרור הוא עדיין סרן (מיל.), אולם דיעותיו וניתוחיו זוכים כיום להערכה ולתשומת־לב בקרב חוגים המתרחבים והולכים, מעבר לתחום הצר של אנשי־צבא מיקצועיים או היסטוריונים צבאיים. אפשר לחלוק על דיעותיו או הערכותיו, אולם אין ספק שהוא כיום הפרשן־מבקר הצבאי הרציני והמעמיק ביותר בישראל. יש הטוענים גם שהוא היחיד בארץ הזכאי לשאת תואר זה.

סרן עמידרור (ימין) עם אלוף יצחק רבין בטכס ב־1962
„עושה צרות מיקצועי"

■ ■ ■

אין זה עברו הצבאי של בנימין עמידרור בן ה־37, שהפך אותו לבר־סמכא בנושאי ביקורת צבאית. לרבים מהפרשנים הצבאיים וכותבי ההיסטוריה הצבאית המהוללים בעולם, אין כלל עבר צבאי או קרבי. ואחת הידועות שבהם, ברברה טוכמן, ספק אם ראתה בכלל יחידה צבאית מקרוב. מה שהופך אדם לפרשן צבאי בעל מוניטין, אינו העבר הצבאי שלו או דרגתו. הוא זקוק בראש־ובראשונה לידע מקיף ומעמיק, לחוש מיוחד ולאהבת הנושא — במידה שייתכן בכלל לדבר על אהבה בקשר עם מילחמה — לפתיחות ולהבנה שאינן קשורות בקונצפציות ובדיעות קדומות.

לרוע המזל, עניים מדינת־ישראל וצה"ל באנשים מסוג זה.

כיליד תל־אביב, בנם של מי שהיה חייל בצבא הבריטי במילחמת־העולם־השניה ושישב בשבי הגרמני ארבע שנים אחרי שנישבה ביוון; ושל מי שלחמה באותם ימים עצמם בצבא הבריטי, בשורות האצ"ל, צילה עמידרור, מאסירות המחתרת העברית — פיתח בנימין עמידרור עוד בנערותו את האהבה לצבאיות. כבר בגיל 14 הועיד לעצמו עתיד של חייל מיקצועי בשורות צה"ל.

כשהתגייס לשירות סדיר בשנת 1955, הוצב בחיל־השיריון, בחטיבה 7. במיבצע קדש ב־1956, שירת כמפקד־טנק.

אחר־כך שירת עמידרור בתפקידי פיקוד ומטה, עבר קורס קציני שיריון, התגייס לצבא־הקבע, ממנו פרש רק ב־1962, בדרגת סרן. בכל תקופת שירותו הצבאי היו לו חילוקי־דיעות מיקצועיים עם הרבה מאוד אנשים בצה"ל.

ב־12 השנים שחלפו מאז פשט את מדיו, עסק עמידרור בשפע של עיסוקים שונים.

עם היותו נשוי, ואב לשלושה, חבר רשום של תנועת החרות ואחד מפעילי גח"ל בשעתו, לא נטש את הנושא הצבאי. דווקא כשהפך אזרח החליט ללמוד את המיקצוע ביסודיות. הוא לא עשה זאת בצורה אקדמאית מסודרת, אלא בדרך של לימוד־עצמי, תוך שהוא משתלם באנגלית, על מנת להגיע אל המקורות עצמם. בשנים הבאות שקע במחקרים ובספרות צבאית, בלע ברעבתנות כל מה שמצא בתחום זה. רק אחרי שמונה שנים העז לשלוח את מאמר הפרשנות הצבאי הראשון שלו, ליומון הארץ. אז הסתבר שההשקעה העצמית הזאת הבשילה פירות.

הוא רואה עצמו יותר כפרשן־מבקר מאשר כהיסטוריון צבאי. סיפר עמידרור: „כששירתתי בצה"ל, נוכחתי שהוא סובל משתי מיגבלות קשות. האחת: הרמה הנמוכה של הנכונות לשמוע ביקורת. תופעה חמורה זו השתנתה בעקבות מילחמת יום־הכיפורים. המיגבלה השניה היתה היעדר כל לימוד של ההיסטוריה הצבאית. בצה"ל לא היתה כימעט תודעה של לימוד כזה. אנשים פשוט לא חונכו ללמוד; ואם כבר עשו זאת, העדיפו ללמוד מניסיונם שלהם, לא מניסיונם של אחרים. אבל הניסיון של צה"ל הוא דל מדי וקצר מדי.

„מילחמת ששת־הימים היתה לצה"ל אורגיה של התקפיות, שבוצעה בחלקה בשיטות מוטעות ואנאכרוניסטיות. האסון היה דווקא בכך שמסיבות אחרות לגמרי, העסק הלך."

■ ■ ■

כאשר נחוגו בישראל הבטוחה־בעצמה חגיגות שלוש השנים למילחמת ששת־הימים, היה בנימין עמידרור האיש שפירסם מאמר תחת הכותרת: „חשבון־נפש צבאי." הוא העלה בו רעיונות אפיקורסיים, שהסתכמו במסקנה: חובה על צה"ל להתעלם מהצלחותיו. על צה"ל לזלזל בהצלחות הקלות שהיו לו בעבר, ולהודות כי, למעשה, רבות מהן לא היו אלא כישלונות מוסווים.

בתנאי הצנזורה החמורים שהופעלו באותן שנים, לא ניתן היה לנהל מעל גבי העיתונות ויכוח פתוח וחופשי בנושאים צבאיים. אולם גם המעט שפירסם עמידרור, היה בו כדי לעורר את זעמה של הצמרת הצבאית, תחת פיקודו של רמטכ"ל כמו רב־אלוף חיים בר־לב, הרגיש מאוד לביקורת, באופן אישי.

וכך קרה, שכעבור כמה חודשים שבהם פירסם את מאמריו הביקורתיים בהארץ הבחין עמידרור שמופעלים לחצים חזקים מאוד מגבוה להפסיק את פירסום מאמריו. הם נעלמו מעל דפי העיתון.

רק אחרי מילחמת יום־הכיפורים שב

עמידרור, 1974
תרומה לביטחון ישראל

עמידרור לפרסם את מאמרי הביקורת הצבאיים שלו, הפעם בידיעות אחרונות. עמידרור, שבשתי המילחמות האחרונות שירת כקצין מיבצעים ביחידת־מילואים, עסק במאמריו בניתוח קרבות של מילחמות קודמות. אחד מניתוחיו אלה, שהיה מוקדש לביקורת קרב־הבקעה של מיתחמי רפיח במילחמת ששת־הימים, עורר את מערכת ידיעות אחרונות להודיע לו, כי היא אינה מוכנה עוד לפרסם את רשימותיו. הביקורת במאמר זה נמתחה על תפיסותיו הצבאיות של האלוף ישראל טל („טליק"), „מר שיריון" של ישראל.

אלא שלא ניתן היה עוד להתעלם מתרומתו החשובה של עמידרור למחשבה הצבאית בישראל. בעיקבות פניית מערכת זו אליו, יפרסם עמידרור מעל עמודי העולם הזה סידרה של מאמרי פרשנות וביקורת צבאית, שאנו סבורים כי יש בהם חשיבות רבה, לא רק לאלה המתעניינים בנושאים צבאיים. עצם פירסום מאמריו של עמידרור בהעולם הזה יש בו כדי לפתוח ויכוח ציבורי נירחב באחד הנושאים החשובים ביותר לקיומה של המדינה.

לא ייתכן, ואסור, שהוויכוח בנושאים אלה יהיה סגור ויישאר בתחום נחלתו של חוג מצומצם בלבד. כמה מהשגיאות הגורליות והמחדלים החמורים ביותר שבאו על צה"ל במילחמת יום־הכיפורים, נגרמו רק משום שנושאי ביטחון מכריעים לא היו פתוחים לדיון ציבורי, והעיסוק בהם נעשה במיסתרים, על־ידי מתי־מעט.

אמר בנימין עמידרור עצמו בנושא זה, השבוע: „אני חבר תנועת החרות. הדיעות שאני מביע הן דיעותי־שלי בלבד. אבל העובדות שאני מתייחס אליהן הן נחלת הכול. מוזר, שהאנשים המאפשרים לי לתת ביטוי לדיעותי בענייני ביטחון ישראל הם דווקא אלה, הנראים בעיני אנשי מיפלגתי ,מוקצים מחמת מיאוס'. אבל לדעתי הם תורמים בכך לביטחון ישראל, הרבה יותר מאותם המרבים לשאת את שם ביטחון ישראל, ואינם עושים דבר.

„מעבר לחילוקי־הדיעות הפוליטיים קיים מכנה משותף אחד, לכולנו: ההבנה שאם למדינת־ישראל לא יהיה צבא ראוי לשמו, יהיו כל הוויכוחים הפוליטיים האחרים בבחינת ויכוחים אקדמיים, שהמשכם יהיה אי־שם בעננים."

אנחנו יכולים להצטרף לדעתו זו של עמידרור.

אורי אבנרי

מסיבות טכניות חל עיכוב בפירסום המשך הסידרה. הכתבה הבאה — על קרב אבו־עגיילה — תפורסם בגיליון הבא.

מכתבים

איפה הייתם?

אימפוטנטים!

זאת המילה היחידה שאני יכול לזעוק נוכח מחדלי מחנה השמאל בישראל, שניצב אדיש וחסר־אונים מול התקפת השוביניזם הימני, שהסתער על השטחים הכבושים לצרכי הפגנת התנחלות. אם תיפרוץ שוב מילחמה, אתם תהיו האחראים העיקריים לכך. לכל אלה המדביקים לעצמם תוית של „שמאל” בארץ, מאנשי השומר־הצעיר ועד מוקד, אני יכול רק לומר: אין לכם שום זכות לבקר אחרים לפני שאתם מבקרים את עצמכם על האדישות וחוסר־המעש שלכם. כשתבואו בפעם הבאה לבקש את קולי ביום הבחירות, אשאל אתכם: „איפה הייתם אתם אז, בימים הטראגיים של חודש אוקטובר 1974, כשהרמתם ידיכם ללא קרב במילחמה על הדמוקראטיה ועל השלום?”

אבנר אליאב, פתח־תיקווה

מעוז צור

אני מציע להחליף את ההימנון של מדינת־ישראל מ„התיקווה” ל„מעוז צור.”

קשקשת 1937

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת,” ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

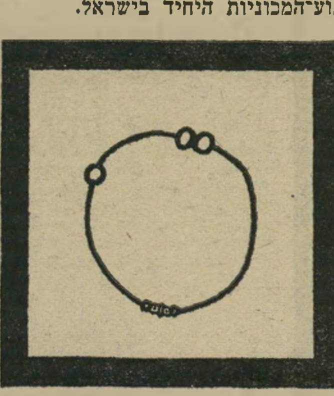

קשקשת 1935

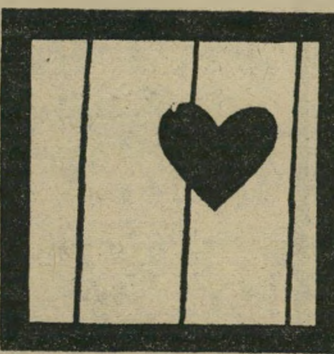

● כל עוד בלבב פנימה... ועוד איך פנימה! מאחרי הסורגים!

משה כהן, הדגל 24, קריית־מוצקין

● קישוט־קיר בדירתו של קאניבאל.

● שני פרפרים מיזדווגים על חוט של עמוד חשמל.

יוסף שוורץ, עזרא 14, בני־ברק

● שיקוף־חזה של אסיר תודה.

● „עם פחות רוחב־לב — הייתי יוצא מזה!”

ירחמיאל זורקין, ירושלים

● משירי המפד”ל: ליבי בקואליציה ואני שבוי באופוזיציה.

שאול יהישלום, אורלנסקי 7, פ״ת

● הבליקיני של חווה תלוי לייבוש על החוטיני של פנינה רוזנבלום.

דן כהנא, קק”ל 5, הרצליה

● כרטיסי־כניסה זוגיים חינם לקולנוע „דרייב־אין”, יישלחו בדואר לכל אלה שהגדרותיהם מתפרסמות לעיל.

השנה החלה בביזיון של מעוזי בר־לב, והסתיימה בביזיון של פרשת מיכאל צור. צירוף שני מושגים אלה משקף יותר מכל את מצבה של מדינת־ישראל.

חיים נוידרפר, תל־אביב

פתאום גילו כולם שטיבור רוזנבאום הוא בעצם הבנקאי של המאפיה. כל זמן שמדינת־ישראל הרוויחה מכך, איש לא פצה פה וציפצף. הכספים של המאפיה היו טובים ל„קרן ספיר,” ל„פיתוח” התעשייה הישראלית, ולכל מיני מיבצעי־ראווה של גמילות־חסדים מפוברקת. רק ברגע שמפסידים, מגלים שבעצם יש משהו פסול במאפיה. אז מה הפלא שרבים בעולם סבורים שמדינת־ישראל איננה בעצם אלא סניף של המאפיה?

משה זקס, בית־שמש

תיקוני שעווה

ברצוני לתקן שתי שגיאות המופיעות במאמרכם, המציג מוחשית את הוויכוח סביב מוזיאון השעווה במיגדל־שלום (העולם הזה 1935). במכתבנו למערכת הארץ, לא כתבנו שאילו היתה הדה בושס מבקרת במוזיאון השעווה, היתה מתפעלת ממראהעיניה. מעולם לא ניסינו לעסוק בשבחים עצמיים. בהחלט גם לא כתבנו שהגב׳ בושס אינה מבינה דבר. ההיפך הוא הנכון. אנו מעריכים את יכולת הביקורת שלה וכאב לנו ליפול לצד שבטה. אנו מודים עבור מאמרכם בכלל, שהית הוגן.

שלום יעקב (ש”י) מאיר,
מנהל ראשי, מוזיאון השעווה, תלא־ביב

נותן־שרות, או שובר־מחירים?

בעיתונכם (העולם הזה 1934) הופיעה ידיעה במדור תשקיף, על בתי־המלון בישראל היוצאים כביכול למאבק נגד מלון גראנד־ביץ׳ בתל־אביב, השובר את השוק לדעת המלונאים האחרים, במחיריו. זוהי שטות והבל. למלון זה יש 208 חדרים. נניח שהוא יעמוד ריק, האם בתי־המלון האחרים יתמלאו על־ידי כך?

רצוי שמלונאי ישראל יטלו דוגמה מדב אודנטס, מנכ”ל המלון. אני נמצא כאן שנתיים כשליח של משרד הנסיעות סברה העוסק בתיירות לישראל. כמו מלון גראנד־ביץ׳, כך גם אנו, משתדלים להעניק שירות טוב ועל־ידי כך לזכות בלקוחות. השירות במלונות בארץ אינו מצטיין, וזוהי אחת הסיבות למחסור בתיירים. מאז שאני כאן, הגיע הנה דב אודנטס פעמיים, ועבד קשה מאוד על מנת למצוא קבוצות ובודדים שיבואו להתארח במלון שהוא מנהל. מאז החלתי בכתיבת מכתב זה, קיבלתי טלפון מרב של קהילה שהבטיח לבטל סיור של קבוצה באמצעותנו, במידה

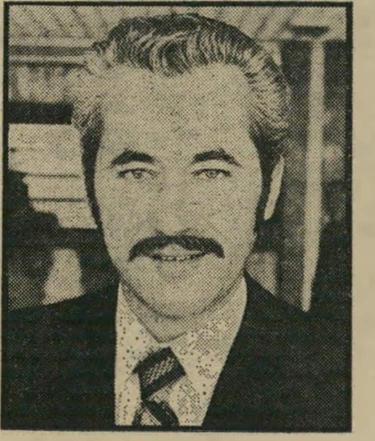

מנהל־מלון אודנטס
עוול למצטיין

שלא אבטיח לו איכסון במלון גראנד־ביץ׳. כלומר, למלון זה יצא שם של נותן שירות, ולא של שובר מחירים. קודם יציאתי את ישראל הייתי מזכ”ל חוג מנהלי־המכירות בענף התיירות, והמצב הגרוע השורר בארץ ידוע לי היטב. על־מנת להבטיח תפוסה טובה לבתי־המלון צריך לעבוד קשה מאוד, לא לשבת בלי מעש ולהאשים את הזולת בגזילת פרנסה. אני סבור שעשיתם עוול לאחד העובדים המסורים ביותר בענף. רצוי שהאחרים ילמדו ממנו ולא „יקטרו” סתם.

נתן עמיר,
מנכ”ל, „סברה טורס”, ניו־יורק

מכתב גלוי של כתב־חוץ בישראל לשר־החוץ

מחדל ושמו הסברה

את המיכתב, המובא להלן ככתבו וכלשונו, שלח למערכת העולם הזה, כתב־חוץ של אחד העיתונים המכובדים בישראל. הכותב מעיד על עצמו, כי בדבריו אלה הוא מבטא את דעתם של רבים מעמיתיו, כתבי־החוץ של ישראל.

אחדים מכתבי־החוץ קיבלו את מינויו של יגאל אלון כשר־החוץ בממשלת רבין בברכה, מסיבות מיקצועיות טהורות. וזאת, לא משום שהם אוהבים את אלון במיוחד, אלא משום שחשו כי התקופה שלו, או של כל אחד אחר, בתפקיד שר־החוץ, חייבת להוות שיפור לגבי תקופת כהונתו של קודמו־לתפקיד, אבא אבן, בכל הנוגע ליחסים עם גוף עיתונאי־החוץ בישראל.

חלפו חודשים אחדים. והנה, ככלות מאה־ועוד ימים לכהונתו של יגאל אלון, נזכרים כתבים רבים בגעגועים בתקופתו של אבא אבן. שכן, איש משרי־החוץ הקודמים של ישראל, החל במשה שרת המנוח, דרך גולדה מאיר וכלה באבא אבן, לא התעלם באורח כה מוחלט מעיתונות־החוץ בישראל.

עובדה זו כשלעצמה איננה, אולי, בגדר אסון, שכן הכתבים למדו לכסות את האירועים בישראל גם ללא עזרתו של מישרד־החוץ. אך עובדה היא, שהקורבן העיקרי למדיניותו של אלון איננו גוף כתבי־החוץ בישראל, אלא מדינת־ישראל עצמה, ותדמיתה בחוץ־לארץ.

כל זה יכול היה להיות רק סתם „מחדל” אחד נוסף, לולא נחו עתה אינטרסיה החיוניים ביותר של ישראל על כף־המאזניים. ואני מתייחס לוודאות בכך שהאו”ם יעניק מעמד של משקיף — או תואר דומה — לנציג של אש”ף (אירגון־השיחרור הפלשתינאי),

שר־חוץ אלון וידיד*
התעמלות מכתבי־חוץ

ולכך שהעניין הפלשתיני עתיד להיות נדון בניו־יורק.

לאור דיווחים מוקדמים אך עקשניים, על כך שאש”ף אכן מתכנן צעד דרסטי מסוג זה, בגיבויין של מדינות־ערב, קם מר אלון ודיווח זאת לממשלה. אנו, כ־150 חברי אירגון כתבי־החוץ בישראל, נתבשרנו על כך באמצעות מינשר (קומוניקט) לקוני בלבד, מאת מזכיר־הממשלה, אשר הודיע כי מר אלון דיווח לממשלה על בעייה זו, ואמר, כי „הורה לשגרירי ישראל בכל בירות העולם להביא את דעתה של ממשלת־ישראל בנדון לתשומת־ליבן של הממשלות הנוגעות בדבר.”

לא נעשה כל ניסיון לכנס בדחיפות מסיבת־עיתונאים עם כתבי־החוץ, ולהסביר בה — במונחים חריפים ביותר — את השקפתה של ישראל לגבי מתן מעמד באו”ם לרוצחיהם של ילדי מעלות. לא נעשה כל מאמץ לעורר את דעת־הקהל בעולם כנגד עניין זה. לא זכינו אפילו לתידרוך מלא עם דובר שר־החוץ, בנושא זה.

ייתכן, אולי, שגם מערכה הסברתית בחו”ל, שהיתה מבוצעת בתבונה ו ב ז מ ן, על־ידי שר־החוץ של ישראל, לא היתה מצליחה לשנות הרבה כאשר הועלה העניין בפני העצרת הכללית של האו”ם. אך לפחות, כך ניתן היה לעורר את דעת־הקהל העולמית. ולדעת־הקהל העולמית יש השפעה!

כך היו יכולים לשמוע על כך באוסלו וביוהנסבורג, בטוקיו ובלונדון. היו נכתבים בוודאי מאמרי־מערכת ובהם הבנה לעניינה של ישראל — ולפחות היה מתעורר דיון ציבורי. אך תחת זאת, כרגיל, כפי שהיה המצב עם ה„הסברה” של ישראל לאורך כל ההיסטוריה שלה, הושארה היוזמה בידי האוייב. והאוייב ניצל זאת.

אולם, בכל אלה אין עדיין כדי להעיד שמישרד־החוץ בראשותו של יגאל אלון אינו פעיל בחזית ה„הסברה.” עובדה. בדפים המתפרסמים ללא־הרף, רואים אור תקצירים ונתונים סטטיסטיים המראים, או מנסים להראות „...תמיכה והבנה גוברות והולכות בעולם לעניינה של ישראל, בהשוואה לעניינם של הערבים.” זוהי מלאכתו של האגף שבראשו עומד מר אלוף הר־אבן, אשר משך השנים הרבות שהוא משמש בתפקיד זה, לא למד דבר, והוא עדיין דבק ב„סטטיסטיקה” החביבה עליו.

זה־עתה קיבלתי עותק נאה של „דיעות אירופאיות על ממשלות ישראל וערב,” שהורכן בידי יעקב לוי, ממכון גאלופ בישראל, ואשר הוגש ל„מנהל אגף־המידע, מישרד־החוץ.” ברור שגם פעולה זו ממומנת על־ידי אגף־המידע של מר הר־אבן, בכספו של משלם־המיסים.

לפי המיספרים והטבלות המופיעים בפירסום זה, ישראל זוכה להצלחה אגדתית ממש. כולם אוהבים אותנו ושונאים את הערבים, ואפילו הפער של מין, גיל, השכלה ונטייה פוליטית אינו מצליח להפחית או לפגום מתדמיתנו הנפלאה. הסקר היקר הזה, שהתבסס על אלוהים־יודע־מה, מכסה משך־זמן של חודשיים בלבד, אפריל ומאי 1974, ומכאן ברור שמר הר־אבן ממשיך לבזבז את כספי־הציבור על סקרים נוספים מסוג זה. אני אומר „לבזבז,” כיוון שביניגו, למי איכפת מהמיספרים האלה, מי צריך אותם, ועוד יותר מכך, מי יכול להאמין להם — ואם אומנם הם נכונים, מה משמעותם?

למותר להדגיש, כי נוסף לחזית הצבאית והכלכלית, עומדת ישראל גם בפני חזית ה„הסברה.” ובחזית זו, נראה, לא למדו עדיין דבר מאז מילחמת יום־הכיפורים — לא מישרד־החוץ, לא ראש־הממשלה, ולא הצבא.

כתב־חוץ (השם שמור במערכת)

* נשיא ארצות־הברית, ג׳ראלד פורד.

WELLA
25
שנה
בישראל
הרביעיה
ללא מתחרים
זה 25 שנה
נאופון: שמפו לחפיפת שיער, לכל המשפחה
לייפטקס־בלזם: לטיפוח והבראת השיער
קולסטון: צבע לשיער בכל הגוונים
וולה־פלקס: ספריי עיצוב לשיער
KOLESTON
NEOPON
שיער יפה זה לא מקרה - עם וולה!
WELLA

מכתבים

מועדים לשימחה

קראתי בהשתוממות את הידיעות המובאות בשבועונכם האחרון בדף תשקיף מיום 2.10.74 (העולם הזה 1935) כאילו „דולצ׳ין מואשם בכך שכגזבר הסוכנות היהודית הוא נושא באחריות לשערוריית ורד וכן לשערורייה האחרונה של החברה לישראל, שהסוכנות שותפה במניותיה.”

ברצוני לקבוע שאין כל שחר לידיעה שלכם על השתתפות הסוכנות בחברת ישראל. אין לסוכנות שום השתתפות בה ואין לה שום קשר עם החברה הזאת.

לגבי חברת ורד: חברה זו שייכת ב־70% לממשלה ו־30% למקורות. בחברת מקורות יש לסוכנות היהודית שליש של מניות יסוד. לסוכנות לא היה ואין לה נציג בהנהלת ורד ולפיכך אין להטיל עליה אחריות עבור מה שקרה בה.

בברכת מועדים לשימחה

אריה ל. דולצ׳ין, תל־אביב

● **גזבר הסוכנות היהודית צודק בטענתו לגבי שותפות הסוכנות היהודית בחברה לישראל. ניסוח מוטעה של הידיעה גרם לשיבוש, כשהכוונה היתה לשערוריית הפקדות הכספים של צי״ם, יחד עם החברה לישראל, בבנק של טיבור רוזנבאום. הסוכנות היא בעלת 20% ממניות חברת צי״ם ומשום כך היא נושאת באחריות לשערורייה באותה מידה כמו הממשלה, שאף לה 20% ממניות צי״ם.**

מר דולצ׳ין היה ודאי משתומם פחות למקרא ההאשמות שהועלו נגדו, לוא היה מקדיש את אותה תשומת־לב שהעניק לידיעה זו, לידיעה מפורטת יותר שהתפרסמה בעיתון זה לפני שנה תחת הכותרת „הסוכנות כעסק פרטי” (העולם הזה 1873, מיום 25.7.73). על מנת לרענן את זיכרון הקוראים, מובאת בזאת אותה ידיעה כלשונה:

כמו במדינת־ישראל, גם בשכנתה, הסוכנות היהודית, מתנהלים העניינים על־ידי צוות מצומצם של בוסים, ללא כל פיקוח אמיתי ונוהלים ציבוריים מקובלים. בימים אלה נתנה הסוכנות דוגמה טובה כיצד א י ן מטפלים בכספי ציבור.

היה זה כאשר הסוכנות נזקקה לאחרונה להלוואה גדולה יחסית. מקובל בעולם, שגוף ציבורי, שכספיו אינם הכספים הפרטיים של מנהליו, פונים למיספר בנקים ומוסדות כספיים רציניים, מתעניינים בתנאים שבהם יוכלו לקבל הלוואה כזאת. לסוכנות היהודית יש שם טוב מאוד בשוק ההון הבינלאומי, ועל השטרות שלה אומרים שהם טובים יותר מאלה של מדינת־ישראל. כל בנק רק ישמח להלוות לה כספים ובתנאים נוחים.

למרות זאת פנה אריה דולצ׳ין, גזבר הסוכנות, אל ד״ר טיבור רוזנבאום, ביקש ממנו את ההלוואה מבלי לקבל הצעות מבנקים אחרים. טיבור רוזנבאום הוא בעליו של בנק **א.סי.ב.** בשווייץ, שעליו נטען בעבר, כי הוא משמש כצינור להלבנת כספם של המאפייה האמריקאית ומאיר לנסקי. וכן יש לו יתרון נוסף: הוא בעצמו חבר ועדת הכספים של הסוכנות — הגוף המפקח, תיאורטית לפחות, על אריה דולצ׳ין. כמו כן, טיבור הוא גיזבר הקונגרס היהודי העולמי, גוף התיאום של הסוכנות. טיבור... סידר לסוכנות את ההלוואה המבוקשת, בסך עשרים מיליון דולר, כשהוא מרוויח הון עתק על העיסקה.

הפסול הכפול בפרשת ההלוואה — גם קבלתה ללא מיכרז, גם קבלתה מאיש פנימי היושב בגוף המקבל — היה מעורר שערורייה בכל מדינה מתוקנת. אולם בישראל, ובייחוד בסוכנות, יש להניח שאיש לא יתרגש מכך. מן המפורסמות הוא שבסוכנות, המקבלת מידי שנה תרומות בסך 700 מיליון דולר ומגלגלת מיליארדים ברחבי העולם — אין כל פיקוח של ממש על הנעשה על־ידי קומץ מנהלים מצומצם.

ייתכן שאילו מר דולצ׳ין וחבריו היו מתייחסים לפירסום זה בכובד הראש שהוא היה ראוי לו, היו נחסכים לחברות בהם שותפה הסוכנות וגם לסוכנות עצמה, שהפקידה כספים בבנק של טיבור רוזנבאום, הרבה מיליונים.

העולם הזה מקווה שבירכת „מועדים לשימחה” בה מסיים מר דולצ׳ין, אינה בלשון סגי נהור, והכוונה למועדים מלשון חגים ולא למועדים מלשון נכשלים.

גזבר הסוכנות דולצ׳ין ובנקאי טיבור רוזנבאום
יד לוחצת יד

מיכתב השבוע

חברה טפילית... חרפה למדינה ולמימסד

המעטפת שהגיעה השבוע למישרדי המערכת הכילה לא מיכתב אחד, אלא שלושה. שניים מהם היו מופנים אל המערכת. המיכתב השלישי היה העתק מיכתב שנשלח לפני כשנתיים לדוד בן־גוריון. כותב המיכתבים הוא הממציא הנודע, האינג׳ינר והטכנולוג אלכסנדר זרחין. בשל העניין המיוחד, שאנו סבורים שעשוי להיות לקוראים במיכתבים אלה, הם מובאים בזה להלן, במלואם, בהשמטות מעטות בלבד.

„טוב שברופאים — לגיהנום”
(קדושין, פב)

הדיאגנוזה של אורי אבנרי במאמרו מיום 2.10.74 הנדון: „רפואה מתחת לשולחן,” העולם הזה 1935) **היא נכונה, אולם מסקנתו „החברה הזאת חולה, אם לא תזכה בטיפול בעוד מועד, היא תתנוון ותרקב,” — לוקה בחסר. מה הוא הטיפול? מחנות־ריכוז, בתי־סוהר, עבודת־פרך?**

טיפולים שהמציאו הגויים לא יעזרו. אין תרופה חוץ מתלמוד תורה. „אם פגע בך מנוול — משכהו לבית־המידרש. אם אבן הוא — נמוח; אם ברזל הוא — מתפוצץ.” (סוכה נ״ב). **„אם ראית דור שמידותיו שקר, דע שהמלכות מיתגרה באותו הדור”** (רות רבה א׳־ב׳); **„אם אין תורה — אין דרך־ארץ”** (אבות ג׳, י״ז).

■ ■ ■

איני מבין את ההתפעלות מ„הערכים הסוציאליים המוצקים” בישראל. או טענתו של אורי אבנרי, „כי אכן הקמנו חברה אחרת... אור לגויים.” הרי כל המוסדות הסוציאליים האלה היו וישנם בגלויות.

בבתי־ספר „תלמוד־תורה”, למדו ילדי עניים בלי תשלום וקיבלו גם ארוחות, גם מלבושים חינם אין כסף. היו בתי תמחוי, מושב־זקנים, „ביקור־חולים”, מרחצאות, מיקוואות, „מעות חיטין”, בתי־מידרש, ישיבות, חברות־קדישא, חברות גמילות־חסדים ו„הכנסת כלה” וכו׳... הכל חינם לנצרכים. החידוש היחיד בישראל הוא הביטוח־הלאומי, אבל לא בלי פשיטת העור של העמלים והשכירים בישראל. עם כל המיסים האינסופיים עדיין מוכרחים המוסדות הסוציאליים בישראל להתרים ולקבץ נדבות ולקשקש בקופסאות צדקה.

הרי זאת חרפה למדינה ולמימסד, הפושטים יד בכל הגולה ואינם מנצלים את אוצרות האינסוף של הארץ, המסוגלים להפוך אותנו מפושטי־יד לבנקרים של העולם. הרי מה שהוקם כאן זאת חברה טפילית, כשהרוב בורח מעבודת־כפיים.

הכל רצים לחנוונאות, לפקידות, לשליחויות, לבנקאות, שמלאכתם מלאכת ליסטים. על כל צעד ושעל סניף של בנק, המלסטם את הבריות לטובת איזה ספקולנטים ומתעשרים על חשבון העמל.

המימסד מבטיח התעשרות לעשירים וסובסידיות, ומענקים, ומחיקת־חובות לבעלי זרוע ומרפקים ואין דואג להוציא „לחם” מן הארץ. וכל העיניים נשואות למגביות, למענקים ולהלוואות שאין סיכויים לפרעם.

ובתפילת נעילה קבעו אנשי הכנסת הגדולה — „למען נחדל מעושק ידינו, ותקבלנו בתשובה” ושוב: „למען נחדל מעושק ידינו ונשוב אליך.” האם לזה מחנכת החברה שלנו?

אלכסנדר זרחין, תל־אביב

ממציא זרחין
„אור לגויים”

■ ■ ■

מיכתב לדוד בן־גוריון:

16.8.72

„יש חוכמה בגויים — תאמין!
יש תורה בגויים — אל תאמין!”
(איכה רבתי ב׳ י״ז)

מר בן־גוריון הנכבד והיקר שלומך ישגה!

במיכתבך למר עזר וייצמן, שהתפרסם בהארץ **מיום 15.8.72 כתבת שהינך „כותב זיכרונות בשביל הדור הצעיר, שידע מה טוב ומה לא טוב שנעשה במדינתנו.” אני רואה חובה לנפשי כבעל־דין מנוסה להפנות את תשומת־ליבך לתקלה נוראה שנעשתה במדינתנו, המבטל כליל את המגמה של „אור לגויים” ומנציחה את השוד והעושק במדינת־ישראל.**

התורה סיפרה פרשת יציאת מצריים (שיחרור משיעבוד) ובעיית המים והמזון בפרשת „בשלח” ומייד אחריה פרשת יתרו — פרשת מינוי שופטים, „אנשי חיל”, שישפטו את העם בכל עת. (אגב, „אנשי־חיל”, „יראי אלוהים”, „אנשי אמת”, ו„שונאי בצע”, כעצת יתרו, לא מצא כנראה משה: „ויבחר משה אנשי־חיל מכל ישראל”.)

מדינת־ישראל אחרי השיחרור מהשיעבוד לא דאגה למישפטים שלנו (שכחו על הקונסטיטוציה של סיני וחורב וקיימו ירושת הגלות „רבנות ראשית”, רבנות מימסדית, שאין לה שורש וענף במישפט העברי.) המדינה הנחילה והנציחה את מישפטי רומא, עותומניה, המלך במסיבתו ועובדי גלולים וכדומה. ומישפט וצדק מאין ימצאו?

● **השופטים במדינת־ישראל מתמנים מבין עורכי־הדין בעלי ותק של עיסוק משתלם, בהתעלמם בדרך עבודתם משיפוט ותחושת צדק ואמת. כי בעד כסף הם נשכרים גם לצדיק וגם לחוטא. במישפט שלנו אין טפילים כאלה, שאינם יוצרים שום ערכים.**

● **ה„קודקס הפרוצסואלי” הגויי, מחייב מפרוצדורה מישפטית הנמשכת שנים ואין המישפט נעשה לבוקר („כה אמר ד׳: דינו לבוקר מישפט והצילו גזול מפי עושק”, ירמיהו כ״א—י״ב), וכל המפרשים אומרים: „לבוקר” — מייד!**

● **הטוען או הנטען אינם מתקבלים בבתי־המישפט בלי עורך־דין. זהו חוק המגן על הפטריציים, היכולים לשכור עורך־דין מוכשר, נגד הפלבאים, שאין להם במה לשכור עורך־דין.**

● **בדין שלנו ישנו „נשבע ונוטל”, „נשבע ופטור”. אבל גם להישבע, גם לשלם אין זו אלא „מידת סדום” — להעליב בן־אדם ולדרוש ממנו שבועה בזמן שאין מאמינים לו.**

● **במישפט שלנו: „טעות לעולם חוזר” ו„כל קניין בטעות — חוזר,” „טעה בכל שהוא חוזר לעולם” ו„דיין הנוטל שכר לדון, כל דיניו בטלים.”** (רמב״ם, הלכות סנהדרין). **וחוזרים לדון אפילו כמה פעמים, עד שיצא הדין לצדק. ואילו אצל הגויים, אם נתגלה טעות, ישנה „פרה קדושה” — בית־דין לצדק, בית־מישפט עליון, שאם אפילו טעה, כמו שיכול לקרות אצל כל בני־האדם, הרי לא ניתן לתקן המעוות, כי היוקרה יותר חשובה מהצדק והאמת.**

ועוד כל מיני ביורוקרטיה שסובל מהם הצדק, ואינני רוצה להלאות אותך בדברים קונקרטיים. תאמין לי שהנני מדבר מהניסיון המר, וכבר אמר רב סעדיה גאון: „אין חכם כבעל הניסיון.”

...אני מחכה לאמיל זולא ישראלי, שיכתוב את ה„אני מאשים” — להוציא לצדק דיני. ולא תבוא, חלילה, „חרב לעולם על עינויי הדין ועיוות־הדין.”

בתודה ובהוקרה

אלכסנדר זרחין, תל־אביב

אנשים

בן־אהרון רוצה להתאבד בגלל פרצופה של הממשלה

■ ח״כ **משה דיין** נפגש בשבוע שעבר עם אלוף (מיל.) **חיים** („ויוויאן״) **הרצוג**, ה־פרשן הצבאי, אשר קטעים מסיפרו על מילחמת יום־הכיפו־רים מתפרסמים בימים אלה בצהרון ידיעות אחרונות. ב־סיפרו מטיל הרצוג, הידוע כאיש רפ״י לשעבר, אשמה כבדה בדיין, בכל הנוגע למילחמה. דיין ניגש אל הרצוג, טפח על שכמו ואמר לו: „ויוויאן, זה שלא עזרתי לך להיות חבר־כנסת ושהתנגדתי לכך שתהיה שר־ההסברה, לא הופך אותי לכל־כך נורא.״ הרצוג לא השיב.

■ בהצגת המועצה לצר־כנות החדשה, בראשותו של ח״כ **משה שחל**, שנערכה בבית ציוני אמריקה בתל־אביב בשבוע שעבר, נאם את הנאום המרכזי שר המיסחר והתעשייה, **חיים בר־לב**. כשהציג בר־לב את חברי המועצה, שיבח אותם ואמר: „מיספר אנשים התקבלו כחברים למועצה בגלל כישו־ריהם האישיים, כמו למשל **דינה גורן**.״ בר־לב עשה הפסקה בנאומו, פנה אל גורן, שהיא ד״ר ומרצה לקומוניקציה באוניברסיטה העברית בירוש־לים, ושאל אותה: „במה את בעצם עוסקת?״ רק כשענתה לו, המשיך בר־לב בנאומו ו־אמר: „ד״ר דינה גורן, עקרת־בית העוסקת בקומוניקציה, ו־לה כישורים נוספים בתחום זה.״

■ תקרית בלתי נעימה אירעה בין הח״כ הבידואי **מחמד אבו־רביעה** לבין ה־עיתונאית **מירה אברך**. מירה כתבה בזמנו כי הדבר הראשון שאבו־רביעה עשה לאחר שנבחר לחבר־כנסת, היה לדרוש כי יתקינו לו במאהל שלו טלפון, דבר שהיה כרוך בהוצאה עצומה בגלל הריחוק מהקו הקרוב ביותר. אבו־רביעה נפגע, אולם לא הגיב. בשבוע שעבר פנתה אליו מירה, שלא ידעה כי נעלב מהכתבה שלה, וביקשה ממנו להשיג לה עבאייה בידואית. אבו־רביעה לא השיב לה, ומ־אוחר יותר ביקש מאחד מחברי־הכנסת, המכירים את העיתו־נאית, למסור לה כי הוא „לא נותן מתנות לאנשים שמעליבים אותו.״

■ ח״כ **יצחק בן־אהרון** נראה בקיבוצו, גיבעת־חיים־מאוחד, כשהוא מעשן בשרשרת ומדליק סיגריה בסיגריה. כש־שאלו אותו מספר חברי־משק מדוע הוא מעשן כל כך הרבה בזמן האחרון, השיב להם בן־אהרון: „כשאני רואה את ה־פרצוף של הממשלה, אני רוצה לקצר את ימי ככל האפשר.״

■ הבדיחה האחרונה ב־כנסת היתה בשבוע שעבר, כי שר־החקלאות **אהרון אוזן** מכין תוכנית־חומש לחקלאות בארץ. לפי התוכנית יזרעו בשנה הראשונה אספסת, בשניה שעועית, בשלישית חמניות, וכן הלאה.

■ עיתון מישפטי סיפר ה־שבוע כי הפרופ׳ **אמנון רו־בינשטיין**, ראש תנועת שינוי, פגש בשבוע שעבר את אחת ממורותיה של בתו, כאשר בא לאסוף אותה מבית־ספרה. ה־מורה שאלה את רובינשטיין מדוע במצע של שינוי אין מילה אחת על פיתרון הבעייה הפלס־טינית. רובינשטיין השיב: „ה־פלסטינים הם לא עניין עקרוני, אלא חלק ממערכת היחסים עם מדינות־ערב.״ המורה לא התי־בלבלה, והגיבה: „גם חברותי בשינוי אינה עניין עקרוני.״

■ חנוכת פארק צ׳ארלס קלור בתל־אביב הפכה להיות תצוגת כל היפים והיפות של תל־אביב. הפתיחה נערכה ב־חסותם של שר־האוצר לשעבר, **פנחס ספיר** ומישפחת מאייר, שותפיו של קלור בארץ. אולם את עיקר תשומת־הלב משכו החתיכות, ביניהן **דיצה חבס**, ומנהלת מלון המיגדל, מי שהיי־תה מזכירת אחד האחים מאייר, **אורה בהרב**. נער־השעשועים התל־אביבי **פוקה הירש**, ש־הגיע למקום עם צעירה יפהפיה, חיזר למרות זאת, בלהט האופ־ייני לו, אחרי דיצה חבס, ואף הגיש לה אבן־ים יפה, שאותה מצא במקום.

■ השופט העליון **חיים כהן** ביטל לאחרונה פסק־דין של שופט בית־המשפט המחוזי בתל־אביב, **שלמה** (הלמוט) **לוונברג**, בעניין הליגה לזכו־יות האדם והאזרח. השופט כהן לא יכול היה להתאפק, כתב באירוניה בפסק־הדין כי לוונ־ברג „נהג מתוך נדיבות־ליבו כי רבה היא״ — בצורה מוטעית.

■ חיים כהן אף זכה בנסי־עה לחו״ל במיסגרת מישלחת ישראל לכנס מישפטנים באנג־ליה. מרכיבי המישלחת דאגו לשמור על יחסי־כוחות שווים בין חברי־המישלחת, כשהם מק־פידים שיהיה אותו מיספר חברים מאוניברסיטת תל־אביב כמו מירושלים. חיים כהן נבחר, לאחר שהתברר כי הוא מרצה גם באוניברסיטה התל־אביבית וגם בירושלמית.

■ הצרות רודפות את מנה־לה לשעבר של חברת פאן לון, **אפריים אברון**, אשר הסתבך לאחרונה ונאשם בפלילים. אב־רון נסע להינפש באילת עם אשתו והכלב שלהם, אך באילת נגנב כלבו. לאחר חיפושים משך יום שלם, פנה אברון למישטרה, אולם גם היא לא הצליחה למצוא את כלבו. בלילה טילפן לחדרו בבית־המלון אל־מוני, שהציג עצמו כגנב הכלב, וביקש ממנו 500 לירות, שאם לא כן הוא ישלח לו את הכלב מת. אברון הסכים, ומונית אילתית הביאה לו את הכלב. נהגה מסר לו אותו תמורת חמש־מאות לירות.

■ ריב, שכימעט הגיע לידי תיגרת־ידיים, פרץ בשבוע ש־עבר במיזנון בית־העתונאים, בית סוקולוב, בין עיתונאית ידיעות אחרונות **אורה שם־אור** לבין המשורר **יבי**. הריב, שאיש אינו יודע בגלל מה הוא

תמונות מהלווייה קשה להבחין באבל רב על פניהם של ראשי המדינה בעת שהשתתפו בהלווייתו של נשיאה השלישי של מדינת־ישראל, זלמן שזר. כמו במרבית הלוויות האלה, שימשה גם זו מיפגש חברתי נוסף לאנשים אלה. בתמונה למעלה מימין נראית רעיית ראש־הממשלה לאה רבין, זוהרת בשימלה בהירה, כאשר סימן־האבל היחיד שלה הוא משקפי השמש הכהים. עם משקפי־שמש הגיעה גם השרה־ללא־תיק, שולמית אלוני, המחייכת בתמונה למעלה, משמאל. שרגא נצר, מי שהיה האיש החזק של מפא״י באמצע, תמונה ימנית למטה, שמע כפי הנראה בדיחה טובה וצוחק במלוא־פה, כשמאותה בדיחה נהנה גם מזכ״ל ההסתדרות ירוחם משל (עם כיפה, מימין). לא ידוע מה סיפר שר־התחבורה גם יעקובי (עם הגב למצלמה, בתמונה משמאל למטה) לשר־השיכון אברהם עופר, אולם גם האחרון נראה צוחק. היחידים שנראו רציניים ואף מבוהלים קימעה היו אנשי מישמר־הכנסת, שהיו מישמר־הכבוד בהלווייה. בתמונה משמאל נראים שוטרי מישמר־הכנסת, שניצבו ליד הארון בשעת טכס ההלוויה כאשר ביניהם סגן ראש־הממשלה ושר־החוץ יגאל אלון.

קיטי

היא הדוגמנית קיטי ממון, צועדת יחד עם הזמר שהפך לדוגמן, בני אמדורסקי, בתצוגת תיסרוקות אשר נערכה על־ידי סלון תיסרוקות תל־אביבי, בה הציגו דוגמניות ודוגמנים סידורי־שיער כפי שהיו נהוגים בעולם בשנות השלושים.

גלתה כמשוכללת ומודרנית, והוסבה מיד להיות מעבדת־השיניים של צה״ל במקום. עם החזרת פאיד למצרים נשארה במקום גם המעבדה. לפני כשבועיים יצא עודד לקונגרס בינ־לאומי של רופאי־שיניים באירופה, ושם התוודע לרופא־שיניים מצרי. תוך כדי שיחה התברר כי הרופא המצרי הוא רופא־השיניים של פאיד, והמעבדה היתה, ונמצאת עתה שוב, תחת פיקוחו. הרופא המצרי ממש יצא מגידרו כדי להודות לרופא הישראלי על כי שמר את המעבדה שלו מכל פגע, והחזיר לו אותה במצב תקין.

■ מסתבר כי **לאורי גלר** יש הרבה יותר כוחות מכפי שחושבים. בראיון לעיתון חשוב בבוסטון בארצות־הברית, הבוסטון גלוב, סיפר גלר כי הוא ריפא חולי שיתוק־ילדים, כשרק נגע בידיו ברגלם המשותקת. כשנשאל מדוע הפסיק לתרום לאנושות ולרפא חולים, הסביר אורי: „אני כל־כך נבהלתי בעצמי מהכוחות שלי, עד שהחלטתי להפסיק.״

■ פליטת־פה של עורך־הדין **צבי לידסקי** בבית־המישפט גרמה לצחוק מפי הקהל כולו, ומפי השופט שבפניו הופיע לידסקי, **דב לוין**. לידסקי פנה אל השופט, בעת שהגן על לקוח שנאשם באונס, ואמר: „הלקוח שלי בא במגע עם המישטרה, בהסכמתה.״ לידסקי הבחין מייד בטעותו, ביקש את סליחת השופט על פליטת־הפה.

■ העסק מתחיל להיות יקר מדי, למסקנה זו הגיע בשבוע שעבר **מני פאר**, אחד מעורכי תוכנית־הרדיו הפופולארית גבר ואישה בגלי צה״ל. לפי כללי התוכנית, העורכת שידוכין רדיופוניים, רשאית המרואיינת לבחור יחד עם בן־הזוג שבו בחרה, את בילוי הערב הראשון על חשבון גלי צה״ל. המרואיינת האחרונה היתה גרושה בת 42

בשם תיקווה, והיא בחרה בעורך־דין חיפאי בשם משה. השניים החליטו שהם רוצים לפתוח את היחסים ביניהם במיסעדה סינית, וגלי צה״ל משלמים עבור הארוחה.

■ בישיבה סגורה, שנערכה על־ידי חברי חוגי הצעירים של המיפלגה הליברלית, בהשתתפות האיש החזק במיפלגה ח״כ **שמחה ארליך**, ביקש ארליך הבטחה חגיגית מכל המישתתפים שלא להדליף את תוכן הישיבה לעיתונות. למחרת בבוקר הופיעה ידיעה בכל העיתונים על תוכנה של הישיבה, וארליך הודיע לחוגי הצעירים כי לא ישתתף עוד לעולם בפגישותיהם.

מרלון בראנדו

ניצל בימים אלה מסכנות מוות לאחר שנותח בבית־חולים בלוס־אנג׳לס. בראנדו לקה בקילקול קיבה, בעת שהיה בטהיטי, שהסתבך והביא אותו לסכנת מוות. כמו־כן לקה בראנדו גם במחלת עיניים המחייבת אותו להרכיב משקפיים כהים גם בלילה.

בתיה אפולו

הציירת, מי שהיתה אשתו של דן בן־אמוץ, נראית לאחרונה בחברת ד״ר אריה זקס, מהאוניברסיטה העברית בירושלים. זקס מתייחס אל בתה של בתיה מנישואיה עם בן־אמוץ, נעמי, כאילו היתה בתו־שלו, משחק איתה, משתעשע ולוקח אותה ואת אמה לטיולים.

■ תוכנית הטלוויזיה ניקוי ראש הפחידה, כפי הנראה את אנשי הימין בעיתונות העברית. שניים מעיתונאי הצהרון מעריב, **אפריים קישון** ו**יוסף** („טומי״) **לפיד**, פנו בימים האחרונים למיספר אמרגנים, הציעו להם לערוך במשותף קאברט סאטירי שיהווה תשובה לתוכנית ניקוי ראש, אותה הם כינו: „ביטאון חוגי השמאל בארץ.״

■ בעיקבות מעצרו של **ישראל דנוך**, קצין־הביטחון של עיריית תל־אביב, אשר הואשם על־ידי המישטרה על כי איים בנסיון לגבות כספים, נשמעה בבניין עיריית תל־אביב הבדיחה כאילו היה דנוך שליחו של המלווה בריבית **ראובן שמיע**, ובא לגבות כספים אצל ראש העיריה **שלמה** („צ׳יצ׳״) **להט**. כידוע, לוותה עיריית תל־אביב, בראשותו של צ׳יצ׳, כספים רבים משמיע, בריבית קצוצה.

■ קרב בין כלבים נערך ביום השישי האחרון במיסעדת ג׳קי, בין כלבתה הקטנה של אשת החברה ורעייתו של חייט־הצמרת, **ברוריה צוורן**, לבין כלבת־הפודל של השחקנית **גילה אלמגור**. ברוריה, שנחלצה להגן על כלבתה וניסתה להפריד בין הניצות, חטפה נשיכה הגונה מכלבתה של אלמגור, שגרמה לה פצע עמוק בשוקה.

■ גם בימים טרופים אלה, מוצא שר־הביטחון **שימעון פרס** זמן להתעסק בדברים הנראים כקטנות. פרס שמע על מסיבה שנערכה במועדון צוותא, על־ידי קצין חינוך ראשי תת־אלוף **שאול גבעולי**, לכבוד עוזרו אל״מ **יצחק זיו**, בה היה כיבוד למכביר ואליה נקראו, כשירות־מילואים, אמני־צמרת רבים. פרס הורה לחקור בעניין, אם לא היה בהוצאת הכספים ובזימון למילואים של אמנים משום טעם־לפגם, בנסיבות אלה.

פרץ, הסתיים בכך ששם־אור קראה לעבר יבי „בוגד״, ואילו הוא שלח אותה ללמוד את השפה העברית, אך לא לפני שכינה אותה דבילית.

■ למתנה בלתי־צפוייה זכתה בשבוע שעבר בעלת הגלריה **הדסה קלצ׳קין**, אשתו של שחקן הבימה **רפאל קלצ׳קין**. הדסה הוזמנה על־ידי הצייר **שמואל בק** לבוא ליום אחד לניו־יורק, על חשבונו, לפתיחת התערוכה שלו בגלריה הידועה אוורבך בניו־יורק. בק החליט כי זוהי הדרך הטובה ביותר להודות להדסה, שהגלריה שלה מוכרת את התמונות שלו בכמויות עצומות.

■ חוש עסקים בלתי־רגיל גילתה בשבוע שעבר **לינדה יה**, רעייתו של נציג שורה של עיתונים פורמוזיים בישראל **אלברט יה**. בעלה ערך מסיבת־גן בחוילה שלהם באפקה, לכבוד יום־העצמאות של „סין הלאומנית״, אליה הוזמנו דיפלומטים רבים ועיתונאים, ביניהם עורכי שני הצהרונים, **הרצל רוזנבלום** מידיעות אחרונות ו**שלום רוזנפלד** ממעריב. לינדה ניצלה את המסיבה כדי למכור תמונות־אמנות שאותן היא גוזרת מנייר, בסיגנון הסיני, וערכה לכבוד האורחים תערוכה בקומה השניה של החווילה. האורחים הוזמנו לקנות את תמונותיה של לינדה במחירים שבין 500 ל־1000 לירות האחת.

■ רופא־השיניים של הבוהמה התל־אביבית, ד״ר **עודד עמודי**, משרת במילואים כאחראי על ציוד רפואי ומעבדות־שיניים. במילחמת יום־הכיפורים שהה עודד בפאיד, ובדק ציוד של מירפאת־השיניים המצרית שניטשה במקום. המעבדה הת־

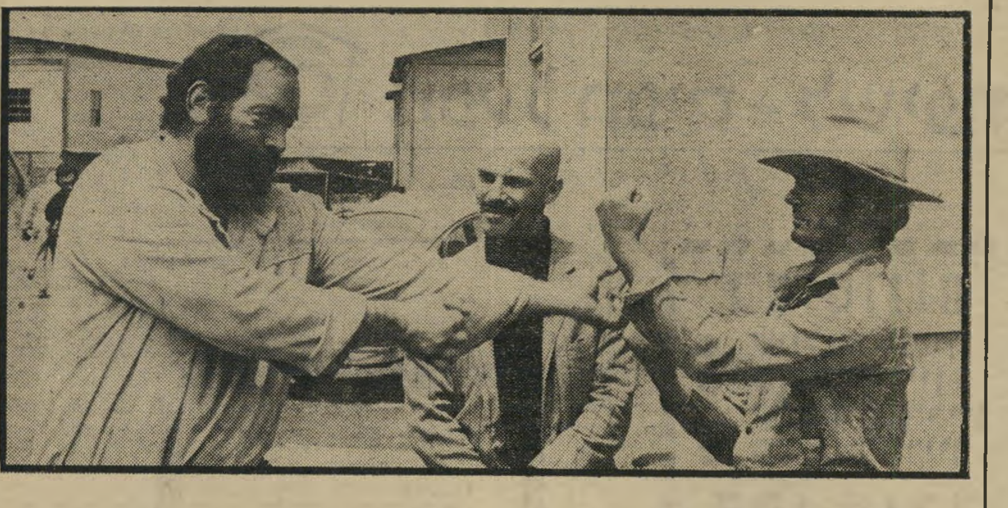

טריניטי ושות׳

איש־הסרטים. הישראלי ישעיהו („שיש״) קולר, השוהה עתה באיטליה, הצליח להרכיב צוות שחקנים, כפילים מוחלטים לצוות אשר ליהק בסידרת־הסרטים הידועה טריניטי. שיש גילה שחקן־זוטר בשם אנוטוניו קנטפורה, הדומה כשתי טיפות מים לכוכב טריניטי טרנס היל, הפגיש אותו עם השחקן הישראלי פול סמית, המזכיר את הכוכב השני מטריניטי, באד ספנסר, ומתכוון להביא אותם לארץ יחדיו ולהסריט כאן מערבון בכיבובם של השניים ואשר ידידים ישראליים של שיש קולר הציעו לו כבר שם לסרט: כפילו של טריניטי.

עכשיו בפיס
פי שנים!

קודם
אחד מכל עשרה
כרטיסים עוקבים-זוכה במחיר הכרטיס

עכשיו
שניים מכל עשרה
כרטיסים עוקבים-זוכים במחיר הכרטיס

קודם
הזכיה הגדולה — 250,000 ל"י

עכשיו
500,000 ל"י

ס"ה סכומי הפרסים בכל שבוע- 2,882,000 ל"י

מפעל הפיס - לשיפור איכות החיים

סטודיו פאופ

כלבים
וחיות־שעשועים

הגן על החי

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים בריאים, חתולי-בית וחתלתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנסיון לכלבים וחתולים, אמבטיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' סלמה 30, יפו. טל. 03-827621.

בסיטונות
- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2—4)
לתזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

השבוע ב„דרייב־אין"
הצגה ראשונה 7.15,
האגדה המוסיקלית
„הקוסם מארץ עוץ"
הצגה שניה 9.45
„כסכך האימה"

הם ירקו בממשלה, והיא מתגאה בכך שהצליחה למחות הרוק מפניה

יריקה בפרצוף

ראינו אותם יורקים בחיילי צה"ל, שעמדו מולם מושפלים וחסרי־אונים, כבולים על־ידי הוראה ממשלתית פחדנית.

ואחרי שיבש הרוק בפי היורקים, הגיח צה"ל למכרניות־האספקה לעבור, כדי שיוכלו לשתות ולחדש את מלאי הנוזלים בפיותיהם שיבשו.

הירקות היו מכוונות אל החיילים.

אבל הן פגעו בממשלה.

כל אחד משרי הממשלה הזאת — יריקה זו הגיעה לו.

■ ■ ■

אל תהיה לאיש אשלייה לגבי התוצאה: **מהתפרעות פוליטית המתית זו יצאו הבירונים כמנצחים.**

הם הצליחו לגייס אלפי אנשים מכל רחבי הארץ במסדה גלוייה להפר את החוק.

הם הצליחו לרכז כמויות גדולות של נשק, "חוקי" ובלתי־חוקי.

הם הצליחו להפעיל "חדר־מילחמה," מערכות־קשר, מאות כלי־רכב ציבוריים ופרטיים, ביניהם הרבה מכוניות בעלות מיספרים לבנים. שבעליהן שוחררו מן הצורך לשלם מכס ומיסים והיטלי־ביטחון.

הם הצליחו לממן את כל הפעולה הזאת, שעלתה הרבה רבבות לירות, למרות שכמה מאילי־ההון של ארץ־ישראל השלמה הסתבכו לאחרונה בפרשות שחיתויות, גניבות, העלמות־מיסים וסתם פשיטות־רגל.

הם הצליחו לעבור את הקו הירוק ולהגיע לאתרי ה"התנחלות," למרות שכל צה"ל הועמד בכוננות עליונה במשך ימים ושבועות, על־חשבון חופשותיהם ושיחרורם של חיילי סדיר ומילואים.

הם הצליחו לעבור את מחסומי צה"ל, להכות חיילים, לדחפם, לזרקם על האבנים, לאיים בדריסתם, לקרוא להם "נאצים" ו"גסטאפו," — מבלי שיקרה להם דבר.

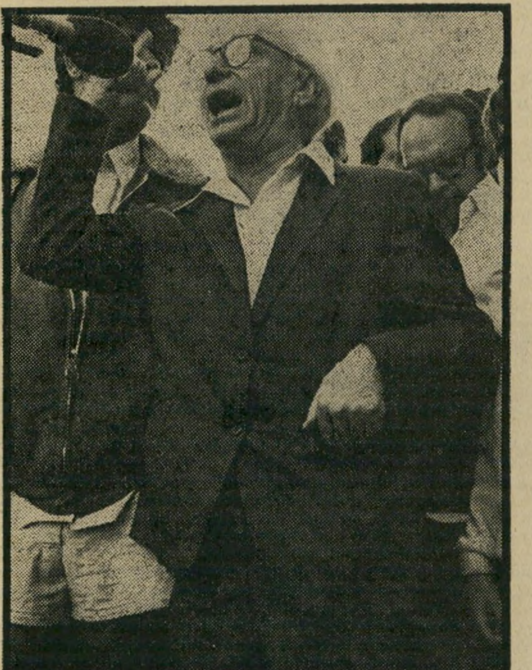

ישראל אלדד־שייב בהפגנת המתנחלים

הם הצליחו להפר עשרות חוקים, בפרהסיה ובמצח נחושה, מבלי שממשלת־ישראל תעז להגן על החוק, לעצור את העבריינים, לחשליך לכלא את המתפרעים, לתפוס את כלי־הרכב, להחרים את המכוניות בעלות חמיספרים חלבנים, לקחת את חנשק — ולעשות אף אחת מן הפעולות שהן מובנות מאליהן לגבי ממשלה שאינה אוסף של סמרטוטים.

הם הצליחו להפוך את הממשלה לצחוק בעיני הציבור, ולהציגה כשבר־כלי.

הם הצליחו להרקיד סביבם את כלי־התיקשורת, להציג את עצמם כגיבורים נרעזים וכפטריוטים נישגבים, לקבל מאות אלפי מילים של אהדה רוויית־דמעות בעמודי עיתונות־הקיטש הימנית, ושעות של תעמולת־חינם ברדיו ובטלוויזיה.

הרחקת הבירונים ממקומות ה"התנחלות," כעבור יומיים־שלושה, לא צימצמה במאומה את הניצחון הזה — שהרי איש מן ה"מתנחלים" לא חלם אף לרגע להישאר ולהתנחל באמת.

■ ■ ■

זאת לא היתה תנועת התנחלות. מטרתה לא היתה להקים התנחלויות.

בוודאי, יש מתנחלים אמיתיים במחנה ארץ־ישראל השלמה. עובד בן־עמי רוצה להתנחל ביריחו וברמאללה, כשם שהתנחל בנתניה ובאשדוד. לקבל אדמות מידי השילטון, לספסר בהן, לצבור בעזרתן הון־עתק, ולהתחמק מלשלם עליהן מס־אמת.

מתנחלים כאלה אינם חסרים במחנה זה — מיהושע בר־ציון ועד טיבור רוזנבאום. ארץ רחבת־ידיים, הגדה המערבית כולה, כאילו ממתינה ללהקה זו של תנים וצבועים, כמו פגר של חיה — ארץ־חלומות לספסרות־קרקעות, לניצול הילידים, להתעשרות קלה.

אולם ההמונים שהשתתפו בהתקוממות המאורגנת של השבוע — לא התכוונו להתנחל.

הם התכוונו להכין את הקרקע להפיכה, פשוטו כמשמעו.

הם רוצים להשליט את רצון המיעוט על הרוב, לשבש את תהליכי הדמוקרטיה, לקעקע את שילטון החוק. במילים פשוטות: להקים במדינה דיקטטורה של מיעוט קנאי.

ההתפרעות של השבוע לא היתה אלא שלב אחד בהגשמת חזון זה.

היא קבעה עובדות. העובדה שאין הממשלה מעזה לפעול נגדם ברצינות. העובדה שאפשר לתכין בגלוי הפרה המונית של החוק, באין מפריע, ולהזיז את הכוחות אל נקודת־העימות. העובדה שמותר לשאת נשק נגד הממשלה ונגד צה"ל. העובדה שאין מנהיגות בעלת אומץ־לב מינימאלי, המוכנה להפעיל את הצבא והמישטרה להגנה על הדמוקרטיה.

עובדות אלה נקבעו. אבל זוהי רק ההתחלה. ההתחלה של ההתחלה.

אחרי מה שאירע השבוע, לא דרוש עוד מאמץ גדול של דימיון כדי לתאר מה יקרה במדינה כאשר הממשלה תיאלץ לתת את הפקודה לנסיגת מיריחו — ולא־כל־שכן משכם ומחברון.

השבוע פעלו רק כמה אלפים, חברי פלג אחד של המחנה הדתי. לא הופעלו המשאבים האנושיים הגדולים של חרות, מקריית־שמונה עד דימונה. לא גוייסו המוני החסידים המשולהבים של מנחם בגין. לא ניבחנה נאמנותם של אנשים כמו אריק שרון (אם יוחזר לצבא). לא רוכז אלא חלקיק מן היכולת של מחנה גדול זה, על שפע כספיו ועיתוניו, פלגיו הפוליטיים ומכשירי־ההסתה שלו בכתב ובעל־פה.

מחנה זה מוכן להגיע לשילטון באמצעות בחירות, כפי שעשו תנועות דומות באירופה — אך אין הוא סומך על כך, ואין זו הדרך היחידה הפתוחה לפניו. כמו תנועות דומות בארצות אחרות, הוא מוכן לכפות את רצונו על־ידי הריסת מיסגרות החוק והסדר. על־ידי שילהוב היצרים הפרימיטיביים של המון נבוך ומתוסכל. על־ידי יצירת אנארכיה, שמתוכה תעלה הזעקה הגדולה: "הבו לנו הנהגה חזקה! הבו מנהיג שיגאל אותנו!"

כאשר עומדות מול תנועה כזאת מנהיגות פחדנית וכושלת, מיפלגות רקובות ועלובות־נפש, מחנה דמוקרטי מפולג ואכול שינאה־הדדית, עסקנצ'יקים רודפי כיסאות ובצע — הגשמת חזון אנטי־דמוקרטי זה היא בתחום האפשרות.

זה הוכח במדינות אחרות. זה הולך ומוכח גם בארצנו.

■ ■ ■

האם המחנה הזה רוצה בכך? האם הוא מסוגל לכך?

הציבור ראה השבוע, מעל מסכי הטלוויזיה, את הבירונים ואת מנהיגיהם. זהותם מצביעה על מגמתם וכוונותיהם.

המתפרעים עצמם, מכי־החיילים ומבזי צה"ל, היו שייכים כולם למחנה אחד, שהוא עתה חיל־החלוץ של הקנאות הלאומנית החשוכה ביותר: הנוער הדתי, אבירי הכיפות הסרוגות.

נוער זה הוא תוצר של אחד ממוקדי־הפורענות במדינה: מערכת־החינוך הדתית, פרי בגידתו של דויד בן־גוריון באידיאלים שלו עצמו.

כדי לקנות לעצמו שותף קואליציוני זול ונכנע, הפקיר בן־גוריון, עם קום המדינה, את הגשמת החזון שעליו דיבר עד בוש: ממלכתיות צרופה. עם אחד, צבא אחד, חינוך אחד.

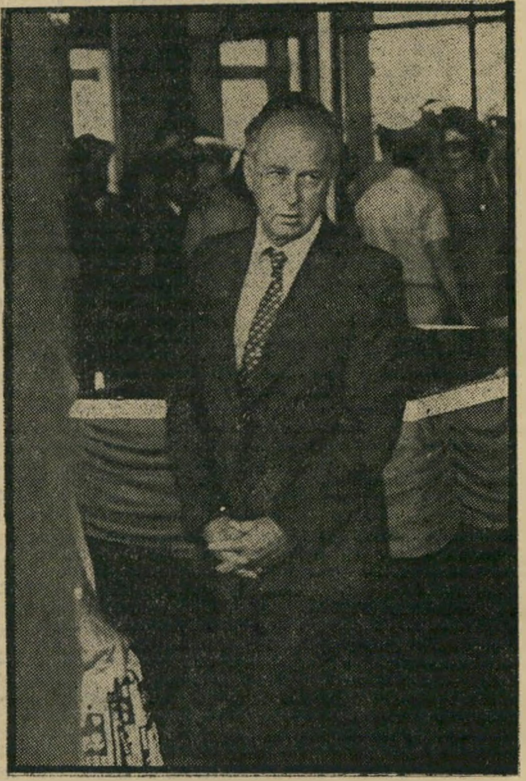

יצחק רבין בהלווייה של שזר

מערכת החינוך הדתית־"ממלכתית" מוציאה בכל שנה, מזה 26 שנים, מחזור של תלמידים שחונכו משחר ילדותם ללאומנות הפאנאטית הקיצונית ביותר. הדת המוחדרת לליבם אינה אלא סילוף מחריד של ערכי הדת היהודית. זהו פולחן־שיבטי פרימיטיבי, אנטי־הומאניסטי, פגני במהותו. דת של שינאת עמים, עליונות גיזעית, הצדקת רצח־עם נוסח "כובשי כנען," זילזול בדמוקרטיה ובחוק ה"חילוני," אמונה שההלכה עומדת מעל לכל חוק, כמיחח לדיקטטורה של בעלי־ההלכה.

חינוך זה הרס את הדת היהודית האמיתית במדינת־ישראל. הוא ממוטט גם את המיפלגה שהולידה אותו. המנהיגים המתונים המסורתיים של המפד"ל מעוררים רק בוז ושאט־נפש בלב המוני הצעירים הממלאים עתה את שורותיה, ושמיספרם הולך וגדל בכל שנה, עם הצטרפות שנתון חדש. אך בעיקר מאיימות תוצאות חינוך זה על סידרי השליטון ואשיות הדמוקרטיה במדינה.

כל זה נאמר השבוע על־ידי הצעירים עצמם, במילים פשוטות ובמעשים פשוטים, בגאווה ובביטחון עצמי, לעיני צופי הטלוויזיה.

לא היתה בכך שום גבורה. ניסיונם של המתפרעים להציג את עצמם כיורשי העליות הראשונות, שהקימו התנחלויות מבודדות בלב אוכלוסייה ערבית עויינת ו־אימתנית, הוא מגוחך. ניסיונם להציג את עצמם כיורשי הלוחמים, אשר חשפו את חזם מול כידוני הדיוויזיה תשישית הבריטית, מגוחך שבעתיים.

הבירונים האלה ידעו היטב שחיילי צה"ל יקבלו הוראות לא להפעיל נגדם שום כוח, לא להרים אף אלה אחת, לא לירות אפילו באוויר, גם כשהם מוכים ומושפלים. הם ידעו שהממשלה לא תעז לעשות נגדם דבר; שלא ייעצרו, לא ייתבעו לדין, שלא ייעשה דבר כדי להפריע לפיקניק הנחמד שתיכננו לעצמם.

זוהי מחפכנות דח־לזקס, התגרות בנמר־

(המשך מעמוד 13)

של־נייר, דרך זולה להשגת הילה של גבורה וכתר של סופר־פטריוטיזם.

■ ■ ■

אם היה עוד ספק כלשהו בלב מישהו לגבי הכוונות האמיתיות של ההתפרעות כלפי מישטר החוק והדמוקרטיה, הרי באו מנהיגיה וסילקו אותו.

עצם הרכב המנהיגות מהווה עדות נחרצת.

הציבור כולו ראה אותם על מסכיו.

הנה ד"ר ישראל אלדד־שייב, המטיף מזה 26 שנים לחיסול המישטר הדמוקרטי, לפיזור הכנסת, להקמת שילטון של „בחירים" במקום ה„ניבחרים," לרייך ישראלי שלישי מן היאור אל הפרת.

בכל מדינה אחרת היה ישראל אלדד נקרא פאשיסט, בלי מרכאות, בלי כחל־ושרק. אלפי מפירי־החוק ואלפי המפגינים יודעים היטב את דיעותיו, שהרי אלדד עצמו מרבה להטיף להן השכם־והערב, בכל הלהט המיקצועי המשלהב של גבלס ישראלי.

הנה יובל נאמן, הנשיא של אוניברסיטת תל־אביב — לאומן קיצוני, המקשט את השקפותיו הרגשניות בקישוטים של מדענות קרה והגיונית. זהו שילוב שהוליד במקומות אחרים בעולם טרגדיות מחרידות.

הכרתי את יובל נאמן כאשר פיקד, למעשה, על כוחות ההגנה בקרב הראשון על לטרון, במאי 1948. בגלל השגיאות הנוראות של הפיקוד הפך קרב זה לתבוסה ניצחת. ראיתי כמאה מחברי נופלים לנגד עיני, תוך דקות מעטות. אדם הנושא בחלק מן האחריות לטבח כזה, צריך היה לכפר על עוונו במאמץ עילאי למנוע מילחמות נוספות. תחת זאת מסית נאמן למילחמה חדשה, זורע מוקשים על דרך השלום, ומטיף בגלוי להפרת החוק ולהרס הדמוקרטיה.

והנה פניו הילדותיים של אדם, ששמו מעורר זיכרונות של חלחלה. מאיר הר־ציון. מנהיג ה„התנחלות" באיזור רמאללה. האיש שהיה הראשון שעלה על מחסום של צה"ל ופתח במעשי־האלימות נגד החיילים.

הר־ציון זה התפרסם בעולם כולו בפרשה שעוררה זעזוע של סלידה. אחותו, צעירה נחמדה ומלאת־חיים, נפלה קורבן להרפתקה אומללה. ראש־הממשלה דאז, משה שרת, תיאר אותה ביומנו כך: „מעשה־נערות פרוע — יציאת בחור ובחורה על דעת עצמם לטיול בארץ־אויב, וזה לאחר שכבר נפלו קורבנות יקרים כתוצאה מהרפתקות כאלו." הנערה וידידה נהרגו. (כפי שהזכיר שרת, נהרגו לא פעם ערבים שהסתננו לישראל בנסיבות דומות.)

מאיר הר־ציון היה עד אז חייל ביחידה 101 ובגדוד הצנחנים — וכפי שפירסמו אוהדיו, ביצע מעשי־הרג באזרחים מעבר־לגבול. אחרי שנהרגה אחותו, לקח שלושה חברים, עבר את הגבול, תפס חמישה בדווים מיקריים חפים־מפשע, הובילם במשך שעות בלילה, ולאחר מכן הרגם. הוא שחט אחד מהם על־ידי חיתוך צווארו מאוזן לאוזן. כפי שגילה שרת, נעזר הר־ציון אז על־ידי אריק שרון, שסיפק לו נשק וציוד, הסיע אותו לפעולה ושלח חוליות לחפות על נסיגתו. שרת האמין שגם משה דיין חיפה על המעשה תמבעית.

אפילו דויד בן־גוריון סבר שהיה זה מעשה בארבארי, והסכים להעמיד את הר־ציון וחבריו לדין צבאי. אולם המישפט לא נתקיים מעולם. משה דיין הכריז על הר־ציון כעל גיבור לאומי וכעל דוגמה לחיילי צה"ל. באחת מפעולות־התגמול שלאחר מכן נפצע הר־ציון על־ידי כדור שחתך את גרונו.

איש זה מופיע עתה כאחד ממנהיגי ההתנחלות, כגיבור נערץ של המתנחלים. שני עיתוני־הערב של המתנחלים מכתירים לו כתרים, ומתפלשים בפניו בעפר.

אלה הם המנהיגים. עצם אישיותם מעידה על יחס התנועה כולה לחיי אדם, לחוק, לדמוקרטיה, לשלום ולערכים הומאניים אחרים.

■ ■ ■

מול תנועה זו, מול המונים אלה, מול מנהיגים אלה, עמדה הממשלה.

מ מ ש ל ה!

אוסף זה של עסקנים מיפלגתיים, שהמיקרה הפוליטי העיוור זימן אותם ליד שולחן הממשלה, הוכיח השבוע שאינו מסוגל לשמור על החוק ועל כבוד המישטר הדמוקרטי, ולא־כל־שכן „לשלוט," להפעיל ריבונות ממלכתית ולמלא את חובתם של נבחרי־עם.

לא עלה כלל על דעתה של ממשלה זו לתת הוראה למישטרה לאסור את כל נהגי שיירות הרכב בדרכם אל הגבול, בעוון קשירת־קשר לביצוע עבירה.

או לתת פקודה לחיילי צה"ל להגן על מחסומיהם בכל מחיר, תוך שימוש סביר בכוח הדרוש לכך. (ולא תוך שימוש באלימות בלתי־סבירה, כפי שהפעילה הממשלה עשרות פעמים נגד מפגיני תנועת העולם הזה, ונגד כל הפגנה למען שלום וצדק חברתי.)

או לעצור כל גבר שנמצא מעבר לקו הירוק, לגייסו בו במקום לשירות במילואים, כדי שיוכל לכפר על התעללותו באלפי חיילי־המילואים שגוייסו והוחזקו בכוננות מתמדת לקראת „התנחלות" זו.

או לעצור ולהחזיק, לצורכי חקירה והעמדה למישפט, את כל מי שעבר עבירה, סירב להיענות לפקודה חוקית של שוטר או חייל, קשר קשר פלילי או נמצא בשטח סגור (כפי שעשתה הממשלה עשרות פעמים כאשר אנשי־שלום הפגינו ב ת ו ך שטח ישראל נגד נישול וסיפוח.)

או לזהות את העבריינים, הבירויונים והמתפרעים, המרביצים לחיילי־צה"ל ופורצי־המחסומים, על־פי אלפי התמונות שצולמו השבוע על־ידי צלמי שבועון זה, עיתונים אחרים והטלוויזיה.

רק אחרי שהתרענו פומבית נגד פחדנות זו, נקטה המישטרה בכמה צעדים חלושים.

די ברשימה קצרצרה זו כדי להדגים את הפחדנות והדלות־האישים (תרתי משמע) של ממשלה זו.

■ ■ ■

ובכן — איך תנהג אחרת? על סמך אילו עקרונות?

כל הפלגים המיוצגים בממשלה זו הם פלגי „מתנחלים," המצדיקים התנחלות בשטח כבוש, אשר מיהרו

מאיר הר־ציון מסית „מתנחלים"

לעוט על המציאה בתיאבון של עופות דורסים.

בימי ממשלה זו וקודמותיה, בעלות ההרכב הדומה, הוקמו קרוב ל־60 התנחלויות בשטחים המוחזקים — 60 נקודות שכל אחת מהן היא מוקש קטלני, העלול להביא להתפוצצות, לימילחמה, לקטל המוני.

חלק מן ההתנחלויות האלה הוקמו מתוך פחדנות — פחד מפני עיתוני־ערב, מפני הסתה פוליטית, מפני קבוצת־לחץ זו או אחרת. חלקן הוקמו בניגוד להוראות הממשלה, אך הממשלה השפילה את עצמה עד עפר ונתנה אישור להפרת־החוק אחרי־מעשה. על פי החלטה ממשלתית, הפכה היריקה לגשם.

במיקרה הטוב ביותר דומה ממשלה זו לבחורה שבבדיחה, שצעקה במיקלט חשוך: „היי, תוריד את הידיים ממני — לא אתה, א ת ה!"

אוסף מגוחך.

אנשי מפ"ם, שהחליטו זה עתה להתנחל ברמת־הגולן — ובכך נתנו גושפנקה לכל ההתנחלות באיזור זה, העלולה לגרום למילחמה הבאה, מילחמת גאזים והשמדת־ערים.

אנשי הל"ע, שהתנחלו לכל אורך הרמה ובקעת־הירדן, ושהפכו את ה„התנחלות" הזאת לביזנס פורח, בעזרת מישרד־התיירות, כך שגם מנגנון המיפלגה מתפרנס ממנה. כמה נאומי־התנחלות, בשפה משובשת אך נלהבת, נאלצו צופי־הטלוויזיה לשמוע בשנים האחרונות, מפי משה קול, בשעת „איזרוח" של התנחלויות והקמת התנחלויות חדשות?

הגברת שולמית אלוני, המשתדלת בכל כוחה להתברג לתוך המימסד של ל"ע, הכולל התנחלויות אלה, ושבעלה הוא האחראי להתנחלות בשארם־אל־שייך.

אין זה פלא שאלה טירפדו השבוע, כמו בשבוע של סבסטיה, כל ניסיון להקים כוח גדול ומאוחד למאבק ציבורי נגד ה„התנחלות." יחד עם המזדנבים של מפא"י, והמזדנבים אחרי המזדנבים, השמיעו ציוצים חסודים, פירסמו כמה קומוניקאטים, והלכו לישון.

ינום ויישן שומר הדמוקרטיה וזכויות־האזרח.

■ ■ ■

אך האחריות העליונה רובצת, כמובן, על ראשי המיפלגה המחזיקה בשילטון.

שימעון פרס, המשועבד עדיין למשה דיין, האידיאולוג הראשי של ההתנחלות בכל רחבי הגדה המערבית.

ישראל גלילי, ששמו פיאר את תוכנית־ההתנחלות („מיסמך גלילי") אשר פירסומה גרם, לדברי אנוואר אל־סאדאת עצמו, להחלטתו לפתוח במילחמת יום־הכיפורים.

יגאל אלון, שהיה השר הראשון אשר רק לבקר ולעודד את „מתנחלי" חברון, אחרי שהפרו פקודה, רימו את צה"ל, התגרו במושל הצבאי והקימו „התנחלות".

ויצחק רבין עצמו, שהפליג השבוע שוב בשבח ההתנחלות, הבטיח התנחלויות נוספות, אך ביקש להבחין בין התנחלות „ברשות" והתנחלות שלא־ברשות — כאילו יש הבדל כלשהו ביניהן מבחינת החבלה בשלום וקירוב המילחמה הבאה!

אוסף זה של פוליטיקאים ממולחים וחסרי־עקרונות אינו מאמין בשלום, ואינו שותף לעמדה המוסרית והמדינית השוללת התנחלות מחוץ לגבולות המדינה.

ממילא אין לו גם הכוח המוסרי לבלום מתפרעים קנאיים שיש להם עקרונות, והמאמינים במשהו שאינו בגדר כיסא, תקציב מיפלגתי, שררה וביזנס.

בהשוואה לאוסף זה, אפילו המנהיגות העלובה של הרפובליקה הוויימארית, המושמצת בכל סיפרי ההיסטוריה, נראית בדיעבד כהנהגה נחושת־החלטה!

■ ■ ■

אי־אפשר לסיים את החשבון מבלי לרשום את ההתמוטטות הגמורה של מה שקרוי „מחנה השלום."

זה לא אירע פיתאום.

בשבוע של סבסטיה עמלו סוכני מפא"י, שליחי מפ"ם ומק"י, אנשי ל"ע ומזדנביהם, כדי לפוצץ כל נסיון של פעולה המונית מאורגנת ומשותפת. אחרי אותו שבוע אומלל, המשיכו לפעול כדי לפרק סופית את כל מיסגרות שיתוף־הפעולה ב„מחנה־השלום" שעוד שרדו לפליטה. פעלו והצליחו. הכל פורק וחוסל.

השבוע, כאשר פתחו ה„מתנחלים" במיבצע־הפוטש, אחרי הכנות גלויות שנמשכו חודשים, לא היה אף כוח ציבורי אחד מוכן ומסוגל לעשות דבר נגדם.

בטלוויזיה וברדיו הופיעה כל סידרת פרשני־השלום, שקיבלו מינוי ממשלתי רשמי כנציגי עניין־השלום בכלי־התקשורת. הסבירו, חיוו־דעה בשביעות־רצון־עצמית בולטת, והלכו הביתה.

בכנסת לא קיים זה מכבר כוח פרלמנטרי יעיל המסוגל להתסיס, להזעיק ולכפות על הממשלה קו אמיץ כלשהו. מבחינת מחנה־השלום, כמו מבחינת המילחמה בשחיתות, הפכה הכנסת לבית־קברות.

בזירה הפוליטית היו „מיפלגות־השלום" עסוקות במיבצעי־התנחלות משלהם — התנחלות בממשלה („כסא משוחרר לא יוחזר!"), במערך ו/או במפ"ם ו/או בל"ע.

כתוצאה מן הרצון למצוא חן בעיני השילטון, ומן הסירוב לשתף פעולה עם הכוחות שאינם מקובלים על השילטון, לא היתה כל אפשרות לקרוא להפגנה משמעותית למען הדמוקרטיה. מול הפגנות האלפים של אנשי הסיפוח, נערכו כמה הפגנות מבישות של „כוחות שלום" ביוזמת כל פלג לחוד, כשכל פלג משתדל להפיק מירב של תועלת ופירסום לעצמו. כמה עשרות התכנסו פה, מאה־מאתיים שם. לעצרת המרכזית של מזדנבי השילטון בתל־אביב הובאו אלפי בני־קיבוצים — ומכל תל־אביב באו כמאתיים אזרחים. העצומה הציבורית היחידה שפורסמה, אורגנה על־ידי איש אחד: המשורר יבי.

תמונה עצובה: מול מישרד ראש־הממשלה עמדה במשך שעות ארוכות שורה של כרזות בלתי־מאויישות של מוקד — שלטים מיותמים שלא נמצאו להם מפגינים. צעירים מתוסכלים פרצו לשני בניינים של „ה־מתנחלים" — ובכך יצרו תקדים מסוכן הנותן הכשר לכוחות הפאשיזם לפתוח במסע של טרור פנימי.

דוברים של מוקד, מפ"ם וקבוצת־הפרופסורים הקוראת לעצמה משום־מה „שינוי" — האשימו זה את זה והסתייגו זה מזה.

ויימאר הישראלית, 1974.

■ ■ ■

מעולם לא בלט העדרו של מחנה בעל־עקרונות, עצמאי ויעיל — כמו שבלט השבוע.

הקרחון הלאומני, שרק קצהו נתגלה השבוע, הולך וגדל. מחנה זה מתכונן לשעתו הגדולה — השעה בה תיאלץ הממשלה לסגת מהשטח הראשון שממערב לירדן.

מי יעמוד מולו אז?

הממשלה, אשר ירקו בה השבוע, והמתגאה בעובדה שהצליחה למחות את הרוק מפניה?

מאת אורי אבנרי

מילחמת יו"ד ביו"ד

יום ג' 8.10, שימחת-תורה

גבאי בתי־הכנסת עוברים ממתפלל למתפלל. „המיבצע — הערב.״ בכל רחבי הארץ, מיישובי רמת־הגולן ועד אשדוד ואשקלון, מועברות מפה־לאוזן מילות הקוד: „מיבצע־הקפות — הערב.״ וההתרגשות גוברת.

נשלפות מפות, והמסלולים ונקודות־הריכוז מסומנים עליהן. כ־6000 איש, רובם צעירים, אחרים מבוגרים; ישראליים ותושבי־חוץ רבים; מורים ותלמידים; מרצים באוניברסיטאות וסטודנטים; רבנים ובני־ישיבות; מדריכים וחניכי תנועות־נוער, „גונבים״ חלק מההקפות בבית־הכנסת, ממהרים לבתיהם, אורזים תרמילי־גב ושקי־שינה. ממהרים לנקודות־הריכוז, שנקבעו זמן רב מראש.

■ ■ ■

יום ג' 8.10, שעה 20.00

מישטרת אשדוד מקבלת מידע מוקדם, ממודיע שאותו שתלה בין חוגי המתנחלים בעיר: ההתנחלות תיערך עוד הערב. בידי המישטרה שמות של רכזי־ההתנחלות בעיר, וליד בתיהם ממתינות ניידות כדי „לאסוף״ את המנהיגים, עוד לפני שתחל ההתנחלות. מישטרת אשקלון מקבלת מידע דומה, ואף היא מתחילה בריכוז ראשי־המתנחלים. כולם שוחררו מייד, איש לא נכלא.

בידי סגן־מפקד המחוז הדרומי במישטרת תל־אביב, תת־ניצב אריה איבצן, אין מידע דומה. הוא מוזעק על־ידי המוקד שלו ישר מביתו, כאשר שכנים, המתגוררים מול אוניברסיטת בר־אילן, מטלפנים למישטרה ומוסרים כי ברחבת־החנייה של האוניברסיטה מתרכזים עשרות מכוניות ומשאיות מלאות אנשים, ונראה שמתחילה התארגנות.

כוח שוטרים נשלח למקום, ניידות חוסמות את הכבישים ומונעות מהקבוצה לצאת. צעיר צולע בשם חנן, האחראי על נקודת בר־אילן, סופק כפיו בהנאה. מיבצע ההטעייה הצליח. הכוח שרוכז בבר־אילן נועד להסיח דעתן מנקודות־הריכוז האמיתיות.

איבצן ניגש אל נהגי־המשאיות השכירים, ומסביר להם כי מיספרי מכוניותיהם נרשמו, ואם הם יעסו לפרוץ את מחסומי־המישטרה, יועמדו לדין. כעשרים שוטרות מובאות למקום, ומתחילות לרשום דו״חות־חנייה לכל המכוניות שאינן יכולות לנסוע מהמקום בגלל מחסום־המישטרה.

מכות לחיילים

מתנחלים מסתערים על חייל אשר ניצב במחסום־דרכים ליד הכפר ח׳ירבתה בשומרון, ומכים אותו מכות־רצח כדי לסלקו מן המחסום. „מתנחל״ מסתער באגרוף שלוף לעבר החייל, בשעה שחבריו אוחזים בזרועותיו ודוחפים אותו מהדרך. סך־הכל פצועי צה״ל בלילה זה — 27.

באותה שעה מתרכזים בנקודות־הטעייה נוספות בירושלים עשרות צעירים, המבליטים עצמם בשירה, ריקודים וקריאות „השומרון כולו שלנו!״ ומרכזים סביבם את המישטרה. באותה שעה מתרכזים למעלה מ־200 מכוניות פרטיות, אוטובוסים ומשאיות במושב נחלים שליד פתח־תיקווה, וליד כפר־אברהם. נקודת־ריכוז זו אינה מתגלה על־ידי המישטרה, והשיירה יוצאת.

כ־3000 איש מתרכזים לקראת חצות ליד מחסום של צה״ל, ביציאה מירושלים ליד הכפר עזריה. המחסום אותו שומרים כ־100 חיילים, מתמוטט במהירות אל מול נחשול האדם השוטף דרכו.

שיירת המכוניות היוצאת מפתח־תיקווה נוסעת בכיוון ירושלים דרך לוד, עד הגיעה למישמר־איילון. מול המחלבה המפורסמת פונה השיירה כולה אל דרך־עפר, לעבר שעלבים. במחסום־מישטרה ובו שוטר וקצין עוצרים כל מכונית. „לאן אתה נוסע?״ „לבקר את הבן־דוד שלי בשעלבים.״ „בשעה אחת בלילה?״ „כן, הוא עוד לא ישן.״

בשעלבים ממתינים כבר „שומרי־תנועה״ מקרב המתנחלים, המכוונים כל מכונית לעבר דרך־עפר. ההוראה היא לנסוע באורות נמוכים, דבר המקשה על הנסיעה בדרך־העפר מלאת המהמורות. ליד הכפר ח׳רבתה ממתין לשיירה מחסום שעליו מופקדים חמישה חיילים, עולים חדשים מברית־המועצות, הנמצאים בארץ מיספר חודשים ועוברים עתה טירונות.

הר־ציון ✱ מסתער

בראש השיירה נוסע מאיר הר־ציון. הוא יורד מהטנדר הישן שלו, מבקש מהחיילים להסיר את קונצרטינת־התייל המשמשת כמחסום. החיילים מסרבים. מאיר מסתער, בעזרת מתנחלים נוספים, דווקא מאלה שאינם דתיים, על המחסום.

חייל, שידו נתפסה בתייל, מושלך יחד עם המחסום כשהוא צועק: „היד שלי נקרעת!״ שני חבריו הנחלצים לעזרתו סופגים חבטות נאמנות — המחסום נפתח.

השיירה ממשיכה בדרכה עוד כחמישה קילומטרים, עד למחסום הבא. שם ממתינה להם מחלקת־חיילים שבראשה סגן רמי. רמי מורה לנהג האוטובוס שהביא את החיילים, להחנות את האוטובוס לרוחב השביל, והשיירה נעצרת.

גבורתו של מאיר הר־ציון לא יכלה לאוטובוס. הוויכוחים עם רמי הופכים סוערים יותר ויותר. רמי מטפס על גג האוטובוס ומנהל את המילחמה הפרטית שלו משם, תוך שהוא מודיע למתנחלים כי הוא, אישית, תומך בהם, אולם עד־כמה שזה תלוי בו — אף אחד מהם לא יעבור!

הטנדר של הר־ציון מטפס במאמץ רב על צלע ההר, ומצליח לעבור את המחסום. עוד שתי מכוניות עוברות גם הן, אולם שרשרת של חיילים חוסמת גם דרך זו. המתנחלים זונחים את מכוניותיהם ומתחילים במסע רגלי ארוך אל תוך הלילה, מסע שסופו הוא הנקודה המצויינת במפה שלהם בשם שילה, היא מישטרת נבי־צאלח, כ־20 קילומטרים מהמחסום.

אלוף פיקוד־המרכז, יונה אפרת, אשר היה אחראי על פינוי המתנחלים בסבסטיה, חודשיים קודם־לכן, מיהר לעבר יריחו. ברור היה כי המתנחלים שיצאו מירושלים התכוונו להתיישב בעיר זו. את ראש־המטה שלו, שלח לטפל במתנחלי נבי־צאלח.

מאת
יוסי ינאי
צילם **עידן אגמון**

אינו מבין חוכמות. הוא מסתער על המתנחלים אישית, מכה נשים וצעירים המסרבים לפנות את הדרך לנבי־צאלח.

מאוחר יותר הוא מקבל הוראה ישירה משר־הביטחון, שמעון פרס, להקפיד על כך שעיתונאים לא יורשו לכסות את ההתנחלות, והוא מכוון את מירצו הרב כנגד עיתונאים, מנסה לזהות אותם בין עשרות המתנחלים, ולגרשם מן השטח.

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 05.00

קבוצות־קבוצות, מתחילים המתנחלים להגיע לנבי־צאלח. מחסומים מאולתרים של צה״ל, בדרך, אינם מצליחים ללכוד

פינוי המתפרעים

זעקת־קרב פורצת מפי רבה של קריית־ארבע, הרב לווינגר, מנהיג מתנחלי ואדי קלט, כאשר החיילים מפנים אותו. היו דרושים שמונה חיילים כדי להתגבר על לווינגר הצנום, אשר נלחם בחיילי צה״ל בציפורניו ובשיניו. „הוא שייך לדור מצדה,״ אמר עליו עמיתו.

העימות

של המתנחלים. כוח מול כוח. כח דל של טירונים הוצב בליל־ההתנחלות הראשון מול הזרם האדיר של המתנחלים. הטירונים, עולים חדשים, לא הבינו כיצד ומדוע נלחמים בהם אחיהם היהודים, אולם במהרה הפכה המילחמה לתיגרות־ידיים אלימות, כאשר המתנחלים התנפלו על חיילי המחסומים, רמסו אותם ופרצו דרכם, כשהם מותירים נפגעים.

(המשך מעמוד 15)

יותר מאשר בודדים מהם. המתנחלים הצועדים על הכביש ממהרים להסתתר בשוליו, ממש כמו בפעולת־קומנדו. בכל פעם שנראים אורות מכונית קרבה. כאשר החיילים מצליחים לזהות קבוצת מתנחלים כלשהי, הם ממהרים לרוץ לעבר ההרים. פה ושם מתגלה חייל, או קבוצת חיילים עקשניים, הדולקים על הטראסות אחרי צעירה דתית, או אחר אב הנושא על כתפיו את בנו הקטן. אולם בדרך־כלל מתעצלים החיילים לרוץ. מה טעם לתפוס מתנחל או שניים לעומת זרם־האדם האדיר?

מזל דבאני, צעירה תימניה חיננית, סטודנטית לפילוסופיה יהודית באוניברסיטת בר־אילן, כמעט שנשברה במסע הרגלי הארוך. אולם כשהיא מבחינה בקבוצת חיילים המתקרבת אליה, היא שועטת במהירות לעבר ההרים, עושה איגוף בן כמה קילומטרים, ומגיעה לנבי־צאלח מכיוון מזרח.

„הם היכן חייל שלי!"

במקום אחר, ליד מחסום מאולתר, מצליח סא"ל דב, מפקד בסיס־טירונים, אשר חייליו נשלחו למשימת־הפינוי, לתפוס עיתונאי. דב גורר את העיתונאי לעבר אוטובוס החונה במקום, ומציג בפניו חייל, עולה מגרוזיה: „הם, אלה שבאים כאילו לשמור על המולדת, היכן חייל שלי!" הוא מתייפח כמעט. „הבחור הזה עלה רק לפני חודשיים מגרוזיה, תראה מה הם עשו לו!"

ואומנם, החייל, שאינו מבין מה פשר המהומה שמקים המפקד סביבו, מעלה חיוך מבוייש על פניו, ומראה את סימני המהלומות שעל גבו. „אם היה לי רובה, הייתי יורה בהם!" קורא דב, אם־כי הוא יודע היטב שההוראות שהוא־עצמו נתן, אומרות

דורסים את החיילים

לא יכולים

הציע מנהיג ה־מתנחלים, חנן פורת, לחיילי צה"ל, לומר למפקדיהם כאשר יקבלו פקודה לפנות את המתנחלים. המפקדים לא הפריעו למתפרעים לנאום בפני החיילים ולהסיתם להפרת פקודות.

רבים מול אחד

מכונית מנסה לפרוץ את אחד המחסומים, בעוד מיספר מתנחלים מתנפלים על חייל המנסה לבלום את המכונית בגופו. את האות לפריצת המחסומים נתן מאיר הר־ציון, שפרץ ראשון את המחסום, כשהוא נוהג בפראות בטנדר שלו. במחסום קודם הסתער הר־ציון, ברגל, על קונצרטינת־חתייל לסלקה. מי שהית ידוע כגיבור מילחמות ופעולות־תגמול רבות, נלחם הפעם נגד חיילים־טירונים, והסית מתנחלים. למחרת נמאס עליו העניין, וחזר לביתו.

שכל חייל שיירה, אפילו באוויר, יועמד למישפט צבאי.

אלוף פיקוד־המרכז, יונה אפרת, מודיע בקשר, מסביבות יריחו, כי ההתנחלות פונתה. חייליו הצליחו למצוא כ־60 מתנחלים, להעלות אותם על אוטובוס ולפנותם לירושלים. אולם צה"ל אינו יודע כי באותה עת עצמה התנחלו כ־200 צעירים אחרים, ובראשם רבה של קריית־ארבע, הרב לוינגר ואיש גוש־עציון חנן פורת, מי שנפצע קשה בקרב על גדות תעלת־סואץ במילחמת יום־כיפור, ליד מינזר סנט־ג'ורג' שבוואדי קלט, מרחק קילומטרים ספורים מיריחו; קבוצה אחרת, בת 100 מתנחלים התנחלה במעלה־האדומים, וזרם של למעלה מ־1000 מתנחלים נוספים מתקדם בדרכים־לא־דרכים, על־מנת להצטרף אליהם.

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 12.00

ראש המטה היה מרוצה. הוא הציב מיספר אוטובוסים ליד מישטרת נבי־צאלח, וכל מתנחל שהגיע ליעד, הועמס על האוטובוס. באלחוט הוא מבשר למפקדיו כי הצליח במשימה, ושבר את ההתנחלות. יש לו עוד בשורה טובה. הוא הצליח לגרש עיתונאים שהתפלחו, למרות אזהרותיו הקודמות, ואף עצר שניים מהם: את יוסי בר, כתב ידיעות־אחרונות, ודויד אורן, כתב הטלוויזיה. השניים, אשר הצליחו בינתיים להתחבב על החיילים שעצרו אותם, התחמקו מהאוטובוס שאליו הובלו.

באותה שעה מתכנסים למעלה מ־200 מתנחלים בנקודה שציינה על המפה שלהם כיעד אלטרנטיבי, במידה שיפונו מנבי־צאלח — הכפר דיר ניזאם, המרוחק כדי שלושה קילומטרים מהמקום עליו שולט ראש המטה. המתנחלים פותחים בתפילה ומתארגנים לקראת הלילה.

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 16.00

השומר־הצעיר מארגן הפגנה, שעליה הודיעו מיספר פעמים ברדיו, בצומת כביש ירושלים־לטרון. במקום מצויים עשרות

שוטרים, וכמה מפגינים הלובשים חולצות כחולות עם שרוכים לבנים, ונושאים בידי־הם שלטים. אחד השוטרים הרואה את המיספר הדל של המפגינים נגד המתנחלים אומר לשמעון אבידן, אלוף מיל., ממנהיגי השומר־הצעיר ומפקד גיבעתי לשעבר: „אם זה כל מה שאתם מצליחים לארגן, אז מגיע למתנחלים לשבת בכל מקום בגדה.״

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 18.00

הפגנת של שי״ח ומוקד, נגד ההתנחלויות, מתרכזת ליד מישרד ראש־הממשלה. בראש־ההפגנה, בתו של רב־אלוף (מיל.) ייגאל ידין ובעלה, וקריינית גלי־צה״ל ליאורה מגן. שומר־ראש משועמם של ראש־הממשלה צופה בהפגנה, בה משתתפים כ־50 צעירים, המכריזים על התנחלות ברחבה עצמה, למיספר ימים. אחד הצעירים מסיר מעל ראשו כובע טמבל, ומתחיל להסתובב בין המפגינים, לאסוף כסף לקניית גיליונות נייר־בריסטול, כדי לעשות מהם שלטים.

באותה שעה מתחילה עצרת־הזדהות גדולה עם המתנחלים, בגן־העיר בירושלים. 4000 מזדהים, כאלה שלא יצאו עם המת־נחלים, וגם מתנחלים מפונים, מופיעים במקום העצרת ופותחים בריקודים ובשירה מידבקת. העצרת היא אף הופעת־הבכורה של מנהיגי המתנחלים, אשר החליטו לא להצטרף להתנחלויות עצמן, כדי להסיר מהן כל חשד „פוליטי.״

ח״כ זבולון המר ויהודה בן־מאיר נראים נדהמים בעצמם, מהצלחתו העצומה של מיפגן הכוח שאותו אירגנו. המר מוקף באוהדים, המברכים אותו על ההצלחה ומבקשים ממנו לנאום. המר מסרב. במקומו עולים על הבמה נשיא אוניברסיטת תל־אביב הפרופסור יובל נאמן, רעיית הנשיא השני, רחל ינאית בן־צבי, ד״ר ישראל אלדד (שייב) והמשורר יצחק שליו, אשר מוצא לו כאן קהל אדיר מן המוכן, לקרוא בפניו שיר ארוך ומעייף.

באותה שעה מצליח צה״ל לגלות את מתנחלי דיר ניזאם. הפעם מחליטים להביא למקום כוח של צוערי קורס־קצינים, במקום הטירונים. הכוח המגיע למקום, מגלה את המתנחלים כשהם דבוקים זה לזה וקשורים בחבלים, כדי להכביד על הפינוי.

סגן־אלוף מנסה לשכנע אותם להתפנות בעצמם. המתנחלים דורשים להיפגש עם שר־הביטחון. שר־הביטחון מסרב להיפגש איתם. החיילים, אשר אחדים מהם מגלים קרובי־משפחה וידידים בין המתנחלים, מתמרדים. הם טוענים בפני מפקדם כי עדיין לא מוצו כל דרכי המשא־והמתן, לפני הפינוי בכוח, ודורשים ממנו להתקשר עם שר־הביטחון שנית. המפקד נענה לבקשה, מתקשר עם השר וזוכה שוב לאותה תשובה שלילית. רק אז מוחל בפינוי.

זעקות „נאצי!״, „בוגדים!״, „עוכרי ישר־ראל!״ מלוות את הפינוי. החיילים מגיבים בהידוק־שפתיים, חוטפים מכות במקומות רגישים בגופם מהמתנחלים — ובעיקר מהמתנחלות. אחדים מהם מאבדים את העש־תונות ומשיבים מכות למתנחלים המתפר־עים, אולם נדרשים על־ידי מפקדם להירגע. כתום שעה מועמסים המתנחלים על אוטו־בוסים, היוצאים לכיוון פתח־תיקווה.

✷ המרגלים יוצאים לפעולה

באותה שעה בערך מגלה צה״ל גם את מתנחלי ואדי קלט. פלוגת־חיילים נשלחת למקום, ומגלה כי המתנחלים הת־פלגו לשתי קבוצות: האחת התיישבה במרחק של כ־500 מטרים ממינזר סנט־ג׳ורג׳, והשנייה התמקמה במעין מערה, על הרכס, מקום שאליו סכנת־נפשות ממש להגיע.

מפקד הכוח המקומי מנסה לפנות אותם. הוא מצליח לפנות שיבעה מתנחלים, לגרור אותם משך 20 דקות אל הרכס שממול, שם עוברת דרך־עפר. חמישה מהם מצליחים לברוח מהאוטובוס שעליו הועמסו, ולחזור אל חבריהם. מפקד הכוח מודיע באלחוט, כי אינו מסוגל לפנות את המתנחלים, ומקבל הוראה להישאר במקום.

מתפזרי עצרת ההזדהות בירושלים, מצידם, מתארגנים ליציאה נוספת. שיירה יוצאת מהר־הצופים בירושלים, וקבוצות קטנות אחרות מנסות להגיע בדרכים־לא־דרכים לעבר יריחו ונבי־צאלח. חלקם נת־פס על־ידי החיילים, חלקם מצליח להתחמק. „מרגלים״ מתנועת מוקד, שנשלחו לצפות על הפגנת ההזדהות עם המתנחלים, ממהרים אל רחוב כורש מיספר 14 בירושלים, שם

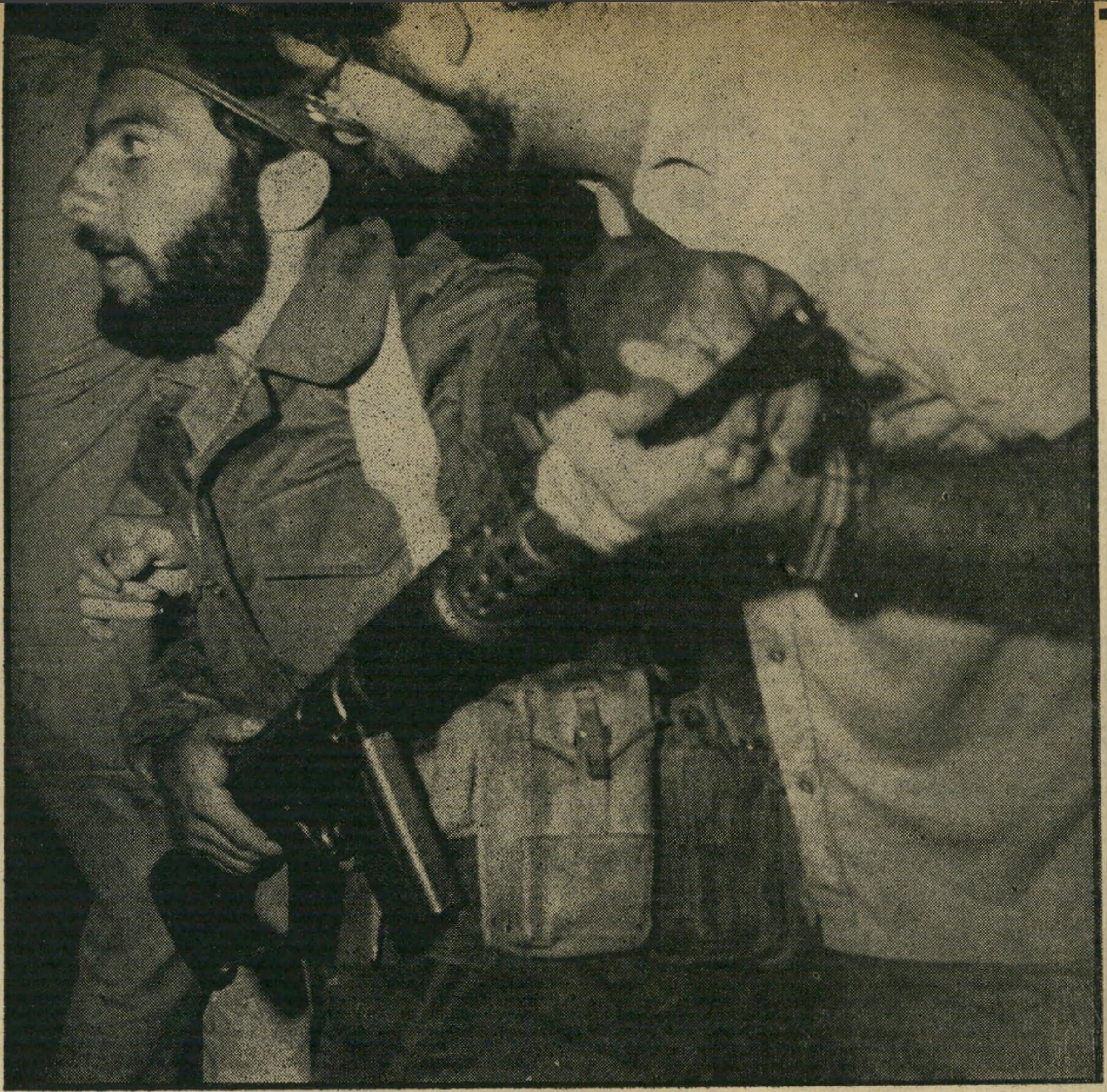

כיפה מול כומתה

מתנחל תופס בנישקו של אחד מחיילי המח־סום, הממלא פקודה לא לאפשר למתנחלים להמשיך בדרכם. החייל־הטירון נדהם מהתנפלות „האחים שלי.״ מפקד היחידה, סא״ל דב, הזדעזע, לאחר שהתברר לו כי חיילים שלו נפצעו מן המהלומות, וקרא: „אם היה לי רובה, הייתי יורה בהם.״

דם יישפך

קורא המתנחל אילן תור. ו־אומנם מכוניות המתנחלים הסתערו על חיילי המחסומים שניצבו מולן. (למטה).

חייל בוכה

אחד החיילים, שניסה למנוע מעבר משאית־מתנחלים כשהוא ניצב מולה, לא יכול היה להתאפק ופרץ בבכי: „גם ברוסיה לא עשו לנו הגויים דברים כאלה!״ אולם גם הבכי לא עזר, והמשאית המשיכה בדרכה, כשאפשר להבחין בחיוך של ניצחון שעל פני המתנחלת אשר בתא־הנהג.

תפילת הדרך דקות מיספר קודם שהחלה פעולת הפינוי, ערך רבה של קריית־ארבע, הרב לווינגר, תפילה, אשר כונתה אחר־כך בלצון על־ידי החיילים שפינו אותו, כ„תפילת־הדרך.” ברקע המתפללים.

על המישמר חייל חמוש ניצב בנקודת־תצפית מצויינת מעל לנקודת־ההתנחלות של הרב לווינגר ומתנחליו. מייד לאחר שצה״ל גילה את ההתנחלויות בוואדי קלט, נשחה למקום יחידת צוערי קורס קצינים, ששמרו על כל הדרכים והמבואות בדרך להתנחלות, כדי שאי־אפשר יהיה לתגברה, ואף מנעו בעד המתנחלים ליצור קשר בין שתי הקבוצות, זו שבתחתית הוואדי וזו שבמצודת הקנאים.

המערבולת למרות שהמתנחלים טענו כי לא ינקטו אמצעי־אלימות, ולמרות ההוראות הנוקשות לחיילים לא להרים יד על מתנחל, נתעוררו בעת הפינוי תיגרות של ממש, מערבולות של ידיים ורגליים וראשים, כאשר לעיתים קשה להבחין מי הוא המתנחל אשר מפונה ומי הוא החייל המפנה את המתנחלים. בתמונה: „מתנחל” נגרר בכוח על־ידי חיילי צה״ל, כשהוא מגלה התנגדות נמרצת.

מצודת הקנאים

(המשך מעמוד 17)
מצוי מטה־המתנחלים. במקום יושבות צעירות אחדות, המקבלות הודעות טלפוניות. הגברים כולם משתתפים בעצרת. אנשי מוקד מתפרצים למישרד, מודיעים לצעירות כי „כבשו” את המקום, ומגלים במקום 15 רובים ושני קלאצ׳ניקובים. הם מבשרים על כך בשימחה לעיתונות ולרדיו, אולם אחר־כך מסתבר כי הרובים, לפחות, שייכים לבית־ספר שדה של גוש־עציון, והם בעלי רישיון מישטרתי.

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 20.00

מפגיני שי״ח ומצפן שליד מישרד ראש־הממשלה, אשר מיספרם הצטמצם בינתיים לשמונה, מצטופפים סביב אחת המכוניות כדי לשמוע חדשות. הקריין מודיע: „ברג־עים אלה נערכת הפגנה בה משתתפים 200 חברי שי״ח ומוקד, מול מישרד ראש־הממשלה בירושלים.” כולם פורצים בצחוק, ומתקפלים הביתה. ההתנחלות שלהם הגיעה לקיצה.

באותה שעה מודיע דובר צה״ל כי ההת־נחלויות בוואדי קלט פונו. מתנחלי המקום מסתכלים בתמיהה על מכשירי־הטרנזיסטור שלהם, שפלטו הודעה זו. הם עדיין שם.

במטכ״ל מסכמים את אירועי היום: לצה״ל 27 פצועים, רובם קל, אחד עם גב שבור. למתנחלים כמה עשרות פצועים, כולם קל. מרביתם ממשיכים, מייד לאחר שקיבלו טיפול רפואי, לנסות להסתנן לעבר נקודות־ההתנחלות.

■ ■ ■

יום רביעי 9.10, שעה 23.00

רחל דרייר, צעירה רחובותית יפהפיה הלומדת במיכללה הדתית הגבוהה בבית־וגן בירושלים, מובילה קבוצה בת 30 צעירים בשבילי הרי יהודה. לאחר הליכה מאומצת בת שלוש שעות, בה תעו מיספר פעמים בדרכם, מצליחה רחל לעבור את כל מחסומי הצבא, ולהביא את בני־קבוצתה בשלום אל התנחלות ואדי קלט. הם מתקבלים שם בקריאות־שימחה של המתנחלים, ובקריאות־אהדה של החיילים השומרים עליהם.

■ ■ ■

יום חמישי 10.10, שעה 10.00

מילחמת החתול־בעכבר בין המתנחלים לחיילי צה״ל, נמשכת. צה״ל מתגבר את כוחותיו, וחיילים במאותיהם פרושים על־פני ואדיות וגיאיות, כדי למנוע התגנבויות־יחידים של מתנחלים.

התמונה מתחילה להתברר. לצה״ל ברור, כי עיקר מאמץ המתנחלים הוא לכיוון יריחו. מתנחלי מעלה־האדומים פונו, תוך כדי תיגרות ופצועים, ואילו אלה של השומרון פונו כימעט כולם. מסוקים ומטוסים קלים מכסים את סביבות יריחו, ומדווחים לכו־חות שעל הקרקע על כל מתנחל שהם מזהים בשטח.

✶ תגובה עיתונאית מגמתית

אילן תור, צעיר בן 24 בן לפקיד בעיריית ירושלים ואב לשלושה ילדים, המתגורר עם משפחתו בקריית־ארבע, נוסע על וספה עם סירה, במהירות מטורפת, כשהוא מנסה להימלט מג׳יפ־סיור צבאי הדולק אחריו. כאשר נוכח אילן כי הג׳יפ עומד להדביק אותו, הוא זונח את הווספה לצד הכביש, ושועט אל תוך ההרים. החיילים שבג׳יפ מפסיקים את המירדף.

בתל־אביב עורכים עורכי־העיתונים ל־דובר צה״ל שערורייה־רבתי, על כי נמנע מעיתונאים לכסות את ההתנחלות. ואמנם, ניכר בעליל בכתבות המופיעות בעיתונים כי הן ניזונות בצורה מגמתית מפירסומיו של דובר צה״ל.

■ ■ ■

יום חמישי 10.10, שעה 14.00

כדי להרגיע את העיתונאים, מארגן דובר צה״ל סיור־עיתונאים להיאחזויות ואדי קלט. האוטובוס שלהם יוצא מירושלים, אולם מתעכב משך למעלה משעה ליד מחסום עזריה. שכחו למסור למפקד־המחסום כי מותר לעיתונאים לעבור. ליד מעלה־האדומים — שוב מחסום, שלידו הם מת־עכבים שעה נוספת.

בינתיים מפנה צה״ל את היחידה שהובאה לוואדי קלט, ומשאיר במקום רק מיספר חיילים סמלי. העיתונאים מגיעים להיאחזות לפנות־ערב, מתקשים לצלם ולהתרשם, ומזורזים על־ידי הקצין המלווה לעזוב את המקום.

■ ■ ■

יום חמישי 10.10, שעה 19.00

צה״ל מאפשר למכונית פיז׳ו עמוסה אספקה להגיע אל מתנחלי ואדי קלט. המוראל גבוה. אומנם, חיילים חמושים אינם מאפשרים למתנחלים שליד המינזר להיפגש עם אלה שעל הרכס, במקום הזוכה במהרה לשם מצודת־הקנאים, אולם הרב לווינגר מצליח לשלוח סיירים. העוקפים את החיילים ומגיעים אל מתנחליו של חנן פורת, ויחדיו הם מחליטים על התנגדות מוחלטת לפינוי.

✶ מזל היכתה חייל

הבחורות שבחבורה מכינות ארוחת־ערב, בעוד הגברים פונים לתפילה. צוערי בית־הספר לקצינים מובאים, באוטובוסים, למרחק של כחמישה קילומטרים מאתרי־ההתנחלויות, ונערכים ללינת לילה. למחרת צפוי להם יום קשה — פינוי המת־נחלים. והצוערים יודעים מה פירושת של מילחמת חיילים במתנחלים, עוד מהפינוי

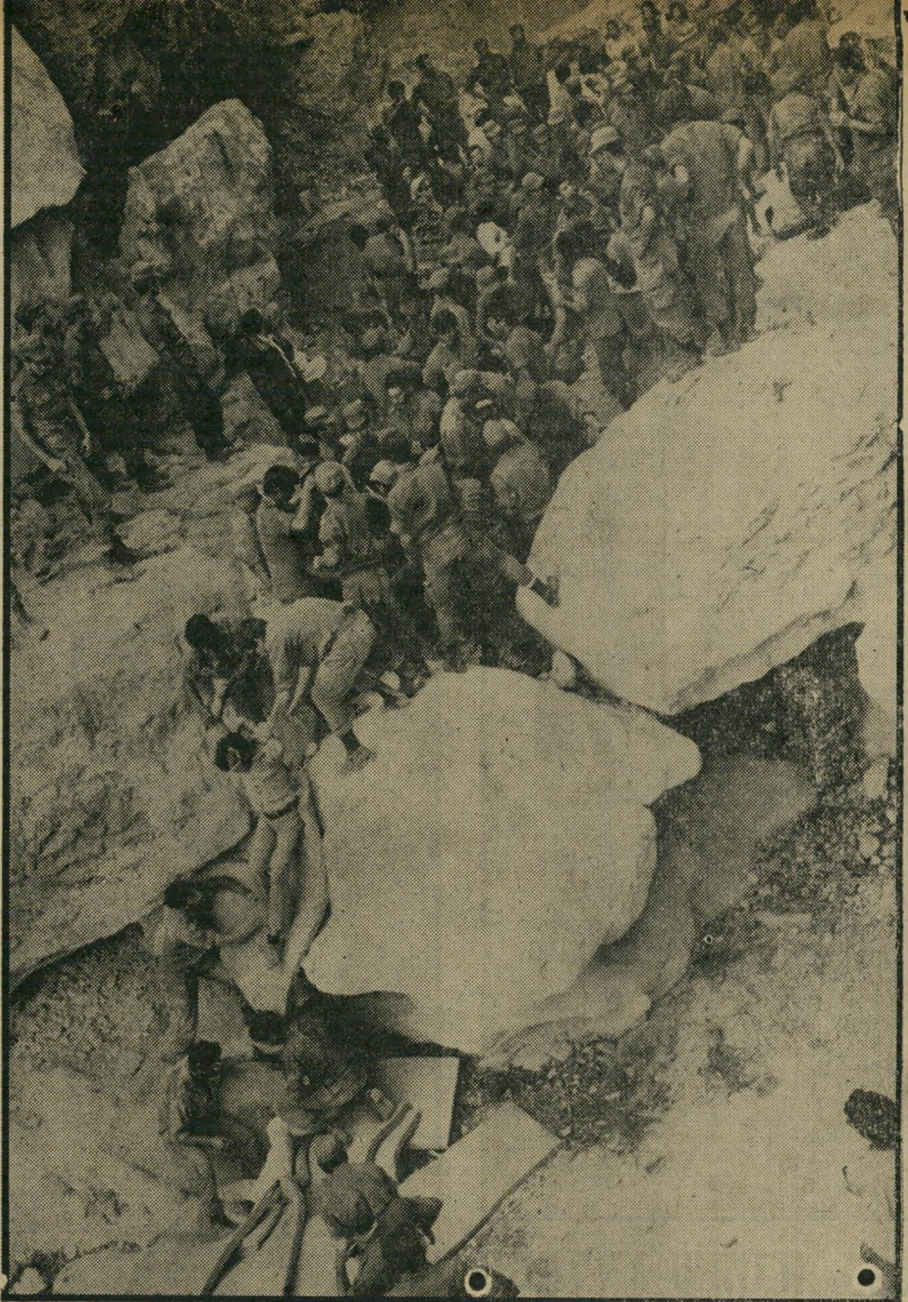

קומנדו מיזרון

המתנחלים בוואדי קלט, ליד מינזר סנט ג׳ורג׳, התכנסו על ראש סלע, ממנו קשה היה להוריד אותם. לשם כך הובאו למקום על־ידי צה״ל מיזרני גומאוויר, אשר הונחו בתחתית הקניון, ועליהם הטילו החיילים את המתנחלים המפונים, כדי למנוע פציעות ושברים. מתנחל אחד נפצע.

לרגלי המצב

התמונה השכיחה ביותר בפינוי היתה זו של ארבעה או שישה חיילים הנושאים מתנחל אחד. חלק מהמתנחלים הסתפק בשירות ההיסעים של החיילים עד ליציאה מאיזור ההתנחלות, ואילו את האחרים נאלצו החיילים לשאת מתוך מצוקי ואדי קלט עד לרכס, מרחק קילומטרים אחדים.

אותו ביצעו בשילה.

אילן תור ממשיך להסתובב על ההרים בחפשו את ואדי קלט. מספר חיילים הפרוסים בשטח ומוסווים היטב בתוך הוואדי, תופסים אותו ומביאים אותו לחניין. אילן התשוש מאושר. הוא זוכה לכוס קפה חם, שולף שלושה כריכים שאותם הביא עימו, ועורך חוג־בית נוסח גוש־אמונים, לחיילים שבחניון.

■ ■ ■

יום שישי 11.10, שעה 05.00

בהתנחלויות של ואדי קלט עורכים החיילים והמתנחלים ארוחת־בוקר משותפת ותפילה. חיילים, אשר מעולם לא הניחו תפילין ולא ביקרו בבית־כנסת, מניחים תפילין ביחד עם המתנחלים.

מזל, צעירה תימניה מפתח־תיקווה, מתנצלת בפני אחד החיילים, שאותו היכתה קשות בעת ניסיון־הפינוי הכושל ביום הקודם, אך מבטיחה לו כי יזכה במכות נאמנות עוד יותר, אם אך ינסה לפנות אותה שנית.

לאה הירש, צעירה בלונדית שמנמונת מירושלים, בתו של תעשיין ירושלמי קטן, מחליפה כתובת עם אחד החיילים הדתיים, ומבטיחה לשוב להתראות עימו „אחרי המילחמה.״ רחל דרייר, מצידה, מתגלה לא רק כסיירת מעולה, אלא גם כסופרת מחוננת. היא מנהלת את יומן־ההתנחלות, כשהיא כותבת על שאריות־נייר, גלילי נייר־טואלט, על כל פיסת־נייר הנופלת לידה.

הרב לווינגר מצליח להעביר הוראות לקבוצה שבמצודת־הקנאים: „יש להתנגד בכל הכוח. אם לא יצליחו לפנות אותנו עד כניסת השבת, יש לפרוץ בכוח את מישמר־הצבא, שעתיים לפני כניסת השבת, כדי לעשות את השבת בצוותא.״

חיילי החניון עולים על האוטובוסים, ומגיעים לנקודה הקרובה ביותר, על הרכס, למינזר סנט־ג׳ורג׳.

■ ■ ■

יום שישי 11.10, שעה 09.00

אחת הדמויות הססגוניות בצה״ל, ע., גבוה, מוצק.

מגיע ויורד בראש החיילים הממתינים על הרכס, לעבר ההתנחלות.

בעוד המתנחלים עורכים את תפילת־הבוקר שלהם, צצים כ־200 חיילים, ומשתלטים על הנקודות האיסטרטגיות במחנה־המתנחלים, כשהם מתערבים בתוכם. ע. פונה אל ידידו, דויד („דודו״) עמית, מכפר־עציון, מי שמשמש כמ״פ במילואים, ומבקש ממנו להציג בפניו את הרב לווינגר.

השיחה בין השניים — קשה. לווינגר דורש מע. להעביר לשר־הביטחון שדר, הקורא לשר לבוא למקום ולנהל שיחה עם המתנחלים. ע. מסרב, ודורש מלוויצגר להתפנות.

בינתיים נמשכת התפילה, וברור שהחיילים לא יגעו במתפללים. התפילה נמשכת למעלה משעה. החיילים מרפדים במיזרני גומאוויר את קרקעית הקניון הקטן, המבדיל בין מרכז ההתנחלות לבין הדתף המובילה אל דרך־העפר.

החיילים עומדים משתאים אל מול התמונה שממולם. „זה כמו בזמן בר־כוכבא,״ אומר אחד מהם. ואומנם — התמונה מרהיבה.

יהודים עטופי־טליתות עומדים, מתפללים בדבקות ושרים בטבורו של ואדי, תחת מעביר־מים עתיק, באמצעיתו של נוה־מידבר ירוק, המתוחם בשני רכסים גבוהים שגונם אדום מאיים.

התצלומים המתפרסמים בעמודים אלה אינם אלא חלק קטן ממאות התצלומים שצולמו על־ידי צוות „העולם הזה״ בימי ההתנחלות.

כמיברקים אל ראש־הממשלה, שר־המישטרה והרמטכ״ל הציע להם עורך „העולם הזה״ להעמיד לרשותם את כל התצלומים האלה, לשם זיהוי המשתתפים בהתנחלות הבלתי־חוקית, פורצי המחסומים ומכי־החיילים — לשם העמדתם לדין והרשעתם.

שר־המישטרה השיב כי הוא „בודק את העניין.״ שני האישים האחרים טרם השיבו, עד סגירת גיליון זה.

הצלם בכה כמו תינוק

בשעה 11.00 מנסה ע. בפעם האחרונה, להשפיע על הרב לווינגר לתת הוראת פינוי־מרצון. לווינגר מחייך, ומסרב. ההוראה ניתנת.

החיילים מסתערים בהמולה גדולה על המתנחלים, עימם הספיקו להתיידד קודם־לכן. נראה כי חוקי ההתנגדות הפסיבית נשכחו כליל. המתנחלים בועטים, חובטים לכל עבר, ללא הבחנה.

זקנים וצעירות הולמים בכוחות שקשה להאמין כי הם גלומים בתוכם. החיילים מתרכזים רק בגברים ומניחים לנשים — אך זו, כפי הניראה, שגיאה טאקטית רצינית. הצעירות מתנפלות על החיילים בפראות, משתוללות, שורטות, צורחות, מיללות, מקללות ובוכות.

רס״ן חגי, אחד ממפקדי הפעולה, משדר קריאות במגבר־הקול המוצב על גבו של חייל: „בלי מכות! רק להרים אותם!״ אולם נראה כי זה לא עוזר. החיילים הפגועים אינם יכולים עוד להבליג, ומשיבים למתנחלים מכות נאמנות.

צלם־העיתונות מיכה ברעם, אשר עבר מילחמות רבות, פעולות־תגמול והרפתקות אין־ספור חדל לצלם, נופל על הארץ ופורץ בבכי: „אני לא מסוגל לראות דבר כזה,״ הוא מייבב, כתינוק בן־יומו.

טליתות וכיפות עפות באוויר. הקריאות המעבירות חלחלה: „נאצים! גרמנים! טינופות! תקבלו צל״ש בשביל זה!״ בוקעות ממקהלת הנערות הנלחמות, הזועקות אותן בהשתוללות שלוחת־רסן.

סרן נוטל עימו עוד שיבעה חיילים, ומנסה לפנות את הרב לווינגר. אולם הרב הצנום, שלד־עצמות ממש, מגלה רוח־קרב עזה, ונראה כי השמונה יצטרכו לתגבורת. רק במאמץ רב מצליחים להשליך אותו, ממרומי אתר־ההתנחלות אל מיזרני הגומאוויר שלמטה.

„דודו״ עמית, בו לא העזו החיילים לגעת, מתבונן במחזה במבט מהורהר מעל גבי סלע. „האיש הזה נולד אלפיים שנה מאוחר מדי,״ הוא אומר על הרב לווינגר. „הוא

הנערות שליוו את ה"מתנחלים" ליבו
את יצריהם והסיתו אותם למאבק אלים

סטאלאג שומרון

מתנחי
קבוצו
החיילים משועשעים, וג׳ודי נצמדת לרגליהם
לאוטובוס. בספק־חיוך ספק־בכי על פניה, היא
למטה משמאל נראית ג׳ודי כשהיא נאבקת לבד
ממקומה. למטה מימין, ג׳ודי חושקת שיניים

בטרם קרב

מזל עור־כת תפילה זמן קצר לפני קרב הפינוי, ומסתערת על חיילים (מימין) דקות מיספר אחר־כך, כשהיא מנסה לחלץ את אחד המתנחלים.

מנוחת הלוחמת

מחנ־חלת, עולה חדשה ממרוקו, הנשואה היחידה בין המתנחלות, נחה בעקבות הדרך הקשה או־תה עשתה ממצודת־הקנאים לוואדי קלט.

ממתינה

מתנחלת צעירה, ש־צעדה כל הלילה, המתינה ליד אחד המחסומים לחיילים, ש־יבואו לאספה לאוטובוס וחזרה הביתה. נראה מרוצה מאוד מהישגי המיבצע.

הפנאטיות

(המשך מעמוד 19)

שייך לדור של מצדה."

המהומה המזעזעת נמשכת עשר דקות בלבד, אך אלו נדמה שארכו שעות רבות. הקשר המלווה את ע. אינו מצליח להס־תיר את התייפחותו. הגברים פונו כולם, נותרו רק הבנות הצעירות.

כולן, מלבד שתיים, לבושות חצאיות, חלקן באורך שאנל החדיש, העונה הן על צרכי הדת והן על צרכי האופנה. הן מתייע־צות, ומחליטות להתפנות בעצמן, "כדי שבפינוי־בכוח לא תתנופפנה השמלות," ולהשאיר במקום את שתי הנציגות הלבושות מכנסיים. ע. נותן הוראה להניח לשתי המוהיקניות האחרונות.

שלב א׳ הסתיים. עתה נותר לטפל רק במתנחלים שבמצודת־הקנאים. ע. סייר ותיק המכיר את השטח, ברור כי פי־נוי־בכוח של המתנחלים היושבים על הרכס, פירושו הרוגים ופצועים. הדרך ממצודת־הקנאים למטה עוברת בקצה הרכס, על גדת אמת המים שכל רוחבה הוא כ־40 סנטימטרים, כשמצד אחד תהום עמוקה ומן העבר האחר צלע־הר תלול.

"פיקוח־נפש, אפילו עם דם!"

באמצעות הקשר הוא מזמין אליו את חנן פורת, מנהיג המתנחלים הקנ־אים, לשיחה. ע. מצליח לשכנע את חנן לפנות את אנשיו ממצודת־הקנאים לעבר המקום בו היתה קודם ההתנחלות של הרב לווינגר, ורק משם להתנגד לחיילים. חנן חוזר להתנחלות שלו. כדי להחליט עם אנשיו אם להתפנות אם לאו, ומבקש שעה הניתנת לו מייד.

בינתיים נושאים חיילים את מתנחלי הרב לווינגר, במעלה ההר אל האוטובוסים. השרב הכבד מכביד עליהם. קשה לשאת על הגב אדם נוסף, במעלת הר, משך למעלה מחצי־שעה, קשה לטפס בהר אפילו ללא משא.

השעה חולפת, ומחנן פורת אין תשובה. הכוח מתחיל לטפס על הרכס, לעבר המצודה. התמונה הנגלית לעיני החיילים, לקוחה כמו מסירטי־התנ"כ ההוליוודיים. בתוך מערה יושבים כמאה איש ואשה ומתווכחים בלהט רב, כשחנן עצמו מנסה להשליט ביניהם סדר.

החיילים מופתעים למצוא במקום את אילן תור. כאשר עלו על האוטובוסים בחניון, בשעת בוקר, שכחו ממנו כליל. יהוא הצליח לעלות אל ההתנחלות. חנן פורת מנסה לשכנע את חבריו למנוע שפיכות־דמים, לרדת מרצונם, ולהתחיל בהתנגדות רק בוואדי. אילן תור הוא ראש הטוענים ל"פיקוח נפש, אפילו אם זה כרוך בדם." נערכת הצבעה. 17 תומכים באילן תור, 61 בחנן פורת, תשאר נמנעים, או עייפים מכדי להרים את ידם להצבעה.

אילן תור מודיע כי הוא נשאר במקום, אפילו אם כולם יעזבו אותו, ואומנם כך עשה.

החיילים הממתינים למטה זוכים בתמונה מרהיבה של שיירת גברים ונשים הנושאים צרורות, תרמילים ושקי־שינה, צועדים על הרכס בשורה ארוכה־ארוכה.

חגי פורש את אנשיו לאורך המסלול, כדי לתת יד ולעזור בירידה התלולה. חידיים המושטות מתקבלות בברכה על־ידי הגברים שבמתנחלים, אך נידחות בשאט־נפש דווקא על־ידי הנשים והנערות.

המתנחלים והחיילים מגיעים לתחתית

מארצות־הברית, ג׳ודי, נלחמת בקרב־מגע עם
יילים אשר דלקה אחריה בהרים ולכדה אותה.
יי לנסות למנוע מהם להרים אותה ולשאתה
נהלת מילחמה אבודה כנגד החיילים. בתמונה
בכל כוחה, ברגלי החיילים שבאו לעקור אותה
אחזת בציפורנה בקרקע ומנסה להיאחז בה.

רב. הוא קורא אליהם: „אל תסרבו לפקודה לפנות אותנו, רק תאמרו למפקד שאתם לא מסוגלים לכך.״ ולרגע, נדמה כי אכן כך יעשו החיילים.

משך מחצית שעת נאומו של חנן, לא זע אף שריר בפניו של ע. כאשר מסיים חנן את נאומו, אפשר לחתוך את האוויר בסכין. דומה כי החיילים מהופנטים.

ע. קם, מתייצב מולם ומול המתנחלים בעמידה צבאית טיפוסית, כשידיו על מותניו, ואומר מיספר מישפטים קצרים וברורים: „מי ששמע אותי בשיחות פר־טיות, יודע מה דיעותי האישיות בעניין זה. אבל פקודה היא פקודה, ואני אפנה אתכם ויהי־מה.״

החיילים מתעוררים, כאילו מחלום. ההור־אה ניתנת, והם מסתערים על המתנחלים אשר מתארגנים מייד בגוש עצום של ידיים ורגליים שלובות ומצומדות.

אולם לא רק צוערי קורס הקצינים עייפים — גם המתנחלים כך. הפינוי, הפעם, קל יותר מאשר זה של אנשי הרב לוינגר. חנן פורת קורא לעבר החיילים הקרבים אליו: „תבכו, אבל אל תפנו אותנו. תבכו!״ קודם־לכן התנצל בפני החיילים, על הקרי־אות „נאצים!״ שהושמעו לעברם „בעידנא דריתחא.״

■ ■ ■

יום שישי 11.11, שעה 15.00

ע. מודיע בקשר: „הפינוי הוש־

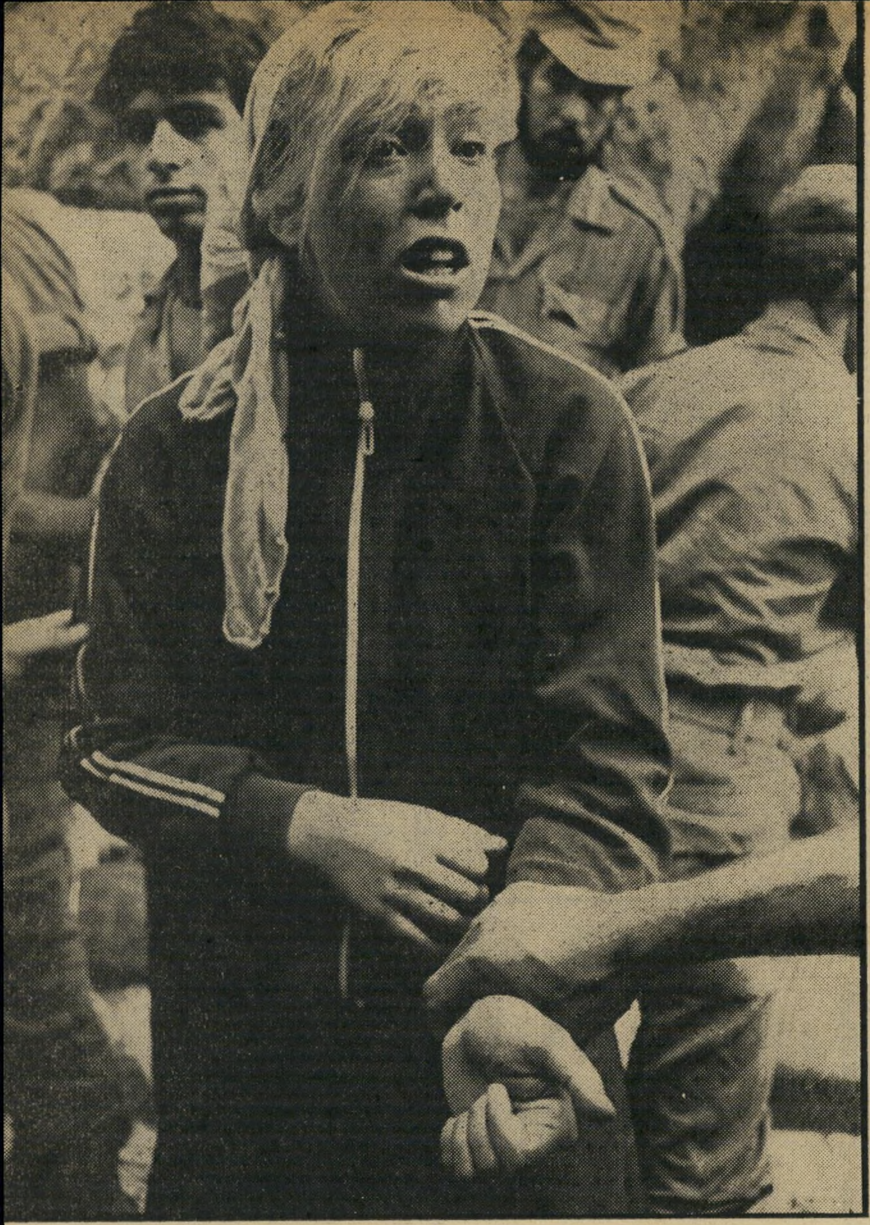

מיס פאנאט

לאה הירש, בלונדית ירושלמית בת 17, היתה מראשי המסיתות נגד החיילים, קראה לעברם „נאצים!״ ונכנסה להיסטריה בעת פינוי קבוצתו של הרב לווינגר בוואדי קלט. מימין: לאה מסתרקת ומתייפה לקראת הפינוי, ולמעלה נלחמת בחייל האוחז בזרועה מנסה להרגיעה, לאחר שנכנסה להיסטריה, התנפלה לאה על החיילים, בעטה ושרטה אותם בלי הבחנה.

השמירה והפינוי ניתנת חופשת־שבת. ב־שבת, המתנחלים הדתיים יישבו בבית.

■ ■ ■

יום ראשון 13.10, שעה 12.00

מסוק־סיור של צה״ל מגלה קבוצת מת־נחלים בתוך מטע־בננות בפאתי יריחו. חלקם מפונה בכוח, וחלקם מצליח להימלט בהרים.

לסגן־האלוף המפנה, כמו לכל האחרים, ברור כי קבוצה זו מסמלת את מה שעומד לקרות בשבועות הקרובים: מילחמת יהודים ביהודים, מילחמת חיילי־צה״ל, במתנחלים.

יי, משם פונתה שעות אחדות קודם־לכן ההת־
ת של הרב לווינגר. כולם משתרעים על הארץ,
מן הדרך. חנן פורת — צעיר, שיער קצר, פנים
ם ומעוררי־אמון — מבקש מע. רשות לשאת
בפני המתנחלים. ברור כי הוא יכוון את
דווקא אל החיילים.

„תבכו, תבכו!״

ן מספר להם על עלילות־הגבורה של עם יש־
ראל, החל מרבי עקיבא, דרך עולי הגרדום ועד
מי מילחמת יום־הכיפורים. החיילים מאזינים בקשב

לם.״ מסוק נוחת על הרכס, ליד האו־טובוסים שאליהם נישאו המתנחלים בזרו־עות החיילים אשר חולצותיהם ספוגות־זיעה.

יחידה של מישטרה־צבאית שהגיעה לחניון האוטובוסים, בראשות קצין עב־בשר בדרגת סגן, אינה משלימה עם העובדה שדווקא היא איחרה את המילחמה, והסגן דוחף את המתנחלים לתוך האוטובוס. ע., ששמר על קור־רוחו משך כל ה־מיבצע, נשבר, צועק ומקלל לכל עבר.

מחסומי הדרכים המובילות ליריחו, הוסרו. למאות החיילים אשר השתתפו במיבצע

„אל תיגעו בי״

קוראה מתנחלת צעירה ליד אחד המחסומים של צה״ל בשומרון. המתנחלת, ששוטטה על ההרים, הסגירה עצמה ליחידת חיילים, שהתפלגה לשתיים ונתנה לה לעבור ללא נגיעה בה.

*תחתון חינם
החזיות הצרפתיות 8 HUIT
בלי תפר ✶ מקסים ✶ סקסי ✶ ב־7 צבעים
עם חזיות 8 HUIT את מרגישה „בלי"

*) עם קנית חזיה כחולה, תקבלי תחתון חינם.

להשיג: סלון „מלכה", פסז' דיזנגוף ת"א
ובסלונים המובחרים.

במדינה

העם

סימן דרך

אומות רבות יותר
מכירות באירגון לשיחרור־
פלסטין מאשר במדינת־ישראל

בהמולת מילחמת יו"ד־ביו"ד בגדה ה־מערבית, ובקירקס הצבעוני של ביקורי הנרי קיסינג'ר (ראה להלן), כימעט נעל־מה הידיעה העיקרית של השבוע. העובדה שהיא היתה צפוייה מראש, לא המעיטה את חשיבותה, אלא להיפך.

בפעם הראשונה מזה דור, העניקה ה־שבוע מישפחת־העמים הכרה רשמית בעם הפלסטיני. האו"ם קבע כי האירגון־לשיח־רור־פלסטין מייצג את העם הזה, והזמין את נציגי אש"פ להשתתף בדיון על גורל עמו.

היה זה סימן־דרך בתולדות המרחב. אף שערכו המעשי של הצעד מועט, השפעתו הפסיכולוגית והמדינית בטווח ארוך היא עצומה.

למעשה נוצר השבוע מצב, הניתן ל־הגדרה בקביעה מדהימה: מדינות רבות יותר מכירות עתה באירגון־השיחרור־ה־פלסטיני מאשר במדינת־ישראל.

מי רוצה במיגרש? בקרב העם ה־פלסטיני עצמו היתה לכך השפעה מחש־מלת. אחד הסימנים: בכל רחבי הגדה גילו הערבים לפתע נכונות ניכרת למכור קרקעות לתושבי־ישראל (ראה תשקיף).

לא היה זה סימן של ייאוש, אלא להי־פך: בעלי הקרקעות היו משוכנעים כי הקונים הישראליים לא יוכלו ממילא ל־ממש את הקנייה, והם קיוו לגרוף את ה־כסף ולקבל בחזרה את הקרקעות — אחרי יציאת ישראל מן השטחים.

נסיונות־ה„התנחלות" נתקבלו אצל תו־שבי השטחים באדישות גמורה. הם ראו בהם מישחקים של היהודים. לפני יום־הכיפורים 1973, היו נסיונות אלה גורמים לבהלה. עכשיו הם מעוררים רק חיוך אצל הערבים המשוכנעים כי ישראל תוכרח ממילא לסגת בקרוב מכל הגדה המערבית ורצועת־עזה — יחד עם כל ההתנחלויות שהוקמו ושעוד יוקמו.

מדיניות

האיש בעל הכפייה

לא הושג עדיין הסדר —
אך השבוע כבר נקבעו
תחומי הדיון על הנסיגה

הנרי קיסינג'ר חבש כפייה ערבית. „זה לקראת ביקורי בישראל," התלוצץ. אבל לא היתה זאת הלצה בילבד.

במשך כמה ימים בחש הנרי הגדול ה־שבוע במימי המרחב, שקפאו בחודשים האחרונים ועמדו ליהפך לביצה. המים הת־חילו לזרום שוב.

הנרי או מוות. מעולם לא היתה ה־שיטה הקיסינג'רית כל־כך גלוייה וברורה כמו השבוע.

לערבים הודיע קיסינג'ר בלשון דיפלו־מטית: אם יתחדש חרם הנפט על ארצות־הברית, זה יעודד את ישראל לנקוט עמ־דה קשוחה ולהישאר בשטחים שכבשה. בתרגום לשפה פשוטה: במיקרה זה תעו־דד ארצות־הברית את ישראל לנקוט ב־עמדה קשוחה זו, תצייד אותה בנשק ות־דרבן אותה למילחמה. כדאי לערבים לס־פק לאמריקה נפט בשפע ובמחיר סביר.

לישראלים אמר קיסינג'ר: מצבכם הו־לך ורע. מישפחת־העמים מתחילה להכיר באירגון־השיחרור־הפלסטיני. אנואר אל־סאדאת מאבד את הסבלנות. אם יתחדש חרם הנפט, יאשים הציבור האמריקאי את ישראל. כדאי לישראל להתפשר ולהסתדר עכשיו, כל עוד קיסינג'ר הטוב שומר על האינטרסים שלה. מחר זה עלול להיות מאוחר מדי.

השיטה מצליחה, מפני שדבר אחד היה מובן מאליו לכל: רק קיסינג'ר יכול לה־שיג הסדר. וללא הסדר תפרוץ מילחמה, העלולה להרוס את ערי המרחב משני עב־רי החזיתות.

מה תמורת מה. הסדר־הביניים הבא לא גובש השבוע סופית, אבל קיסינג'ר כבר קבע את תחומיו:

● **בדרום:** הנסיגה תהיה גדולה, עד

(המשך בעמוד 26)

העולם הזה

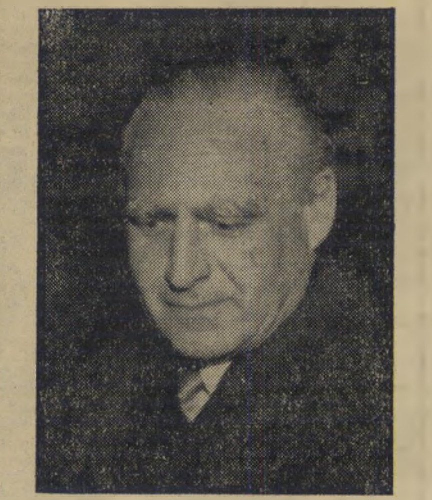

ברנארד בלומפילד

פצצות

ה מיליונים זרמו השבוע כמו מים מקופת אוצר מדינת־ישראל.

לרגע נדמה היה, מול שפע הידיעות שהתפרסמו בעיתונות, כי מדינת־ישראל איננה כלל מדינת־שנור ענייה, שכלכלתה אינה תלוייה על בלימה, שמלאי מטבע הזר שלה אינו הולך ומתרוקן במהירות מפ־חידה, ושעול המיסים המוטל על אזרחיה אינו המכביד והגבוה ביותר בעולם. דו־מה היה כי ישראל אינה אלא מעצמה עשירה, בעלת משאבים אדירים, הפועלת כסוכנות בינלאומית לגימלות־חסדים ומממנת בכספי קופתה, שאין להם כל שימוש, הרפתקות פינאנסיות כושלות וספקולאציות ספסריות ברחבי העולם.

באותו שבוע עצמו, בו פורסם כי קופת האוצר שילמה ברוב נדיבותה סכום של 225 מיליון ל"י כדי לפצות את הנושים של בנק ארץ־ישראל בריטניה, נודע גם כי ממ־שלת־ישראל דנה באפשרות להציל, בעזרת כספי המיסים של אזרחי ישראל, את הבנק הבינלאומי לקרדיט של טיבור רו־זנבאום בשווייץ, מפני סכנת ההתמוטטות הרובצת כחרב חדה על צווארו.

אין מדובר כאן במתן־בסתר להצלת שמה הטוב של המדינה. בריש־גלי מתייצבת מדינת־ישראל מאחרי אחת השערוריות הכלכליות הגדולות באירופה, כשהיא מגלה נכונות להזרים עשרות רבות, ואולי מאות רבות של מיליוני לירות כדי להציל את הבנק של טיבור רוזנבאום.

כיצד מוצאת לעצמה ממשלת־ישראל את החוצפה התהומית לפזר מאות מיליונים בלא ניד־עפעף, שעה שאין מצויים בקו־פתה אפילו הסכומים המינימאליים הדרו־שים לצרכים הבוערים של צימצום הפער החברתי, השב והופך סרטן בגוף המדינה?

אפשר למצוא לכך רק תשובה אחת: פחדה וחרדתה של ממשלת־ישראל מפני מה שצפוי אם יתמוטט הבנק של טיבור רוזנבאום, ייתפס על־ידי שילטונות שווייץ וכל סודותיו יתגלו ברבים — כו־לל אולי חשבונות סודיים של כמה מגדולי המדינה ואולי יותר מי־חששה של ממשלת־ישראל מזעם הציבור ומהביקורת הקטלנית שת־תונחת עליה בשל מחדליה הכל־כליים.

בסיפרי החשבונות ובכספות הסודיות של הבנק של טיבור רוזנבאום טמון חומר־נפץ כה אדיר, עד שפיצוצו עלול להמיט שו־אה לא רק על קשריה הכלכליים הבינ־לאומיים של ישראל, על מאמציה לשכנע יהודים טובים לתרום את כספי חסכונו־תיהם למען המדינה, או על תדמיתה של מדינת־ישראל כמדינת־חוק וסדר.

גורלם האישי של רבים מראשי הממ־סד הישראלי תלוי לשבט או לחסד בגו־רלו של הבנק. אם יתפרסמו ברבים הסו־

חושף גילויים חדשים על שערוריות טיבור רוזנבאום ומיכאל צור

הליידי נתנה לישראל 30 מיליון דולר והאחים בלומפילד לקחו אותם לעצמם

בנו גיטר

ההסתדרות לקחה את כספי העובדים — והשקיעה אותם בחברות במאדוז

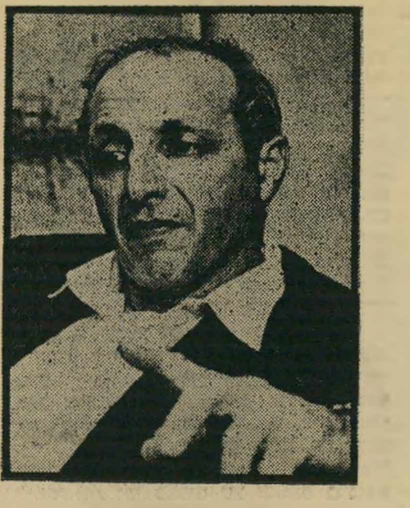

צבי רכטר

סירחון בינלאומיות

דות המופקדים בו, עלולים רבים מהם להיות מוצגים במערומיהם כלפי העולם כולו, והצחנה שתצוף ותעלה מעיסקותיהם עלולה לבשר את קץ הקאריירה שלהם.

מה הם סודות אלה? במי הם קשורים? על מי הם מאיימים?

להלן מיספר פכים „קטנים," שיש בהם כדי להמחיש את סוג ומימדי הסירחון ש־ממשלת־ישראל מנסה עתה בכל כוחה לכ־לוא במרתפי האינטרנשיונל קרדיט בנק.

גזל תרומת המיליונים

אחת השערוריות הכמוסות הגדו־לות, החבוייה בין ספרי הבנק של טיבור רוזנבאום, קשורה ישירות לשר־האוצר לשעבר, וכיום יו"ר ההנהלה הציו־נית, פינחס ספיר.

לפני כשמונה שנים נפטרה בקנדה אשה עתירת־נכסים, הליידי דייוויס. ליידי זו היתה אלמנה יהודיה, ששלטה על רכוש שערכו נאמד בכמאה מיליון דולר. בחייה ניהלה „בית יהודי חם," שהיה פתוח בפני כל אורח מישראל. בכל יום שישי היה הגעפילטע־פיש מוגש שם בשפע לכל.

כאשר נפתחה צוואתה של ליידי דיי־וויס אחרי מותה, הסתבר כי היא ציוותה כ־30 מיליון דולר מרכושה למדינת־יש־ראל. כנאמן לביצוע הצוואה הפקידה ליידי דייוויס את ברנארד בלומפילד, אחד משני האחים בלומפילד, שעל שמם נקרא איצ־טדיון הכדורגל של הפועל ביפו.

האחים ברנארד ולואי בלומפילד, בנ־קאים, מהעשירים שביהודי קנדה, עשו את הונם בתקופת איסור האלכוהול באר־צות־הברית, כאשר כמה מישפחות יהו־דיות טובות, כמו מישפחת ברונפמן, עשו מיליונים מעיסקי הברחת־משקאות מקנדה לארצות־הברית, בעזרתה הנדיבה של המא־פייה. במערכת זו בלט מאיר לנסקי.

ברנארד בלומפילד היה ידידה האישי הקרוב של ליידי דייוויס בחייה. תקופה מסויימת אף חי עימה כבעל ואשה. היה זה רק טבעי שהיא הפקידה אותו על מימוש צוואתה.

והנה, הסתבר באורח פלא רק בשנת 1973, כי 30 מיליון הדולר שהועידה ליידי דייוויס בצוואתה כדי להנציח את שמה במדינת היהודים, לא הגיעו מעולם לישראל. הם אומנם הוצאו מקנדה, אבל נעצרו בדרך, בשווייץ. בבנק של טיבור רוזנבאום, כמובן.

היה זה רק מיקרה, ששני האחים בלומ־פילד היו בעלי מחצית המניות בבנק של רוזנבאום כמעט מיום היווסדו. הם לא התכוונו, חלילה, למנוע את הכסף ממדי־נת־ישראל או לגזול אותו. אבל כאנשי־עסקים מפוכחים הם העדיפו שהכסף „יע־בוד" קצת, עד שתימצא בישראל מטרה הולמת יותר עבורו. העובדה שבמשך חמש שנים לא נמצאה מטרה ראוייה־לשמה מעין זו, ושבינתיים עשו ב־30 מיליון הדולר שימוש למטרות שלשמם לא נועדו, מרמזת על דברים אחרים. בהשקעה טובה, אפשר להכפיל סכום כזה בחמש שנים.

אך הסתבר כי למרות התקופה הממו־שכת בה פעלו 30 מיליון הדולר באמצעות הבנק של טיבור רוזנבאום, הם לא עשו את הפירות המקווים. 18 מיליון דולר מתוך סכום זה הושקעו ברכישת מניות של חברת איי.בי.אם., בעת ששערן של מניות אלה היה גבוה בשוק. אין זו אשמתם של האחים בלומפילד ששערי המניות ירדו בינתיים.

סכום אחר הושקע בהרפתקת הספסרות של רכישת אדמות בית המלוכה באי־טליה, מתוך תיקווה שייעוד הקרקעות ישתנה בבוא הזמן וערכם יעלה. שוב אין לתלות את קולר האשמה באחים בלומ־פילד שעיסקה זו, שגרמה להתמוטטות בנק לנדאו, לא עלתה יפה, וגרמה הפ־סדים בסכום של כ־40 מיליון דולר ל־קבוצת בלומפילד—רוזנבאום.

עוד 7 מיליון דולר מכספי העיזבון הושקעו בבית־מלון שבנה טיבור רוזנ־באום ברומא. יתרת הכסף הוחזקה בבנק של טיבור רוזנבאום, לצרכי הלוואות.

יום אחד, בעת ביקור שערך בארצות־הברית, גונב דבר העיזבון של ליידי דיי־וויס לאוזניו של פינחס ספיר, שר־האוצר. ספיר רתח מזעם. הפרשה כולה נראתה לו כגזילה פשוטה. הוא הזמין את בר־נארד בלומפילד לפגישה במלון ואלדורף אסטוריה בניו־יורק. שם, בחדרו, כשהוא מתהלך יחף, התנפל פינחס ספיר על בר־נארד בלומפילד בשאגות אימים. ביטויים כמו „גזל," „גניבה," „בתי־מישפט" ו־„שוד," התעופפו באוויר בשפע. בשם מדינת־ישראל תבע ספיר במפגיע את 30 מיליון הדולר, המגיעים לה מעיזבונה של ליידי דייוויס.

אלא שבאותה שעה כבר לא יכול היה ברנארד בלומפילד להע־ביר את 30 מיליון הדולר למדינת־ישראל. הם פשוט לא היו מופקדים בבנק. רק כתוצאה מאיומיו של ספיר לפוצץ את הפרשה ברבים, הסכים ברנארד בלומפילד להעביר לישראל 12 מיליון דולר, ולהתחייב להעביר בעתיד עוד 13 מיליון.

כדי להעביר את 12 מיליון הדולר, נאל־צו האחים בלומפילד למכור את חלקם ב־בנק של טיבור רוזנבאום. 34% ממניות הבנק נמכרו אז לבנק המחוזי של חסה, ועוד 16% נמכרו לרוזנבאום עצמו.

את 13 מיליון הדולר הנותרים התחיי־בו האחים בלומפילד לשלם למדינת־יש־ראל ברגע שישתחררו הכספים שהשקיעו בקרקעות באיטליה ובמלון ברומא. ספיר, שלא תיאר לעצמו כלל כי הבנק של טי־בור רוזנבאום עלול להתמוטט, הסכים לפשרה זו. הוא השתיק את הפרשה, לא העביר אותה לחקירת המישטרה או כל גוף ציבורי אחר. היתה לו סיבה טובה לכך.

כי 12 מיליון הדולר שהצליח פינחס ספיר להציל מהאחים בלומ־פילד הגיעו בסופו של דבר למדי־נת־ישראל, אבל לא לקופת המדי־נה, אלא לקרן הפרטית של פינ־חס ספיר, היא „קרן ספיר." מה נעשה בהם — רק לפינחס ספיר הפתרונים.

גזל כספי העובדים

גילויי „העולם הזה" בפרשת שע־רוריית הבנק של טיבור רוזנבאום הר־חיבו את מימדי הפרשה, והאירו את חל־קו של הסקטור ההסתדרותי בה.

הסתבר כי חלק לא־מבוטל באחריות לעובדה שסולל־בונה הפסידה לפחות 3.5 מיליון דולר מכספי השקעותיה בחברות הוואדוזיות של רוזנבאום, מוטל על שיכמו של מנכ"ל סולל־בונה, צבי רכטר.

רכטר היה שותפו של טיבור רו־זנבאום בחברות כלכליות ופינאנ־סיות שהקימה בשעתה מפא"י, כדי לממן את פעולותיה ואת מערכות־הבחירות שלה. רכטר, שהיה אז גיזבר מפא"י, עשה עיסקות שו־נות עם רוזנבאום, שהוא איש הי־מפד"ל. כי לכסף אין ריח, גם לא ריח מיפלגתי.

כאשר נכנס רכטר לעיסקי סולל־בונה, הוא המשיך לעשות עם רוזנבאום עיס־קות, שהיו עיסקות ספסריות פשוטות. שבי־נן לבין עיסקי־הבנייה של סולל־בונה אין ולא כלום. תמורת עיסקות אלה, יכולה היתה סולל־בונה לקבל אשראי בבנק של טיבור. אחת מהלוואות אלה היתה הלוואה בסכום של 4.2 מיליון דולר. כאשר החל טיבור רוזנבאום להסתבך, הוא ביקש מ־רכטר להחזיר לו את ההלוואה מוקדם יותר. ידיד אמיתי הוא ידיד בעת צרה, ורכטר התגלה כידיד כזה. הוא החזיר לרוזנבאום, מכספי סולל־בונה, את ההל־וואה שקיבלה החברה.

הוא רק שכח לקבל מהבנק של רוזנבאום חזרה שטרות על סכום של שני מיליון דולר שהפקיד בידי רוזנבאום כערבות תמורת ההל־וואה. כל הסיכויים הם ששטרות אלה יוצגו עתה לפירעון ל„סולל־בונה," והחברה תהיה נאלצת לפ־רוע אותם, מכספי המיסים של חב־רי ההסתדרות — השותפים להפ־סדי החברה ההסתדרותית — אך לא לרווחיה.

עוד יותר תמוהה היא פרשת התפקדה בסכום של 1.5 מיליון דולר, שהפקידה חברת־בת של סולל־בונה בניו־יורק, חב־רת ריינולדס. חברה זו מנוהלת בידי יו־עץ־הסתרים של רכטר, עורך־הדין שמואל ארנר, מי שהיה בשעתו מזכיר סולל־בונה. ארנר, אחד מעובדי־החברה המוכשרים ביותר, יצא לפני כמה שנים להשתכן בניו־יורק, מטעמי בריאות.

והנה הסתבר כי גם החברה ש־ניהל ארנר בניו־יורק מצאה לנכון להפקיד מיליון וחצי דולר מכספיה באחת החברות הוואדוזיות של טי־בור רוזנבאום.

הפקדה זו מעוררת שאלות רבות, המע־מידות את כל עיסקי החברה בסימן שאלה: לאן הלכו ריווחי החברה? מי קיבל את הריבית עבור הכספים שהפקידה בחברות של רוזנבאום? מה לחברה של ההסתד־רות ולספקולאציות פינאנסיות בינלאומיות?

סולל־בונה טרם פירסמה את מאזנה ל־שנת 1973. צבי רכטר הוא גם המנכ"ל וגם יושב־ראש מועצת המנהלים של החברה. למעשה, הוא יכול לעשות בכספי החברה מה שעשה מיכאל צור בחברה לישראל.

מי שיצטרך לשלם בסופו של חשבון את הפסדי החברה ההסתדרותית יהיו חברי ההסתדרות, שהמס האחיד שלהם ודאי יועלה, לצורך זה. •

היכן קבור הכסף?

קרוב ל־120 מיליון דולר, זהו סכום ההפסדים של הבנק של טיבור רוזנ־באום וחברות־הבת שלו הרשומות בוואדוז, ליכטנשטיין. חלק ניכר מכספים אלה קשור ישירות או בעקיפין לכספים שהיו צריכים להיות במחזור הכלכלה והמשק של ישראל.

החידה הגדולה היא: היכן קבור בעצם כסף זה? מי נהנה ממנו?

אם תחליט ממשלת־ישראל להזרים, מכספי המדינה, מאות מיליונים כדי להציל את הבנק של טיבור רוזנבאום, והסודות המאיי־מים של הבנק יישארו חסויים, ספק אם חידה זו, שיש בה כדי לשפוך אור על הצורה בה נוהל במשך שנים משק הכספים של מדינת־ישראל, תיפתר אי־פעם.

• השבוע הגיש אורי אבנרי, בתפקידו כחבר הוועד־הפועל של ההסתדרות ומינ־הלת חברת העובדים, תלונה למפקח־הכללי של המישטרה ודרש לחקור את מנהלי סולל־בונה וחברת העובדים על חשדות של הפרת חוקי המדינה. במקביל הגיש שאילתה למזכ"ל ההסתדרות, תבע ממנו לחקור אפשרות של ניצול־לרעה, קבלת טובות־הנאה פרטיות, וכדומה.

מי ומי — וכיצד קשורים כולם בכולם

1 **טיבור רוזנבאום** — מנכ"ל הבנק הבינלאומי לאשראי בשווייץ, בעל רשת סניפים ברחבי העולם, בעיקר באיי בהאמה. תלמיד ישיבה בהונגריה במילחמת־העולם השניה, הציל יהודים מהגסטאפו בלבשו מדי קצין ס"ס, עלה ארצה לקיבוץ משואות־יצחק ב־1945, עזבו, נסע לשווייץ, התמנה בה נציג מחלקת־העליה של הסוכנות היהודית, שמנהלה היה יצחק רפאל (19). כאשר קמה המדינה השתמט מצה"ל, ורפאל סידר לו דרכון־שירות.

בשנות החמישים יסד את הבנק הבינלאומי לאשראי עם ד"ר שמואל שפס.

הבנק התבסס על שלושה מקורות כספיים: (א) כספי קומיסיונים שקיבל יחזקאל דגן (8), נציג קניות של מישלחת־השילומים באירופה, שהביא ארצה את הצריפים השוודיים; (ב) כספי סינדיקאט הפשע המאורגן האמריקאי של מאיר לנסקי (3), וכן כספים של האחים ברנארד ולואי בלומפילד (7).

הבנק היה מוסד כספי מרכזי של מישרד־הביטחון בתקופת שימעון פרס. ובאמצעות הבנק רכש רוזנבאום חלקים בבנק לפיתוח התעשיה, חברת אשדוד, בנק קופת עם, והקים חברות משותפות עם מפא"י. בשנים האחרונות עשה הבנק עיסקות משותפות עם ויליאם שטרן (18), גיסו של רוזנבאום, שרכש בישראל את חברת הבנייה פאן־לון.

2 **מיכאל צור** — מנהיג צעירי המיזרחי, מנכ"ל משרד־המיסחר־והתעשיה, יליד־טיפוחיו של פנחס ספיר (22). שמו קשור כימעט בכל מעשה־שחיתות ושערוריה כלכלית בישראל.

אבי הטקסטיל ועסקי ג'ימי לוי, אבי תעשיות־הרכב הכושלות של אפריים אילין. התפרסם ב־1966, עת התמנה כיושב־ראש מועצת המנהלים של צי"ם, וחשף בעיתונות את הניהול הכושל של צי"ם לפניו.

כאשר לא הצליחה החברה לישראל לגייס די הון, מונה על־ידי פנחס ספיר לנהל את החברה (1968). נכשל אף הוא בגיוס הון מיהודים (נתנו רק 12 מתוך 100 מיליון דולר מצופים). התקשר עם קבוצה גרמנית, באמצעותו של דויד גולן, מנכ"ל הבנק הבינלאומי הראשון. זו התחייבה להשקיע כ־50 מיליון דולר בחברה לישראל מכספים גרמניים, בעזרת פרצות בחוקי מס־ההכנסה בגרמניה. ברגע האחרון סירבה ממשלת גרמניה לאשר ערבויות פוליטיות להשקעות הגרמנים, גיוס הכסף התעכב, והדבר עמד לאיים על קיום החברה.

צור פנה לטיבור רוזנבאום (1), שהילווה את הכסף לגרמנים, ואלה השקיעו אותו בחברה לישראל. כנגד הלוואות הבנק של טיבור נתן לו צור ערבויות של החברה לישראל. מעשה זה מהווה עבירה חמורה על חוקי ניירות הערך בארה"ב, בה רשומה החברה לישראל.

3 **מאיר לנסקי** — יושב־ראש מועצת המנהלים של סינדיקאט הפשע המאורגן בארה"ב, עלה ממעמד של חבר בכנופיית רצח בע"מ לשליט הכספים של הפשע המאורגן. העביר כספי פשע — שמקורם בענייני סמים, הימורים, טרור, „דמי הגנה", סחיטה ועוד — לבנק של טיבור רוזנבאום (1), באמצעות הסניף שלו באיי־בהאמה.

כאשר היה לנסקי בישראל, קיבל כספים באופן סדיר באמצעות בנק קופת עם, של קבוצת רוזנבאום—עובד בן־עמי (6).

4 **לו פולר** — מנכ"ל הבנק הלאומי במיאמי, הואשם בשעתו על שותפות עם מנהיג אירגון עובדי ההובלה בארה"ב, ג'ימי הופה, שהורשע ונכלא בעוון ניצול קרנות האיגוד למטרות לא־חוקיות. ידיד אישי של עובד בן־עמי (6), עלה לישראל והשקיע בחברה לישראל.

5 **סם רוטברג** — בעבר הרחוק שותפו לעסקים של מאיר לנסקי (3), עשה כספים רבים בעיסקי משקאות בתקופת איסור־האלכוהול וההברחות של משקאות לארה"ב. בשנים האחרונות: יושב־ראש מפעל איגרות מילווה הפיתוח (בונדס) בארה"ב; מראשי המשקיעים בחברה לישראל, ועוד מוסדות. נקלע לקשיים כספיים בארה"ב, נאלץ למכור את השקעותיו בבנק לפיתוח התעשיה, חברת אשדוד ועוד. ידיד אישי מקורב של פינחס ספיר (22), שניצל את כספי המדינה כדי להעביר לרוטברג מיליון דולר.

6 **עובד בן־עמי** — מולטי־מיליונר, ראש עיריית נתניה שנים רבות, ממייסדי העיר אשדוד. עשה כסף רב מניצול מעמדו הציבורי בעיסקי יהלומים וקרקעות; זכה להסדרי־מס החורגים מכל המקובל, מבחינת גובה ההנחות. שותף עם סם רוטברג (5) וטיבור רוזנבאום (1) בחברת אשדוד, שותף עם טיבור רוזנבאום בבנק קופת עם. עם הידיעה על התמוטטות הבנק של רוזנבאום מיהר לז'נבה, ושהה שם ימים רבים.

7 **האחים ברנארד ולואי בלומפילד** — (בתמונה: ברנארד) עשו כספם בקנדה מעיסקי ויסקי, שותפים בבנק של רוזנבאום (1) עד שמכרו את חלקם לבנק המחוזי של הסה. הקימו בארץ את איצטדיון בלומפילד, הקימו יחד עם מוטי פרידמן את חברת קונטיננטל לקידוחי נפט, שהיתה גיבורת פרשת השחיתות של נתיבי נפט. לאחרונה נודע כי היו שותפים עם רוזנבאום גם בעיסקת הקרקעות של בית המלוכה באיטליה.

הרשת

8 **יחזקאל דגן** — פקיד במישרד־המיסחר־והתעשיה, בת־קופת השר פינחס ספיר (22), מונה לנהל חברה ממשלתית ציבורית לעידוד משקיעים, פוטר לאחר שהתגלה כי החברה הילוותה לאחיו כספים לרכישת מיפעל סושל. עבר לעבוד כאיש־קניות של מישלחת השילומים בגרמניה, קיבל קומיסיונים רבים מהקניות, עשה כ־3 מיליון דולר בכמה שנים. השקיע את הכסף בבנק של טיבור רוזנבאום (1), ויחד עימו רכש את לודזיה מיפעל הבירה נשר ואחר־כך את אתא. רוזנבאום הדיחו מכל מעמד בהשקעות, ועכשיו הוא סוכן של חברת א.אי.ג., באמצעות חברה בשם אלקטרו־ויסטה.

9 **עמוס מנור** — היה ראש שרות־הביטחון־הכללי (שב"כ), ועם סיום תפקידו עבר להיות נציג אישי של רוזנבאום (1) בישראל. לפני כמה שנים מונה כמנכ"ל מפעל לודזיה.

10 **עמוס בן־גוריון** — בנו של דויד בן־גוריון, ומי שהיה סגן מפכ"ל מישטרת ישראל. חיפה על עיסקות שחיתות שנחשפו בפרשות אירט"ו ובמישפט שורת המתנדבים—עמוס בן־גוריון. רוזנבאום (1) מינהו מנכ"ל מיפעל אתא.

11 **אבנר לס** — קצין מישטרה בכיר, שהתפרסם במישפט אייכמן, נלקח על־ידי טיבור רוזנבאום (1) להשפיע על ישראלים לבל יפרסמו את גילויי השבועון האמריקאי לייף על הקשרים בין רוזנבאום ועולם־הפשע האמריקאי. הצליח בכך לגבי כל עיתוני ישראל, מילבד העולם הזה. עכשיו עובד עבור ויליאם רוביניזון, בעל בנק רובניזון בבאזל.

12 **שמואל תמיר** — עורך־דין וח"כ, זכה לפירסום רב בהגינו על שורת־המתנדבים נגד עמוס בן־גוריון (10), שהפך עובדו של רוזנבאום. לאחר הפירסום בשבועון לייף על קשרי הפשע המאורגן האמריקאי עם הבנק של טיבור רוזנבאום (1), ייצג תמיר את רוזנבאום, והפעיל השפעה על עיתונים, תוך איום בתביעות־דיבה, על־מנת שלא יפרסמו ויעתיקו את פירסומי הלייף. רוזנבאום היה מידידיו של ישראל קסטנר וניצול ברכבת המפורסמת שאורגנה על־ידי קסטנר ואדולף אייכמן — אשר תמיר גינה אותה במישפט־קסטנר כמעשה בגידה.

13 **אלכס הכהן** — נציג ממשלת ישראל בחברה לייצוא לאפריקה דיזנגוף מערב אפריקה. ידיד אישי של מיכאל צור (2), שאחיו היה אחד השותפים בדיזנגוף, באמצעות חברה בשם זורו (צור־רוזנברג). טיבור רוזנבאום (1) והבנק שלו מימנו את פעולות אלכס הכהן, שפוטר בעיקבות דין־וחשבון של מבקר המדינה עליו, שחשף כי ניצל את החברה וכספיה לטובתו האישית. אלכס הכהן נמלט מן הארץ, ולבסוף השיג לו מיכאל צור הסדר לפיו שילם כופר של חצי מיליון לירות תמורת מחילה.

14 **משה קשתי** ז"ל — היה מנכ"ל מישרד־הביטחון, עזר הרבה לבנק של טיבור רוזנבאום (1), הפכו לבנק המימון הבילעדי של מישרד־הביטחון באירופה. כאשר התמנה מנכ"ל צי"ם, אישר את ההפקדות בסך 11.5 מיליון דולר של החברה בחברות הוואדוזיות של רוזנבאום, הפקדות שעכשיו ברור כי אבדו.

15 **צבי דינשטיין** — מכרו של רוזנבאום (1), לשעבר סגן שר־האוצר בתקופת כהונתו של פינחס ספיר (22). מלפני קום המדינה, עת למד מישפטים בשווייץ ורוזנבאום היה סוכן לעיסקות ההגנה, והמדינה לאחר־מכן. דינשטיין היה יושב־ראש מועצת המנהלים של הבנק לפיתוח התעשיה, לאחר מינויו של משה זנבר (16) כנגיד בנק ישראל, לפי דרישת פינחס ספיר. רוזנבאום הוא אחד מבעלי המניות הגדולים של הבנק. דינשטיין הוא גם יושב־ראש מועצת המנהלים של בתי־הזיקוק, אשר הפקידו יחד עם חברות שלובות 9 עד 12 מיליון דולר בחברות של רוזנבאום, כספים שכנראה ירדו לטמיון. כאשר היה דינשטיין יושב־ראש מועצת המנהלים של הבנק לפיתוח התעשיה, בוצעה עיסקת מסירת הדירה לזנבר.

16 **משה זנבר** — נגיד בנק ישראל, וקודם לכן יד ימינו של פינחס ספיר (22) באוצר, עזר לעיסקי רוזנבאום (1) כל השנים. תמך במינויו של מיכאל צור (2) למנכ"ל החברה לישראל, לאחר שקודמו של צור, יששכר חימוביץ, מנכ"ל מיפעלי נייר חדרה, סירב לקבל הוראות מזנבר. כנגיד בנק ישראל הפקיד מכספי האוצר בבנק של טיבור, שלדבריו היה זה בנק בטוח המשלם ריבית גבוהה. הוא הפקיד גם כספי האוצר בבנק ארץ־ישראל־בריטניה בלונדון, בהנהלת יהושע בן־ציון (17) נתן דוגמה לאחרים.

17 **יהושע בן־ציון** — זנבר (16) הפקיד אצלו בבנק 30 מיליון מרקים, ואחר־כך עשה הכל כדי למנוע גילוי ההפקדות. התמוטטות בנק ארץ־ישראל־בריטניה היתה השערוריה הכלכלית שהכתימה ביותר את זנבר, שעשה הכול כדי לפוצץ את מיבצע הצלת הבנק של רוזנבאום (1), כדי שהשערוריה החדשה תשכיח את הקודמת. בן־ציון כמו בן־עמי (6), הוא מראשי התנועה למען ארץ־ישראל השלמה ומימן את מיבצעיה.

18 **ויליאם שטרן** — גיסו של רוזנבאום, השקיע 8 מיליון דולר במלון שבנה רוזנבאום ליד רומא. יחד עם האחים בלומפילד (7), שהשקיעו שם 14 מיליון דולר. יש שמועות כי הבנק של רוזנבאום הילווה כספים רבים לעיסקי שטרן, שבינתיים פשט את הרגל. שטרן ורוזנבאום היו התומכים הגדולים של סיעת יצחק רפאל (19) במפד"ל.

19 **יצחק רפאל** — גיבור פרשת תל־גיבורים, כשהיה מנהל מחלקת העליה בסוכנות חיפה על השתמטותו של רוזנבאום (1) מצה"ל, ואחר־כך סיפק לו דרכון־שירות ישראלי. כשהיה סגן שר־הבריאות, נתן לחברות של רוזנבאום עדיפות בייבוא תרופות. בוקר על־כך קשות על־ידי מבקר־המדינה.

20 **המפד"ל** — קיבלה תרומות מרוזנבאום (1), שהיה נציגה בהנהלות הסוכנות היהודית והקונגרס היהודי העולמי. אין ספק כי כמה וכמה מן ההסתבכויות המתוארות בטבלה נובעות מן המערכת המסועפת, בהשגחת פינחס ספיר (22), למימון המפד"ל מתחת לשולחן.

21 **צבי רכטר** — מנכ"ל סולל בונה. כשהיה גיזבר מפא"י (23) הקים עם רוזנבאום (1) חברות כלכליות רבות, שעשו עסקים בישראל ובחו"ל, ביניהם רמתס, — רשת חנויות פטורות ממכס, פארבאנד־טורס להשכרת־רכב, מיפעל שפופרות אלומיניום בשם שפופרון, חברה לייבוא מוצרים שונים, ועוד. כמנכ"ל סולל בונה עשה עיסקות רבות עם רוזנבאום, ולאחרונה נודע כי נתן לו 6 מיליון דולר, שאבדו.

22 **פינחס ספיר** — מגדלו ומרוממו של טיבור רוזנבאום (1), אבי השיטה הכלכלית שהצמיחה את החברה לישראל ופרשיות הבנק הבינלאומי לאשראי, ושאחד מתפקידיה העיקריים היה לאפשר את מימון מיפלגות המימסד, ממפא"י (23) והמפד"ל (20) עד אגודת־ישראל וחרות.

23 **מפא"י** — קיבלה כספים רבים, בצורות שונות, מטיבור רוזנבאום (1) ומן הבנק שלו בחו"ל. גיזברה צבי רכטר ייצגה בחברות כלכליות, בהן שותף רוזנבאום. ברור כי העיסקות המתוארות בטבלה שימשו כמכשיר להעברת כספים למפא"י מתחת לשולחן.

24 **גדעון האוזנר** — עורך־דין ושר בלי־תיק (ל"ע) רשם את החברה לישראל אצל רשם החברות, קיבל על פעולה טכנית שיגרתית זו שכר־טירחה בסך 100 אלף לירות. מישרדו המשיך לייצג את החברה.

25 **ישראל קרגמן** — יושב ראש ועדת־הכספים של הכנסת, שחיפה כל השנים על מיכאל צור (2) ומעשיו, והביא לאישור את חוק החברה לישראל המעניק לה הטבות מסמרות־שיער. קרגמן, — נושא־כליו הפרלמנטרי של פינחס ספיר (22) הגיש את הצעת חוק החברה לישראל לכנסת בקריאה השלישית, בה התקבלה בהתנגדות שלושה קולות בילבד: אורי אבנרי, שמואל מיקוניס ואמיל חביבי.

26 **יוחנן בדר** — חבר ועדת־הכספים מטעם חרות, תמך יחד עם קרגמן, בהצעות חוק החברה לישראל, שהועבר בקולות רוב הסיעות בכנסת, נגד קולות סיעות העולם הזה, מק"י ורק"ח. חיפה יחד עם קרגמן על כל מעשי השחיתות של מיכאל צור (2) וטיבור רוזנבאום (1). ועדת הכספים, בהסכמת קרגמן ובדר, גנזה את הדו"ח של מבקר המדינה על עיסקת־השוחד של מיכאל צור בסיארה־ליאונה באפריקה, שבה נעלם סכום של חצי מיליון דולר שנשלח כשוחד על־ידי צור לאפריקה, אך לא נתקבל על־ידי מקבלי־השוחד. גניזת הדו"ח איפשרה את מינויו של צור כמנהל החברה לישראל.

זהירות: רשימה זו אינה סופית

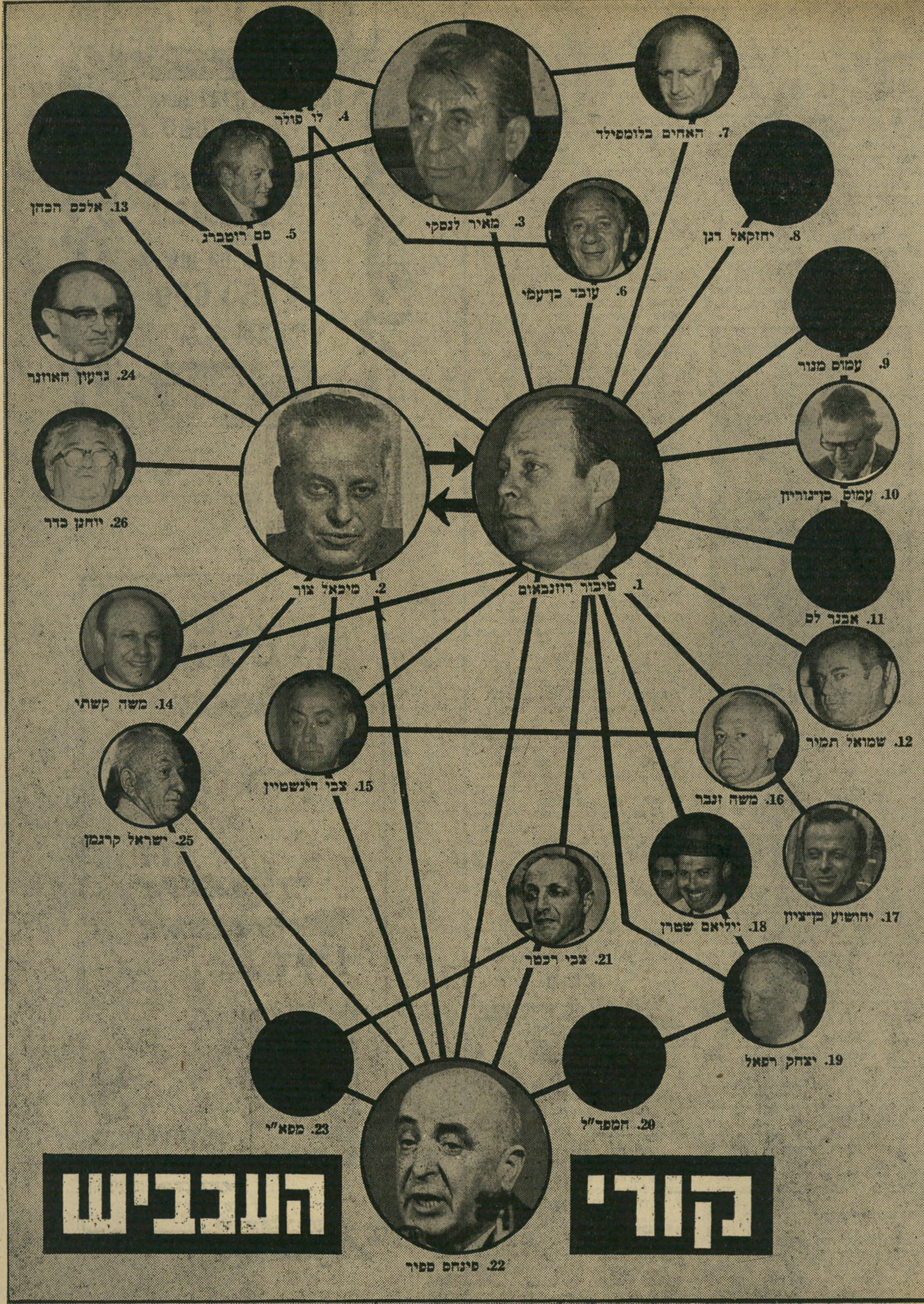

.1 טיבור רוזנבאום
.2 מיכאל צור
.3 מאיר לנסקי
.4 לו פולר
.5 סם רוטברג
.6 עובד בן־עמי
.7 האחים בלומפילד
.8 יחזקאל דגן
.9 עמוס מנור
.10 עמוס בן־גוריון
.11 אבנר לס
.12 שמואל תמיר
.13 אלכס הכהן
.14 משה קשתי
.15 צבי דינשטיין
.16 משה זנבר
.17 יהושע בן־ציון
.18 ויליאם שפרן
.19 יצחק רפאל
.20 המפד"ל
.21 צבי רכטר
.22 פינחס ספיר
.23 מפא"י
.24 גדעון האוזנר
.25 ישראל קרגמן
.26 יוחנן בדר
קורי
העכביש

(המשך מעמוד 22)

ממיזרח למיצרים, ואולי עד לקירבת אל־עריש. ישראל כבר רמזה על הסכמתה, אך דורשת הצהרת על „אי־לוחמה". מצריים הודיעה כי הדבר אינו בא בחשבון, כי „אי־לוחמה" תיתכן רק בשעה שישראל תיסוג מכל השטחים.

הפשרה המתבקשת: ויתור ישראלי על הצהרת אי־הלוחמה, תמורת הסכמה מצרית לכמה צעדים מדיניים ממשיים, הנכללים במושג של אי־לוחמה. למשל: מעבר אוניות או סחורות ישראליות בתעלת־סואץ, פירוז שטחים וסידורי־ביטחון, תזוזה לקראת הפסקת הלוחמה המדינית או הכלכלית.

יחד עם זאת הודיע נשיא מצריים שארצו לא תוכל בשום פנים לעשות הסדר נפרד, מבלי שיהיה לו אליבי ירדני ו/או סורי ו/או פלסטיני.

● **במיזרח:** ישראל רוצה בנסיגה „פונקציונלית" — כלומר בהעברת סמכויות לירדן בגדה, ללא נסיגה בפועל. ירדן רוצה בנסיגה טריטוריאלית, בשטח. ישראל רוצה לפחות באי־לוחמה, ואולי גם בהסדר־שלום רשמי. ירדן אינה מוכנה לכך בלי נסיגה מכל השטחים בגדה, כולל ירושלים המיזרחית.

הפשרה המתבקשת: נסיגה ישראלית סמלית משטח כלשהו, קרוב לוודאי באיזור יריחו, או נסיגה כללית מרצועה צרה לאורך הירדן, תוך השארת בסיסים של צה"ל במקומות מסויימים (המקומות שבהם הוקמו כבר יישובים). כמו מצריים, תסכים ירדן לצעדים של הפסקת־לוחמה, מבלי להכריז על אי־לוחמה ממש.

ממשלת ישראל תשתדל לדחות את הענייו הירדני עד כמה שאפשר, כדי לשמור על עצמה. מצריים מוכנה לדחייה קצרה בילבד במגעי ישראל־ירדן.

● **בצפון:** כאן נמצא האגוז הקשה ביותר. ממשלת ישראל אינה מעזה להסכים לכל נסיגה נוספת, מסיבות פנימיות. סוריה דורשת נסיגה שלמה מן הרמה, והתחלה מיידית של נסיגה חלקית. כדי ללחוץ על ישראל, ארצות־הברית ומצריים, ולהכריח אותן לספק את דרישותיה, תרמכת סוריה בצורה קיצונית באש"ם.

יש ספק גדול אם יכולות מצריים וירדן להעז להשיג הסכם נוסף עם ישראל, בלי שיתוף סוריה. אם יתפוצץ העניין כולו, יהיה זה, קרוב לוודאי, על רקע זה.

הפשרה המתבקשת: נסיגה סימלית כלשהי ברמה — אם כי זוהי צפרדע קשה לבליעה לממשלת רבין.

● **פלסטין:** קיסינג'ר לא נפגש עם מנהיגי אש"פ רשמית. לעומת זאת נתקיימו מגעים סודיים עם שליחים מיוחדים, כנראה מחוץ למיסגרת מישרד־החוץ האמריקאי.

קיסינג'ר מנסה לשלב את הפלסטינים בצד הירדני. ישראל הסכימה בחצי פה לנהל משא־ומתן עם אש"פ, אם יצורפו נציגיה למישלחת ירדנית. מצריים לוחצת בכיוון זה. הפלסטינים ממתינים לוועידת־הפיסגה הערבית הקרובה בבירת מארוקו, כדי לחזק את עמדתם ולהכתיב תנאים נוחים להם יותר. הזמנתם לאו"ם משפרת אף היא את סיכוייהם.

העניבה מתהדקת. אף שרבין, אלון ופרס ניסו השבוע לתמרן עד כמה שיכלו, הם הבינו כי מרחב־התימרון נהיה צר מאד. העניבה מתהדקת, בעדינות אך בהתמדה.

משטרה

מכון העיסויים והפגישות

הלקוח שבא לקבל טיפול במכון־העיסוי — נתגלה כבלש של המישטרה, והמכון — כבית־פגישות

קולו של הגבר, שדיבר מעברו השני של הקו, אמר: „קראתי את המודעה שלכם בעיתון. נא לשמור לי תור למסז' בעוד שעה." התור נשמר. הלקוח הגיע בזמן, וקיבל את השירות המלא.

אך היה זה השירות האחרון שהוענק ללקוח כלשהו, באחד ממכוני־העיסוי שברחוב טשרניחובסקי 32 או רופין 6, בתל־אביב.

הגבר, שהגיע כפי שנקבע, הוכנס למקום אחר־כבוד, והתבקש מייד להתפשט. המסז'יסטית הצעירה התפשטה גם היא, הסירה את חולצתה וחצאיתה, נותרה בתחתוניה לגופה. אך היה פרט אחד שהיא לא ידעה. הגבר לא היה לקוח רגיל, אלא בלש של מחלק־המוסר במדור המרכזי של מישטרת תל־אביב.

תוך שהבלש הראשון, הלקוח, בדק את צורת עבודתה של המסז'יסטית, עסק חברו, בלש אחר, בצילום הסצינות השונות שנגולו לנגד עיניו, עד לנקודה בה חדל העיסוי להיות עיסוי, והופך למה שמוגדר בחוק כ„מגע מיני." את הסצינות הללו צילם הבלש בעד חור־המנעול שבדלת.

עלילת־נקמה? אחרי שגילו את הקלפים שבידיהם, עצרו השוטרים אחר־כבוד את צוות־העובדים, והחלו בזיהויים.

להפתעתם של השוטרים, נתברר שהנערות הן סטודנטיות ופקידות בעלות רמה, ממישפחות טובות והגונות. מאוחר יותר שוחררו הצעירות על־ידי המישטרה, לא הובאו לבית־המישפט.

המישטרה עצרה גם את בעל מכון־העיסוי, אברהם לוי (24), גבה־הקומה, תוך שזה טוען, בהתרגשות גדולה, כי אחת הבנות שעבדה אצלו היא שהעלילה עליו שהועסקה בזנות, מתוך רצון־נקמה.

את המכונים שלו פתח אברהם לוי לפני כשלושה שבועות. זאת, לאחר שגייס את

חשוד אברהם לוי
„העלילו עלי!"

הבנות לשורותיו לפני כחודש, ולימד אותן לבצע עיסויים. המישטרה, מצידה, טוענת שהוא שיכנע אותן להעניק ללקוחות, יחד עם העיסוי הרגיל והמקובל, גם תוספות אירוטיות שונות.

בידי המישטרה מצויים עתה לא פחות מארבעה פינקסים, גדושים שמות ומיספרי־טלפון של לקוחות המכון, אשר נמצאו בחיפוש במקום.

לפי הפינקסים הללו, ניתן היה לקבוע שאברהם לוי ונערותיו עסקו רק בקביעת התורים, כלומר שעות־הטיפול. הלקוח היה משלם, לפי הזמן שבילה עם המסז'יסטית.

לגרות את הלקוחות. מחירו של מסז' רגיל — 50 ל"י; מסז' רגיל יחד עם שיחרור אמוציונלי, ללא מגע — 100 ל"י; מסז' כללי כולל הכל — 200 ל"י. זו היתה טענתם של חוקרי־המישטרה. החוקרים יודעים גם לספר, כי מצאו בקופות שני מכוניו של אברהם לוי עשרות צ'קים, וכסף מזומן רב.

גירסה אחרת, המנוגדת לזו של המישטרה, גורסת כי בין הצעירות שעבדו במכונים היו גם כאלו שלא היה צורך להתאמץ לשכנען לבוא במגע מיני עם הלקוחות. אחת מהן — צעירה ג'ינג'ית בת 25, כבר עבדה פעם כמארחת, ותפקידה היה לגרות את הגברים שביקרו במכון.

כל אחת מהעובדות היתה מקבלת לטיפול כ־20 גברים ביום — 1000־2000 לירות רווח, בחשבון פשוט.

מכאן שאברהם לוי לא היה צריך כלל לשדל אותן לזנות. לא היה לו כל צורך להשתמש באמצעים תקיפים כדי לאלצן לעבוד כרצונו. הרווח הגדול היה פיתוי מספיק.

התובע המישטרתי, רס"ר יחזקאל נחום, ביקש מהשופט עמוס זמיר להאריך את מעצרו של אברהם לוי ב־15 יום. להגנתו טען החשוד, כי „התלבשו" עליו.

השופט אישר את בקשת המישטרה. בשמעו זאת, הליט אברהם לוי את פניו בידיו, כאדם שעולמו חרב עליו.

ספורט טוטו
תושב רמלה זכה השבוע
267,000 ל״י
מינימום לכל הפרסים
450.000 ל״י
מינימום הפרס הראשון
250.000 ל״י
יום חמישי — המועד האחרון למסירת הטפסים
עשה לך מנהג קבוע־
מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

מים צהובים?
דליפה?
אם להחליף,
דוד אמקור אמאייל עדיף!
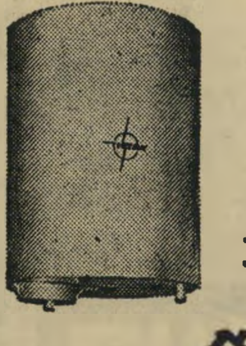
8 שנות אחריות
מפני מילה
המפיצים: אמבא
וסוחרים מורשים
אמקור

המרצה יצאה מן השק

האם גילתה הפיסיקאית המבריקה תרגיל גאוני בתורת ההונאה?

פיסיקאי משה שוורץ
„לא ידעו"

פיסיקאית נירה שוורץ
„כן עשתה!"

מנהל סניף בנק לאומי ברחוב אלנבי 94 בתל־אביב, אליעזר מנדל, התבונן בשובר־הקופה שהונח לפניו על־ידי אחת מפקידות הבנק. נראה היה לו כי השובר אמיתי ותקין בהחלט. החותמת היתה של הבנק שלו, החתימה שהתנוססה עליו היתה החתימה המוכרת של הקופאי הוותיק של הסניף, רק הסכום היה גדול במיקצת מכדי להיות שיגרתי: 71 אלף ו־155 לירות.

קודם שהורה לפקידה לאשר את השובר, ולהכין עבור הלקוחה שהציגה אותו המחאה בנקאית על סכום זה, החליט מנדל הזהיר לגשת אל הקופאי, ולבדוק אם אומנם שולם סכום כזה בקופה.

תשובתו השלילית של הקופאי, חשפה את אחת ממזימות־הזיוף הגדולות והמבריקות ביותר שנודעו בארץ אי־פעם, ו־לקציני־המישטרה, שהוזעקו במהירות אל הבנק, התברר מייד כי המוח שעמד מאחרי מזימה זו חייב להיות מוח של גאון.

ואומנם, הצעירה אשר הציגה את שובר־התשלום, וכמעט שהצליחה לגבות אותו, התגלתה לאחר שבוע תמים של חקירות כנירה שוורץ, דוקטוראנטית בת 25, מרצה לפיסיקה באוניברסיטת תל־אביב.

לחוקרים שהגיעו לבנק היה ברור, כי מישהו כמעט שהצליח להוציא במירמה סכום עצום זה מבנק לאומי, ורק כפשע היה בינו לבין ההצלחה. כדי להבין כיצד פעלה, לטענת המשטרה, נירה שוורץ, יש להבין כיצד נערכות הפעולות הבנקאיות הקשורות בפשע זה.

שיטה — וקוץ בה

כאשר מבקש אדם לרכוש המחאה בנקאית, הטובה ממש ככסף מזומן, ואשר עליה אחראי הבנק, הוא ניגש ל־אשנב, מודיע לפקיד־הבנק על איזה סכום הוא רוצה את ההמחאה הבנקאית, ומקבל שובר־תשלום לקופה על סכום זה. אחר־כך עליו לגשת לקופה, לשלם את הכסף ולקבל מהקופאי חזרה את השובר כשהוא מאושר בחותמת ובחתימה.

כאשר מדובר בסכומים קטנים, נותן ה־קופאי את השובר החתום ללקוח, החוזר עימו אל הפקיד ומקבל ממנו המחאה בנק־אית על סכום זה. אך כאשר מדובר בסכו־מים של עשרות אלפי לירות, כך החליטו קציני־הביטחון של בנק לאומי, יקום ה־קופאי עצמו ממושבו, ויביא את השובר אל הפקיד במו־ידיו.

את העובדה הקטנה הזו, לא ידעה נירה שוורץ, לטענת המשטרה, ובכך היא נכשלה.

הצעירה גבוהת־הקומה וחטובת־הגיזרה, אשר נתפסה על־ידי המישטרה, הציגה עצמה כנירה בת שלמה שור. חקירת ה־מישטרה העלתה, כי היא דוקטוראנטית מבריקה בפאקולטה לפיסיקה באוניברסיטת תל־אביב. כה מבריקה — עד ששילטונות האוניברסיטה מינו אותה, עוד לפני קבלת תואר הדוקטור, למרצה מן־המניין.

אולם, שבוע תמים לקח למישטרה לגלות כי שמה האמיתי אינו נירה שור כלל אלא נירה שוורץ, וכי בעלה, משה שוורץ, אף הוא פיסיקאי מוכשר המרצה באותה פאקולטה.

השוטרים שלכדו את נירה שברו את ראשיהם שעות ארוכות, כדי לגלות כיצד עלה בידה לבצע זיוף כה מעולה, תוך דקות ספורות בהן היתה צריכה, כביכול, ללכת מאשנב הפקיד לאשנב הקופה ו־חזרה. ואומנם, כתב בקשת המעצר מסביר זאת במילים ברורות.

לזיוף היו תקדימים

טענת המשטרה במיסמך זה: „החשודה פתחה חשבון בבנק לאומי שבועיים לפני ניסיון המירמה, הכניסה בו 1200 לירות. כעבור יומיים ביקשה לר־כוש באותו בנק צ׳ק בנקאי ע״ס 200 לירות, שילמה את הכסף בקופה, אולם במקום למסור את הקבלה כשהיא מוחתמת בחותמת־הקופה לפקידה, לקחה את הקבלה לביתה, כל זאת כדי ללמוד את צורת ה־חותמת; כדי להכין חותמת זהה מזוייפת."

אחרי ששיננה את צורת החתימה של הקופאי, וזייפה את החותמת, חזרה נירה לבנק, ביקשה להכין עבורה את ההמחאה על סך 70 אלף הלירות, מיהרה עם שובר־התשלום לשירותים, שם הטביעה את ה־חותמת הפרטית שלה וזייפה את חתימת הקופאי. ואומנם, מכשירי־הזיוף נתגלו אחר־כך בחדרי־השירותים של הבנק.

לאחר שנעצרה, נזכרו חוקרי המישטרה במיקרה דומה, שאירע מיספר חודשים קודם־לכן, בבנק המיזרחי, תעלומה אשר נותרה ללא פתרון עד לאותו רגע בו נתפסה נירה. היה ברור להם כי ההונאה נעשתה באותה שיטה עצמה, ולנירה נתוו־סף סעיף־אישום נוסף.

באותה פרשה בבנק המיזרחי הצליחה נירה, לטענת המישטרה, להוציא מהבנק, בדיוק באותה שיטה, 30 אלף לירות.

בהמשך חקירת המישטרה נתברר, כי נירה ואחיה, משה שחר, סמל צה״ל ב־שירות חובה, המשרת כסמל־חקירות ב־מישטרה הצבאית, רכשו מכונית פולקס־וואגן חדשה בסכום דומה לזה שהוצא מ־בנק המיזרחי. כשנודע הדבר להנהלת ה־בנק, היא מיהרה לבקש מבית־המשפט להחרים את המכונית, כדי לנסות להציל לפחות חלק מהסכום.

מי היא אותה נערה אשר גילתה נוסחה מבריקה כיצד לרמות בנקים, הצליחה, לטענת המישטרה, במיקרה אחד, ונכשלה בגלל טעות פעוטה בניסיון השני.

נירה שוורץ היא בת למישפחת מר־שבניקים ממושב מגשימים שליד יהוד. הוריה חקלאים אמידים, ונראה כי אמה, לפחות, היתה מודעת למעשיה הפליליים של בתה. כאשר הגיעו חוקרי־המישטרה לבית הוריה של נירה, כדי לנסות למצוא שם מיסמכים מרשיעים, ניסתה האם לבלוע טופס־הפקדה בבנק המיזרחי, על שם נורית שמר, אותו שם שהופיע בתלונתו של בנק המיזרחי על גזילת 30,000 הלירות. רק במאמצים רבים הצליחו השוטרים לחלץ את הטופס מפי האם, ולהביאו כמוצג מישפטי.

עוד כשהיתה צעירה, נודעה נירה כגאון במתמטיקה. היא הצליחה בלימודיה ה־תיכוניים וגרפה ציונים מצויינים באוניבר־סיטה. לאחר שנישאה לצעיר חביב, מזוקן בעל עיניים כחולות גדולות, משה שוורץ, שגם לו ניבאו עתיד מזהיר בשדה ה־פיסיקה, הפכה נירה לגאוות מישפחתה והמושב כולו.

אולם, רק בעלה ואחותה היפהפיה, ידעו את הטרגדיה שמאחרי סיפור־ההצלחה של נירה. למרות גילה הצעיר, סובלת נירה ממחלת־לב ומדלקת־פרקים חמורה. לא פעם, ברגעי קדרות, התוודתה האשה ה־צעירה באוזני ידידים קרובים, כי היא בטוחה שלא תאריך ימים, ולכן עליה לנצל כל רגע של חייה.

ואומנם, אם אומנם ביצעה המדענית המבריקה את הפשעים שאותם מייחסת לה המישטרה, ברור לידידיה למעלה מכל ספק כי היא עשתה זאת כדי לצאת מן הדירה העלובה, בבית הישן שבשיכון־הוותיקים ברמת־גן, שם היא מתגוררת עם בעלה ותינוקם בן עשרה החודשים — אל הווילה אותה החלה בונה ליד בית הוריה במושב מגשימים, לרכוש מכונית, לה ו־לאחיה, אשר גם שמו משה, ולחיות חיים סוערים ונוצצים, בשנים המועטות אשר נותרו לה, לדעתה.

„אשתי חפה־מפשע!"

נירה עצמה ממלאת פיה מים, אינה מוכנה להגיב על האשמות המישטרה, ובוודאי לא להודות בהן.

מלבד התפרצות היסטרית אחת שלה, בעת שהוצאה נגדה פקודת־המעצר, התפר־צות אשר גרמה לשופט להוציאה מאולם בית־המישפט ולהמשיך את הדיון שלא בנוכחותה, סירבה למסור למישטרה כל פרטים, פרט לכך שקיבלה הלוואות מ־ידידים ומבנקים, כדי לבנות את הווילה במושב.

בעלה של נירה, אשר עורך־הדין שלה, צבי לידסקי, טען שהוא אינו יודע דבר, ואשר גם חתם על הערבות לשיחרורה לאחר 15 ימי־מעצר, אינו מודאג מתוצאות המישפט.

לדעתו, אישתו חפה־מפשע. הוא רק חושש שמא, בגלל הפרשה כולה, תפוטר נירה ממישרתה באוניברסיטת תל־אביב.

אם אומנם תורשע נירה במישפט שייפתח נגדה, בו עומדת המישטרה להאשים אותה — נוסף על פרשות בנק לאומי ובנק המזרחי — גם בזיוף שני צ׳קים נוספים ושורה של תעודות־זהות בשמות בדויים, היא צפוייה לעונש מאסר בן שנים אחדות.

לסטודנטים שלה, וכן לראשי הפאקולטה לפיסיקה, ברור כי הם יפסידו מדענית ומורה כישרונית, אולם למנהלי־הבנקים יהיה ברור כי יזכו סוף־סוף לשלווה.

זירת הפשע
הסכום היה גדול מדי

יופי זה גם עניין של צבע

מרי קוואנט, האופנאית הבינ־לאומית המכתיבה מה נלבש וכיצד נתאפר.

אמנות האיפור היא אמנות עתיקה מאד ומימיה כימי חווה אמנו. הנשים במקרא היו מיטיבות מראן ונותנות בפוך עיניהן. בחפירות ארכיאולוגיות ברחבי העולם ישנם ממצאים רבים של כלים מגוונים לאיפור המאשרים כי בכל התרבויות ובכל הימים ידעו הנשים את סוד כוחו של האיפור.

האיפור נועד לייפות, להדגיש גוונים, לטשטש פגמים ולהבליט אברים יפים. כל זאת לשובב את לב האשה ורואיה. מרי קוואנט חוזרת ואומרת: „אין נשים מכוערות אך ישנן נשים רבות שאינן יודעות להתאפר." ואכן, לאיפור יש כוח רב, אך לצערינו גם לחיוב וגם לשלילה, כי איפור לא נכון מכער יותר מאשר מייפה.

במדור זה נדריך אותך כיצד להפיק מאמנות האיפור את מלוא התועלת וההנאה.

ללא קפיצת דרך

תמיד תתחילי להתאפר לאחר שני־קית היטב את פניך, ייצבת במי פנים והרווית בלחות, זהו נוהג שעלייך לה־פוך להרגל. ורק לאחר פעולות אלה מגיע שלב האיפור.

בסיס לאיפור

גוון הבסיס (Foundation Cream) כשמו כן הוא: בסיס לאיפור. כי־צד תבחיני מהו הגוון המתאים לך: כשאת הולכת לקנות גוון־בסיס העלי כמות קטנה על עצם הלסת, טשטשי והסתכלי אם אין הבדל גוון בין עור הצוואר ובין האזור עליו העלית את גוון־הבסיס. אם אין הבדל — הרי זה הגוון המתאים לך. אם קיים הבדל — נסי גוון אחר באו־תה דרך.

לאחר שמצאת את גוון־הבסיס המת־אים לך, פזרי אותו על פניך כשאת מתחילה מ־5 נקו־דות: מרכז המצח, קצה האף, מרכז ה־לחיים והסנטר. משכי את גוון ה־בסיס בשכבה דקה ואחידה רק על איזור הפנים וללא הצוואר.

זכרי: אין צורך ולא כדאי לאפר את הצוואר יחד עם הפנים. עור ה־צוואר רגיש במיו־חד (הוא החלק ה־ראשון שמתחיל ל־התקמט) ולכן אסור לאפר אותו אלא רק לנקותו, להרי־ווֹתו ולהזינו.

כדי שלא היה פער גוונים בין הפ־נים המאופרים והצוואר החשוף, חשוב שתערכי את מבחן ההתאמה שלעיל. גווני הבסיס של מרי קוואנט הוכנו במיוחד למטרה זו.

על גוון הבסיס העלי פודרה התו־אמת את הבסיס. במידה ואת רוצה להשיג אפקט מעט כהה יותר או בהיר יותר השתמשי בפודרה כהה או בהירה יותר בטון אחד בלבד.

נשים רבות שואלות אם חייבים לשים גוון בסיס גם בבוקר. התשובה לכך פשוטה: אם את רוצה להיראות מטופחת „על הבוקר" התחילי באיפור עם גוון הבסיס. אך אם את ממהרת ואין לך זמן להקפיד על משיכת הב־סיס בצורה אחידה מוטב שתשימי ב־בוקר רק פודרה (Face Final).

לחייך אפרסק

עזרי לפניך להיות רעננים יותר עם סומק. בחרי את הגוון המתאים לך וה־אהוב עליך. לבעלות עור כהה מת־אימים גווני השקיעה (כתום — חום) כגון Hot Sand. לבהירות עור מת־אימים גוונים ורודים כגון Cool Clover.

אלה הם הכללים לבחירת גוון הסו־מק. אך מותר לך לנפץ כללים! אם את ייצור אופנתי ואוהבת לשבור מו־סכמות — העיזי. לדוגמא: סומק סגלגל מתקבל על בעלת עור כהה ב־צורה מיוחדת, מר־תקת ובלתי שיגר־תית. נוגד את ה־כללים אך יפה.

הסומק הוא אשר נותן לאיפור הפ־נים את רעננותו. אל תוותרי על ה־סומק. בעזרתו ני־תן להדגיש עצמות לחיים גבוהות ע"י הנחתו מתחת לע־צם הלחי באלכסון מכוון חרקה לכוון השפה העליונה. ב־אותו אופן את יכו־לה ליצור אשלייה של עצמות לחיים גבוהות אם לא ניחנת בהן.

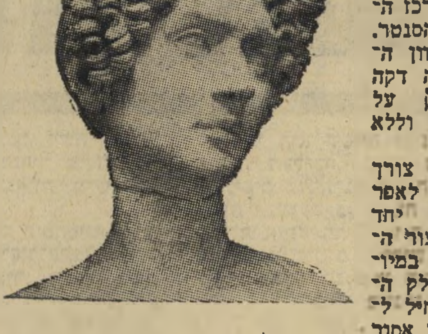

דיוקן של גבירה רומית מהמאה ה־ראשונה לפנה"ס המדגימה על פניה את האיפור „הלוהט" של תקופתה.

פנים ארוכים תאפרי כשהסומק מת־עגל על הלחי. ואילו פנים רחבים מצ־רים בעזרת הסומק כאשר מניחים או־תו בקו מאורך מעצם הלחי העליונה לכוון עצם הלסת ו„פולשים" מעט אל מתחת לעצם הלחי.

זכרי: צבע כהה יוצר אפקט של עומק. כך שאם יש לך אבר בולט בפנים ואת רוצה לטשטשו הכהי אותו.

לשאלות ✶ תשובות

ליעל מזרחי: עיניים קרובות מאפרים בגוונים בהירים בחצי העפעף הקרוב לגשר האף ובגוונים כהים יו־תר בחציו השני כלפי הרכה. הקפידי לצאת עם האיפור אל מחוץ למסגרת העין ובגבון הרכה. בימים אלה תקבלי הזמנה אישית להדגמת האיפור המת־אים לך.

יוספה ע. מת"א: בנסיעה ל־חו"ל אנו ממליצים מאד על שימוש ב־מוצרי הטיפול שלנו הארוזים יחד ב־תיק קומפקטי המיועד לנסיעות ונוח — Travel Kit — נסיעה נעימה.

מרכז ההדרכה של מרי קוואנט נפתח מחדש לשירותך ולהנאתך. בואי לעדכן עצמך בחידושי האפנה האחרונים של לונדון. בואי לקבל ייעוץ אישי במיפול ואיפור פנים. בואי ותהיי אורחת שלנו.

מרכז ההדרכה של מרי קוואנט, ת"א רח' רחל 6, פתוח לשירותך החל מ־22.10, בימים ג' ו־ה' בשעות 4—6 אחה"צ. בהתראות.

אל תתעצלו לכתוב למדור על בעיות היופי שלכן, כל פנייה תיענה באופן אישי והן בכתב. כתבו אל „מרי קוואנט", ת.ד. 40020 ת"א.

במדינה

בחירות

שוד לאור היום

הבחירות בבריטניה הוכיחו מחדש כי שיטת הבחירות האיזוריות היא עיוות מיפלצתי

„לשנות את שיטת הבחירות ולהנהיג שיטה יחסית!" תבעו ראשי המיפלגה ה־ליברלית הבריטית, ערב הבחירות שנת־קיימו השבוע. הם אף הודיעו מראש שלא ישתתפו בשום קואליציה, אלא אם כן תוג־שם תחילה דרישה זו — שהיא הפוכה מעמדתה של המיפלגה הליברלית בישראל.

תוצאות הבחירות הוכיחו עד כמה הם צדקו. הן מהוות סטירת־לחי נוספת לכל האנשים התמימים בישראל, הליברלים וה־אחרים, המנהלים תעמולה לביטול השיטה היחסית הקיימת בארץ, ולהנהגת שיטה איזורית.

1+1 = 20. המיפלגה הליברלית ה־בריטית אמנם סבלה מירידה קלה במיספר הקולות שלה, אולם היא שמרה על הישג מרשים: כימעט חמישה וחצי מיליון בוח־רים הצביעו בעד מועמדיה — 18.3% מכלל הקולות הכשרים.

תמורת קולות אלה השיגה המיפלגה ה־ליברלית בסך־הכל 13 מקומות בפרלמנט, המונה 635 חברים.

18.3% של הקולות — 2.5% של ה־מנדאטים!

העיוות המיפלצתי שפגע בליברלים, בו־לט עוד יותר בהשוואה להישגי המיפלגה השמרנית מחד, והמיפלגות הלאומניות ה־קטנות מאידך.

השמרנים זכו ב־10.4 מיליון קולות — פחות מאשר כפליים ממיספר הקולות ש־ניתנו לליברלים. אולם הם השיגו פי עשרים יותר מקומות בפרלמנט — 276.

תמורת 35.7% של הקולות, השיגו ה־שמרנים 34.5% של המנדאטים.

שונה לגמרי מצבן של המיפלגות ה־לאומניות האזוריות — הסקוטים, הוול־שים והאירים הצפוניים. הם השיגו רק כשליש מקולות הליברלים, אך השיגו ב־דיוק פי שניים יותר מקומות. הסיבה: קולותיהם אינם מפוזרים במדינה, כמו הקולות הליברליים, אלא מרוכזים במחו־זות מסויימים. אין הם מאוחדים סביב עיקרון ארצי, אלא סביב סנטימנט מקומי.

המיפלגות הלאומניות האלה השיגו ביחד 6.7% של הקולות, ו־4.3% של המקומות.

חלום בן־גוריון. לא במיקרה דגל דויד בן־גוריון בשיטה האיזורית, כאשר היה ראש המיפלגה הגדולה ביותר ב־מדינה — מפא"י.

התוצאות הבריטיות הוכיחו שוב שה־שיטה משיגה בדיוק את אשר בן־גוריון רצה להשיג: להעניק רוב מוחלט בפר־למנט למיפלגה המייצגת רק מיעוט ב־מדינה.

מיפלגת־העבודה הבריטית זכתה ב־11.5 מיליון קולות, שהם 39.3% בלבד. אך היא קיבלה 319 מנדאטים בפרלמנט — רוב מוחלט של 50.2%.

למעשה קיבלה כשיבעים מנדאטים יותר מכפי שמגיעים לה על פי אחוז בוח־ריה — מתנת־חינם של השיטה האנטי־דמוקראטית ביותר בעולם.

מי שווה יותר? כי לפי שיטה זו, אין זכר לשיוויון הבוחרים.

מיפלגת־העבודה קיבלה מנדאט אחד עבור כל 36,000 קולות.

המיפלגה השמרנית קיבלה מנדאט אחד עבור כל 38,000 קולות.

המיפלגות הלאומניות קיבלו מנדאט אחד עבור כל 75,000 קולות.

ואילו המיפלגה הליברלית קיבלה מנדאט עבור כל 411,000 קולות.

קולו של מצביע למיפלגת־העבודה היה שווה פי־12 מקולו של מצביע ליברלי!

תמרורים

נולדה. לטייס חיל־האוויר שהיה שבוי במצריים, **אבינועם קלדס**, ולי־רעייתו ירדנה בת בכורה, נורה. קלדס, שמטוסו הופל ב־9.2.70 בעת מילחמת־ההתשה, 40 יום אחרי שנשא אשה, חזר הביתה מהשבי המצרי רק ב־16.11.73, בעיקבות ההסכם לחילופי־שבויים, אשר הושג באוהל השיחות שבקילומטר ה־101.

נישאו. בטכס חגיגי שהתקיים בחאן הירושלמי, הכתב הצבאי של הטל־

נחמן ורבקה שי
נישאו

וויזיה **נחמן שי** (28), ו**רבקה קשפיצ־קי**, סטודנטית ומזכירה בשידורי־ישראל.

מנהלים רומן. השחקנית הצרפתית היפהפיה ומי שהיתה אשתו של השחקן **אלן דלון, נטלי דלון**, והשחקן הבריטי **ריצ'ארד ברטון**, שהתגרש לא־מכבר מ**אליזבת טיילור**. השניים נפגשו על בימת־הצילומים של הסרט כחול הזקן, ומאז אינם נפרדים.

נפטר. באורח פיתאומי, מהתקף־לב, רופא נבחרת־הכדורגל של ישראל ב־14 השנים האחרונות, ד"ר **בן־ציון זק** (45). עלה לארץ ב־1958, מברית־המועצות. ושנתיים מאוחר יותר מונה כרופא הנב־חרת. ניהל את המכון לרפואה ספורטיבית של ההתאחדות לכדורגל, והועסק כרופא בקופת־חולים מכבי.

נפטר. בבית־החולים איכילוב מי שהיה ממפקדי ההגנה בתל־אביב ומפקד ההגנה בימי מאורעות הדמים תרצ"ו־תרצ"ט במושב בן־שמן, **ישעיהו** („שורה") **פרנ־קל** (70). נולד באודיסה ועלה לארץ בשנת 1922, עבד באיילת־השחר ובגיבעת־השלו־שה, ובשנת 1924 החל עובד בעיריית תל־אביב בתפקיד מנהל מחלקה, ממנו פרש בשנת 1966.

נפטרה. בחדר־המיטות בביתה ש־בפאריס, **טינה ניארכוס** (45), אשתו השישית של איל־הספנות היווני סטאוורוס ניארכוס, ממה שהוגדר במעורפל כהתקף־לב או התנפחות ריקמות הריאה. היתה נשואה פע־מיים, פעם לאיל־הספנות אריסטוטלס או־נסיס, ופעם למרקיז מבלנדפורד, בן מיש־פחת צ'רצ'יל, שהוא עתה הדוכס ממארל־בורו. נישאה לבעלה הנוכחי, שהיה מבו־גר ממנה ב־20 שנה, לפני כ־3 שנים. אחותה, אבגנייה ניארכוס, שהיתה אשתו השלישית של סטאוורוס ניארכוס, מתה ב־1970 מהרעלת כדורי־שינה באי פרטי השייך לניארכוס. דרומית לאתונה. כשסי־מני־אלימות על גופה, ואז הועלו האשמות שבעלה רצח אותה.

נפטר. מהתקף־לב בביתו בתל־אביב, הצייר **ראובן ראובן** (רובין), מ־גדולי הציירים בישראל. נולד בעיר גא־לאץ ברומניה, בשנת 1893, עלה ארצה ב־1912 כדי ללמוד בבצלאל, נסע לפאריס כשהסתבר לו כי אין לו מה ללמוד כאן. ב־1920 נסע לאמריקה, שם קיים תערוכה ומכר מתמונותיו. ב־1929 חזר ארצה, ובאר־נית הכיר את אשתו אסתר. עם הקמת המדינה התמנה כציר ישראל ברומניה.

נפטר. מסרטן הריאות, בבית־חו־לים בז'נבה **יוסף קריפס** (73), אחד ה־מנצחים הבולטים בעולם. יליד וינה, שי־מש כמנצח על מקהלה בפולקס־אופר בווי־נא. היה המנצח הצעיר ביותר בגרמניה. ב־1938־1933 ניצח באופרה הממלכתית של וינה, והרצה באקדמיה למוסיקה. בזמן ה־כיבוש הנאצי באוסטריה נאסר עליו להופיע בפומבי. עם תום מילחמת־העולם השנייה סייע בהקמת האנסמבל של האופרה הממ־לכתית בווינה. ב־1969 נשא לאשה את מזכירתו־לשעבר, הבארונית הנרייטה רד־צ'זאקה, מייד עם מות אשתו מארייה.

גילוי מטמון הסמים במכוניתו של סמי שושנה חושף את הרשת העצמאית של הברחת הסמים, המתחרה במאפיה הקורסיקאית של מארסיי

העולם התחתון של ישראל, ובעיקר סקציית הסמים שלו, צחקו בפה מלא. הגורם היה ראיון שניתן לעיתון מעריב, ובו נאמר, כי המישטרה עוקבת ללא הרף אחר כל מי שעוסק בסחר סמים בישראל, ויודעת כל מה שמתרחש בעסק זה.

אך מי שמכיר, ולו במיקצת, את נתוני כוח־האדם של מישטרת־ישראל, הבין מייד כי דבריו של לוי היו מוגזמים מאוד. 12 אנשי מיפלג הסמים, ועוד שניים־שלושה אנשי מדור העיקוב הסמוי, מסוגלים רק בקושי לבצע מעקב סמוי אפילו אחרי אדם בודד.

אנשי ענף הסמים בעולם הפשע בישראל יודעים, כי המישטרה אינה מעזה להיכנס לכרם־התימנים, למשל, ששם נמצא מעוזו של המיסחר בסמים בישראל.

כאשר לוכדת המישטרה סוחר־סמים, כמו במיקרה לכידתם של סמי שושנה ובנו יהודה, עם סמים שמחירם לצרכן הוא למעלה מ־18 מיליון לירות — הרי זה רק תודות ל,פוקס' (פוקס — הלשנה בעגה של העולם התחתון). גם סמי שושנה נתפס הפעם ב,פוקס,' כפי שתפסו

הנתיב החדש

לפני שנה באמצעות ,פוקס' 22 קילו סם, שהיו מוסתרים ליד מיגרש־המכוניות שלו. אולם, בשל כמותם הגדולה נמצאו הפעם הסמים בבור, ליד הגדר של מיגרש־המכוניות של סמי שושנה, וכך הוא הצליח להינצל ולהשתחרר כבר כעבור 30 ימי מעצר, כי טען שהסמים אינם שלו.

הקשר הקורסיקאי

גם הלכידה הנוכחית של סמי, וכמות הסמים האדירה שנמצאה בידו — 22 קילו אופיום — נתאפשרה רק תודות ל,פוקס,' והמודיעים למישטרה באו מתוך סקטור אחר, רציני לא־פחות, של עולם הפשע — הרשת הקורסיקאית, השלטת על הברחות־הסמים מביירות שבלבנון לארצות־הברית, בשלבי־ביניים של זיקוק האופיום להרואין במעבדות המצויות בצרפת.

הרשת הקורסיקאית שולטת במיסחר הסמים מן המיזרח התיכון לארצות־הברית, ועושה הכל כדי לחסל כל מתחרה המנסה להעביר סמים באופן עצמאי. בגלל שליטתם של אנשי הרשת על הנתיבים מארצות ערב לאירופה, הרי כל מי שמבקש להיכנס לענף ללא הסכמתם, חייב להשתמש בישראל כבסיס־מעבר.

ישראל מהווה, משך כל השנים, נתיב־מעבר לסמים, בעיקר חשיש, מלבנון ותורכיה אל מצריים, לצריכה פנימית שם.

הסמים היו מגיעים כל השנים בשיירות־גמלים, מלבנון דרך ירדן, תוך חציית ישראל באיזור הערבה, ומשם — למצריים. שנים רבות התנהל המיסחר ללא הפרעה מצד ישראל, שכן על כל הפרעה כזו היו המבריחים נוקמים ונוטרים.

כך, למשל, לפי אחת הגירסות, אירע טבח מעלה־העקרבים, שישראל טענה כי נעשה בידי פדאיון והיה אחד הגורמים שהובילו למיבצע סיני. טבח זה נעשה על־ידי מבריחי הסמים, בתגובה על שמארב של צה"ל הפר את ההסכם הבלתי־כתוב של אי־התערבות, ולכד שיירת מבריחי־סמים על מיטענה.

עד היום ממשיך המיסחר בסמים להתנהל כסידרו, בידיעת שילטונות ישראל, אולם בגלל כיבוש חצי־האי סיני בידי ישראל, מצאו המבריחים למצריים נתיב נוסף: הם מביאים את הסמים בסירות אל מול מפר ברדאוויל, ושם הם מוסרים את המיטען לבדווים מקומיים, המעבירים את עיקרו למצריים ואת חלקו לתל־אביב.

בנתיב מקביל הועברו הסמים מאל־עריש, לשם הובאו מן הברדאוויל או מאיזור כביש־הערבה — ירדן, אל רצועת החוף במיפרץ־אילת — שארם־אל־שייך, ומשם, בסירות, למצריים. בדרך־כלל היתה יוצאת מדהב אל איזור מצריים סירה אחת לשבוע, עם סמים וחומרים מוברחים.

מילחמת־חורמה בעצמאים

אולם כאשר החלו גורמים חדשים מנסים להיכנס לעסקים, בלי אישור הרשת הקורסיקאית ושלוחותיה, היה עליה למצוא בישראל משתפי־פעולה, שכן העצמאיים הללו היו אף הם מביאים את הסמים לישראל מלבנון דרך ירדן וסעודיה, ומשם בסירות לדהב. כאן היו מקבלים את הסמים הבדווים המקומיים, ומוסרים אותם לישראלים שהיו מעבירים אותם לאיזור תל־אביב ומשם לחו"ל.

סמי שושנה היה המעביר העצמאי העיקרי של הסמים מאיזור דהב לתל־אביב, עד שהקורסיקאים, ואנשיהם בישראל, גילו את הדבר. לקורסיקאים יש בני־ברית טבעיים כאן: אנשי כרם־התימנים המעוניינים לחסל כל מתחרה, וכן הוותיקים שפרשו כבר מעיסקי־הפשע, עובדים עתה בעסקים כשרים ומבקשים למנוע כל חקירות מישטרתיות ושינויים במצבם.

יש גם המייחסים משמעות לביקורו בישראל של מוריס אבוטבול, לשעבר מראשי הקבוצה הסיציליאנית־

של הסמים

צרפתית, שהיתה שרויה במילחמת־דמים עם כנופיית הכרם, מילחמה שהסתיימה בשורה של רציחות הדדיות.

בעיקבות בואו של אבוטבול, נתגייסו הגורמים הישראליים של הפשע המאורגן למילחמה במתחרים הישראליים של הקורסיקאים. לפני חצי שנה אמור היה להגיע מישלוח־סמים גדול לחוף דהב, ושם צריך היה שושנה לקבלו ולשלם תמורתו בכסף ישראלי. בהגיע הסירה לחוף נפתחה עליה אש עזה, המיטען הושאר בחוף והמבריחים נמלטו בלי הכסף.

מקורות מהימנים בעולם הפשע סבורים, כי מיטען הסמים שנתפס הפעם אצל סמי הובא במכונית השכורה שלו שבה נסע לכביש־הערבה, שם קיבל את הסחורה מן המבריחים שבאו מירדן.

זהו הנתיב החדש של הרשת העצמאית, וכאשר נודע הדבר לקורסיקאים ולאנשיהם בישראל, הם מיהרו לדווח למישטרה, שהזדרזה מצידה לתפוס את המישלוח אצל סמי, עוד קודם שיספיק להישלח לאירופה.

סמי שושנה עצמו נמצא על הכוונת של המישטרה כבר 20 שנה, אך עד־עתה ללא תוצאות. סמי בן ה־60, הידוע בין הבדווים בכינוי אבו־סמי, עוסק כיום בסחר ברכב. לפני שנים היה בעל מיגרש־רכב מול עיריית תל־אביב, בשם סולגל (כיום אפשטיין־המכונית).

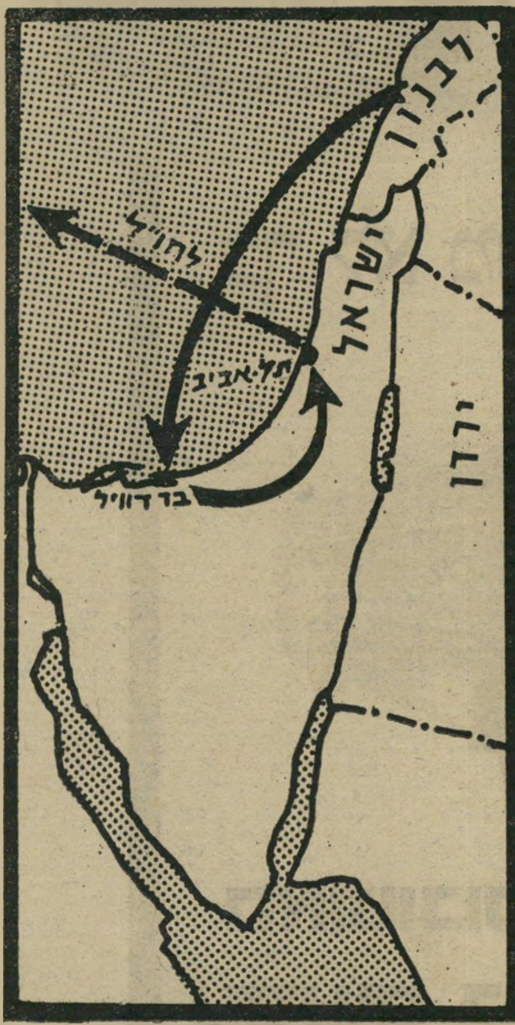

הנתיב הישן: מיפרץ ברדוויל

התמחות במעשי־מירמה

הוא הצטיין במיוחד בהוצאת צ'קים חסרי־כיסוי. ולפני שנתיים הונה ישישה והוציא ממנה ללא תמורה מיגרש ששוויו כיום 300 אלף לירות. סמי הבטיח לה כי ישלם את התמורה במזומן עם ההעברה בטאבו, אולם מייד לאחר שחתמה על ההעברה בטאבו, טען כי כבר שילם לה, והיא לא יכלה עוד להוכיח את ההיפך.

מיגרש־המכוניות שלו, כיום, הוא ליד בית־המעצר באבו־כביר. הוא עצמו מתגורר בווילה בת שתי קומות ברחוב הצנחנים 16 בחולון. מיטען הסמים שנחשף התגלה במכונית פורד טרנזיט שניצבה בחניון ליד ביתו, ונשכרה על ידו. הסמים נמצאו ב־15 מיזוודות חדשות שבנו יהודה קנה יום קודם־לכן, ובתוכן היו 345 ק"ג חשיש, בצורת סוליות.

סמי אינו דג־רקק. מייד לקח את עורך־הדין צבי לידסקי כסניגור, ואילו בנו לקח את עורך־הדין נתן קנת. אגב, עובדה זו עצמה כבר מרמזת כי שליטי עולם הפשע בארץ אינם לצידו: בדרך־כלל ידוע עורך־הדין אליהו קידר כיועצם של שליטי אנשי הכרם ומקורביהם.

אך למרות תפיסת־הסמים המרשימה, אין אנשי מיפלג־הסמים מאושרים. הם יודעים כי תפיסה זו נתאפשרה תודות למידע שנמסר על־ידי הסקטור הכבד של העולם התחתון, שביקש בדרך זו לחסל מתחרה רציני. הם יודעים היטב כי אין להם כל אפשרות לדעת מה באמת מתרחש בעולם הסמים הכבד בישראל, כי הציוד שלהם מיושן ובלתי־אמין, כי אין להם אנשים ולא הקצבות לקניית ציוד מעולה.

עם מחסור כרוני כזה בציוד ובכוח־אדם, אין קציני המישטרה יכולים אלא להצהיר הצהרות מרגיעות, ולחרוק שיניים. הישגים אין להם.

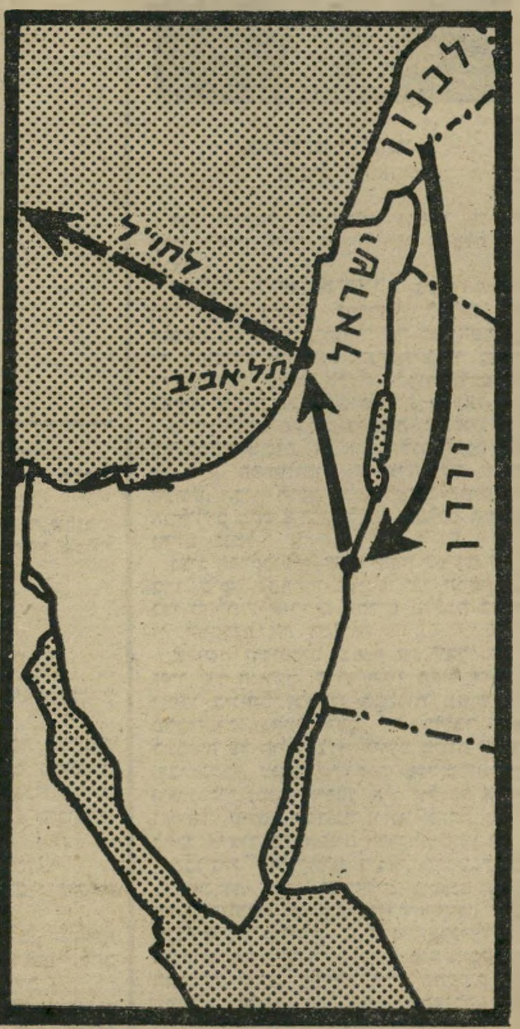

הנתיב החדש: כביש הערבה

במדינה

המימסד

דרך־הייסורים לרומניה

בחור ישראלי שנסע ללמוד ברומניה — הועמד לדין כשובו לישראל

יצחק נחמנה הצעיר חטא חטא בלי־כופר — הוא נסע ללמוד רפואה ברומניה, ללא אישורם של שר־הפנים ושר־הביטחון. על מעשה זה, המהווה עבירה על החוק, הובא נחמנה לדין, בשבוע שעבר.

נחמנה, שעלה ארצה עם הוריו מארץ־מולדתו רומניה, נסע לאיטליה בסתיו אשתקד, במטרה ללמוד רפואה וטרינרית, אחרי שלא הצליח להתקבל ללימודים בארץ. הוא יצא את הארץ בדרכון ישראלי, שכלל אישור לנסוע לאיטליה.

חודשיים אחרי בואו לאיטליה, הסתבר לו כי גם שם לא יוכל ללמוד אך במקום שיחזור לישראל, עלה הצעיר הישראלי על מטוס שהביאו לרומניה, מולדתו המקורית, שם ביקש ללמוד רפואת־שיניים. על כך החליט אחרי התייעצות עם הוריו המתגוררים בישראל, ובהסכמתם של קרוביו תושבי רומניה.

סטודנט נחמנה
בדיחה גרועה

כאן התקבל ללימודים, ונאמר לו כי עליו ללמוד חמש שנים, עד לקבלת ה־תואר.

נסיעה ללא אישור. בקיץ השנה חזר יצחק נחמנה לישראל, לבלות את חופשת־הקיץ בבית־הוריו. אך כאן המתינה לו הפתעה: המדינה הגישה נגדו כתב־אישום, על שנסע ללמוד ברומניה מבלי לבקש אישור לכך משילטונות ישראל.

בית־מישפט השלום בנתניה, שבפניו הו־גש כתב־האישום, דן את נחמנה לקנס של 50 ל״י. הפרקליטות עירערה על קלות העונש. הדיון הועבר בפני הרכב השופטים המחוזיים מקס צ׳רנובילסקי, אברהם חלימה וחיים בנטל.

נציג הפרקליטות, עורך־הדין עמירם דננ־ברג, ביקש להחמיר בעונשו של הסטודנט, כדי להרתיע אזרחים אחרים מללכת בדרך זו, המסכנת את המדינה.

שלושה השופטים שמעו את דברי סני־גורו של הנאשם, עורך־הדין מאיר דינאי, נועצו ביניהם וביקשו הבהרות מאיש ה־פרקליטות. נאמר להם, כי מדובר כאן בעבירה על חוק לשעת־חירום משנת 1948, שבו נקבע עונש של קנס מכסימלי בסך 1,000 ל״י (סכום ניכבד אז), על כל אזרח ישראלי שייסע למדינה זו או אחרת מבלי לקבל אישור שר־הפנים ושר־הביטחון לכך.

הסניגור, עורך־הדין דינאי, ביקש לציין כי עשרות אלפי ישראלים נוסעים מדי־שנה כתיירים, לארצות מיזרח־אירופה, ללא שום אישור מיוחד. כן סיפר הסניגור כי בינתיים סודר העניין, וכי נחמנה קיבל את האישור. אולם, תחילה עליו להפסיק את לימודיו למשך שנה, ורק אחר־כך יוכל לשוב לרומניה ולהמשיך בלימודיו.

אותה הגברת בשינוי אדרת

כך לא מובילים אנשים!!!

האוטובוס נועד להסעת נוסעים בנוחיות ובבטיחות

למעלה מ־1000 אוטובוסים
חדישים ומשוכללים
רכשה אגד בשנתיים האחרונות.
למה לנסוע במשאית - סעו באוטובוסים!

אגד
המחלקה ליחסי ציבור

דגמי אוסטין 75 משווקים בישראל

חברה ישראלית למובילים בע״מ המשווקת בארץ מכוניות מדגמי „בריטיש לילנד מוטורס קומפני״, החלה ליבא ולשווק מכוניות „אוסטין״, המהווה את החלק הגדול ביותר של „בריטיש לילנד״. הדגם הקטן ביותר הוא „אוסטין מיני״ — למכונית זו 3 דגמי משנה המשווקים בארץ: „מיני 850״, „מיני 1000״ ו„מיני 1100 קלאב־מן״. דגמים אלה מוכרים היטב בישראל.

ל„מיני 850״ מנוע בנפח 898 סמ״ק, המפתח הספק מירבי של 34 כ״ס דין ומספק למכונית קטנה זו מהירות של 118 קמ״ש ותאוצה מ־0 עד 100 קמ״ש תוך 28 שניות. פנים ה„מיני״ מרווח ביותר יחסית לגודלה החיצוני.

ל„מיני 1000״ מנוע בנפח 998 סמ״ק, המפתח 38 כ״ס דין ומקנה למכונית מהירות של 123 קמ״ש ותאוצה מ־0 עד 100 קמ״ש תוך 24 שניות.

ל„מיני קלאב־מן״ מנוע בנפח 1098 סמ״ק.

ה„מיני״ מיוצרת גם כמכונית סטיישן והיא בעלת 2 דלתות מאחור לנוחיות מירבית בהטענה.

עתה החלה החברה לשווק גם מכוניות מדגם „אוסטין אלגרו״ 1300 ו־ 1500 „סופר דה־לוקס״, הנעות על כבישי אירופה בהצ־לחה מזה מספר שנים.

„אלגרו״ היא מכונית בעלת עיצוב ספורטיבי ויש לה יתרונות ההופכים אותה למכונית יחידה מסוגה כמו: הנעה קדמית, מערכת „הידרא־גז״ בלעדית ל„אלגרו״ הבולמת את הזעזועים ומעניקה גמישות ויציבות מירבית בנהיגה, בלמי דיסק עם מערכת סרוו, בלם כוח, מערכת אוורור חשמלית מיוחדת וההגה מרובע המעניק לנהג שדה ראיה נרחב של שעוני הבקרה.

ה„אלגרו 1500״ מצויידת במהלך חמישי הנקרא מהלך חסכון, לחסכון דלק המאפשר פיתוח מהירות גבוהה ללא מאמץ.

ל„אלגרו״ ביצועים מעולים, נוחות ותא מטען מרווח. ה„אלגרו״ מצויידת באבזרים רבים הכלולים במחיר כדוגמת: חלון אחורי מחומם, צמיגים רדיאליים ועוד.

תאוצה:

אלגרו 1100 — 100—0 ק״מ ב־19.9 שניות.
אלגרו 1300 — 100—0 ק״מ ב־17.0 שניות.
אלגרו 1500 — 100—0 ק״מ ב־15.3 שניות.

מכונית חדשה נוספת המשווקת ע״י החברה היא „אוסטין מקסי״, אף היא בעלת הנעה קדמית.

זוהי מכונית משפחתית רב־תכליתית, המשלבת בתוכה יתרונות של מכונית פרטית ומכונית סטיישן ובעלת מושבים נשכבים. ל„מקסי״ מהלך מיוחד OVER DRIVE המאפשר חסכון בדלק. המנוע בעל נפח של 1748 סמ״ק המפתח 84 כ״ס ב־5000 סיבובים. תאוצה 80—0 ק״מ ב־8.5 שניות.

המסחרית החדשה של „אוסטין״ היא AUSTIN-VAN. עם מנוע 1275 סמ״ק, אידיאלית להובלת מטענים ולהסעת נוסעים וחסכונית בדלק (13 ק״מ לליטר).

יתרונות נוספים: הנעה קדמית, צמיגים ראדיאליים, מערכת מעצורים כפולה, חלון אחורי גדול המאפשר שדה ראיה נרחב ושתי דלתות מאחור המאפשרות טעינה ופריקה נוחים.

כדי להעניק שרות יעיל ללקוחותיה, הקימה חברת מובילים רשת סניפים ומוסכי שרות ברחבי הארץ, עם מלאי חלקי חילוף גדול וצוות מקצועי שעבר הכשרה מיוחדת בהדרכת מומחי חברת „אוסטין״.

בית־המישפט קיבל את הערעור, והטיל על נחמנה קנס של 200 לירות, או חודש מאסר תמורתן.

פשעים

אונס המארחת

הארבעה שאנסו את המארחת המתינו לה למחרת, באותו מקום ובאותה שעה — לסיבוב נוסף

השעה היתה אחר־חצות. מוצאי יום־הכיפורים בתל־אביב. המוני התל־אביבים יצאו לשובב את נפשם לאחר יום של צום. אך לא כולם.

ביניהם היו אף כאלה שהיו רעבים לדבר־מה אחר. הרביעייה העליזה הסתובבה ב־רחובות העיר, וחיפשה אחר קורבן מתאים.

והנה, הקורבן מתקרב. הצעירים תפסו עמדות ברחוב, זינקו ו — השלל נפל לידיהם. הבחורה החלה בוכה, ניסתה להש־תחרר, אך לא היה לה כל סיכוי. מה כוחה של נערה יחידה מול ארבעה גבר־ברים חסונים?

פביאן אפרתי בת ה־20 היתה בדרכה הביתה, ממועדון־הלילה קופאקאבאנה, שם היא מרוויחה את לחמה כמארחת. אך הדרך הביתה היתה עוד ארוכה.

הארבעה גררו אותה לתוך חצר בשכונת שבזי בתל־אביב, ואנסו אותה במקום. הם ניסו גם לאלץ אותה לשכב איתם שלא כדרך־הטבע, וכן עשו מאמצים נלהבים לשכנע אותה לרקוד לפניהם עירומה.

פביאן המעונה החליטה, כנראה, שמוטב לא להתלונן במישטרה מאשר להסתכן בבושת־הפנים ובפירסום. לכן, משתם העי־נוי, הלכה הביתה וניסתה לשכוח הכול.

דבר טוב כדאי פעמיים. אבל הם לא שכחו. בעיני ארבעה הצעירים המשועממים, שמצאו להם לפתע עניין בחיים, כניראה מצאה החווייה חן. הם החליטו לחזור עליה.

למחרת היום ארבו שוב לנערה, בערך

חשודים גבריאלי וחולי
צחוק מתגלגל

באותה שעה. הם חטפו אותה, הכניסוה למכונית לארק, ואנסו אותה באכזריות, בזה אחר זה.

הפעם החליטה פביאן אפרתי להתלונן במישטרה. כעבור שישה ימים הצליחה המישטרה לעצור שניים מן החשודים, אריה גבריאלי (20) ובנימין חולי (21). השניים האחרים טרם נעצרו.

סניגורם של גבריאלי וחולי, עורך־הדין אליהו קידר, טען בבית־מישפט השלום בתל־אביב, כי לא היה זה אונס, אלא יחסים שהתקיימו בין הארבעה לבין ה־צעירה בהסכמתה.

בניסיון לחזק את טענתו, ניסה לקבל מפי קצין־המישטרה המפקח כרמלי, הגדרה מה פירושו המדוייק של המיקצוע מארחת, ובמה הוא כרוך. אך השופט, עמירם פיאלקוב, שיסע את דבריו, שכן לכל ה־דיעות, לא היה לאונס אכזרי זה כל קשר להגדרת מיקצועה של הצעירה.

כאשר טען קצין־המישטרה בפני השופט, כי האנסים איימו על הבחורה שלא תתלונן במישטרה, פרצו שני החשודים בצחוק מתגלגל. היתה להם כניראה סיבה טובה.

אתה והלירה

כך עושים כולם!

מפלת „בנק בריטניה" והפקדות „החברה לישראל", גורמות להביט ביתר ספקנות על דברים מקודשים כמו מאזני בנקים וחברות. במאזני הבנקים הגדולים בישראל, למשל, רשומים סכומים של מאות מיליוני לירות כפיקדונות בבנקים בחו"ל, לרוב בשווייץ.

ידוע כי „בנק לאומי", למשל, מציע למפקידים אצלו דולרים לתקופות קצרות ריבית של 13%-14% לשנה. הבנק מפקיד את הדולרים הללו בפיקדונות בבנקים שווייצריים, המשלמים לו ריבית גבוהה יותר, הנהוגה בשוק הכספים האירופי חקרוי „יורודולר."

והנה, ההאשמה החמורה ביותר שהועלתה נגד **יהושוע בן-ציון**, מנכ"ל „בנק ארץ־ישראל־בריטניה", היתה כי הפקיד בבנקים שווייצריים כספים שרשם במאזנו כפיקדונות, בעוד שלמעשה מראה הטופס שעליו חתם בעת ההפקדות, כי הכספים ישמשו להלוואות שיתן הבנק. מכאן שהכספים אינם פיקדונות, טוענים המאשימים, אלא הלוואות, ובכך יש משום הונאה.

2. The Customer places at the disposal of the Bank the loan amount of Fr. .... before the Bank assumes any commitment in respect to the Borrower. The Bank has the sole obligation of transfering to the Customer such amounts as the Bank receives in the form of repayment of the principal, interest, commissions or under any other designations and only at such time as these funds are received at its domicile.

תעודת ההפקדה בבנק שוויצרי
הטופס הוא סטנדרטי

בימים אלה נתגלו כמה טפסים סטנדרטיים המשמשים בנקים שווייצריים לקבלת פיקדונות מחו"ל. מסתבר כי לגבי כולם נהוג לרשום את הכסף כפיקדון, ולהשתמש בו למתן הלוואות!

אך לא די בכך, כנראה. הטופס המופיע כאן, של אחד משני הבנקים הגדולים בשווייץ, „יו.בי.אס.", מראה כי הכספים ניתנים כהלוואה ללקוחות של הבנק, אבל על אחריותו של המפקיד.

מקורות בנקאיים רמי־מעלה בשווייץ טוענים, כי גם ההפקדות של בנקים ישראליים אחרים בשווייץ הן בתנאים כאלה, וכי בנק „ארץ־ישראל־בריטניה" אינו יוצא מכלל זה, אלא חתם על אותם טפסים שעליהם חותמים כולם.

ראוי כי המפקח־על־הבנקים יבדוק זאת, שכן אם הדבר נכון, הרי בנקים נוספים המפקידים כספים בשווייץ צריכים לחיות מועמדים לדין, בדיוק כמו יהושוע בן־ציון.

האוצר פודה השקעות של רוטברג - בויאר

מאזן חברת „משקיעי ישראל", בניהולם של **סם רוטברג** ו**לו בויאר**, מגלה כי האוצר ממשיך כנראה לשחרר מן החברה את השקעותיה בגופים ממשלתיים, במחירים הגבוהים בהרבה מ־מחירי השוק.

המאזן לסוף חודש יוני השנה מגלה, כי „משקיעי ישראל" מכרה את חלקה ב„בנק לספנות" במחיר של 1.15 מיליון דולר, את חלקה ב„חברה לפיתוח ה־תיירות" במחיר של 450 אלף דולר, את חלקה ב„בנק לחקלאות" במחיר של 1.15 מיליון דולר. כל זאת, נוסף למכירות קודמות שכבר פורסמו בחלקן, כמו ב„חברת אשדוד" במחיר של 632 אלף דולר, וב„בנק לפיתוח התעשייה" במחיר של 262 אלף דולר.

המאזן מגלה גם, כי „משקיעי ישראל" יצאה לגמרי מבעלות על מלון „שרתון" בישראל. ההשקעות החדשות של החברה הן בסוכנות הטרקטורים „קטרפילר" — 240 אלף דולר, סוכנות העיתונים „ברונפמן" — 226 אלף דולר, סוכנות העיתונים „אטלס" — 53 אלף דולר.

כן הגדילו בסכומים קטנים את חלקם ב„נשר", ב„בנק הבינלאומי הראשון", „משכית", ב„חברה לישראל" וב„חברה לישראל ב'."

ניתוח המאזן מראה, כי „משקיעי ישראל" מכרה בשנה האחרונה השקעות ב־45 מיליון לירות (כולל חלקה ב„חברה המרכזית" — 20 מיליון לירות), ו־השקיעה מחדש, לפי הנתונים הגלויים של המאזן, 10 מיליון לירות.

לא ברור, אם כן, היכן הושקעו עוד 35 מיליון לירות. ייתכן כי רמז לכך יש בהערה על מתן הלוואות לעיריות תל־אביב וירושלים.

הבורסה

„כלל" תגייס 7.5 מיליון לירות

קונצרן „כלל" ינפיק בחודשים הקרובים אמיסיה בסך 7.5 מיליון דולר, ב־עיקר באמריקה הדרומית. אם אמיסיה זו תימכר בהצלחה, יפיצו עוד אמיסיה בסכום דומה. האיגרת תימכר במחיר של 180 נקודות. שערי מניות „כלל" כעת 180 נקודות, אולם מניחים כי הן תעלינה ל־200, בגלל חלוקת מניות־הט־בה בשיעור של 10%.

האמיסיה תהיה מורכבת משליש מנ־יות, שליש איגרות־חוב ניתנות־להמרה, ועוד שליש איגרות־חוב רגילות.

נראה כי מנכ"ל „כלל", **אהרון דוברת**, בטוח כי יצליח בהפצה, למרות כישלונות „החברה לישראל".

„החברה לישראל" ו„בנק המיזרחי"

קשה לשכוח חברים־מילדות, ומה־גם חברות במיפלגה אחת. לכן, כאשר הת־מנה **מיכאל צור** כמנכ"ל „החברה ל־ישראל", לא היה בכך פלא שעשה הרבה כדי להקל על „בנק המזרחי" ועל תנו־עות המפד"ל.

אירגון המושבים של המפד"ל החזיק בבתי־קירור בעתלית, שאותם רכש מכו־נס־נכסים במחיר של 636 אלף לירות. הסכום הזה היה חוב ל„בנק המיזרחי", שהסתבך עם המיפעל שלא היה ריווחי. תקופת־ביניים מסויימת לפני אירגון ה־מושבים קנה את המיפעל סיטונאי־הבשר **איסר ואגר**, באותו מחיר, אבל ויתר עליו בהזדמנות הראשונה, לאחר שנוכח מה רע מצב המיפעל.

והנה, משום־מה החליט מיכאל צור, כי בית־קירור זה הוא עסק מצויין, הכניס את „החברה לישראל" בשותפות בו, רכש 45% מהמניות. תמורת זאת לקח על עצמו את מחצית החובות ל„בנק ה־מיזרחי", ועוד נתן הלוואה לזמן ארוך בריבית נמוכה של מיליון דולר.

עם שותף כמו „החברה לישראל", ועל חשבונה, לא יקשה על אירגון ה־מושבים ו„בנק המיזרחי" לצאת מהר מן ההפסדים.

דדו יתמנה בכל זאת יו"ר צי"ם

רב־אלוף **דויד אלעזר** יקבל את ה־מינוי של יושב־ראש מועצת־המנהלים של צי"ם, אבל רק בחודש מארס הקרוב.

עד אז יכהן בתפקיד זה **ברוך יקותיאלי**, מהנהלת „החברה ל־ישראל", בעלת מ־חצית המניות ב־צי"ם.

דויד אלעזר

בימים האחרונים נמסר, כאילו מתנגד הברון רוטשילד למינויו של דדו, כיוון שהוא סבור שיש למנות לתפקיד איש־מיקצוע, בעיקר לאור פרשת „החברה לישראל". אולם נראה, כי במשא־ומתן שקט שהתנהל לאחרונה, הושג הסדר משביע־רצון זה.

הורוס קופ

טבעי הדבר שקשרים חדשים מדחיקים את הזכרונות הישנים. אל תרגישי מוסר־כליות על כך. תחיי את הרגע, עוד יותר מן הרגיל. דאג לפרנסתך ; בייחוד לטווח ארוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קב־לני. גרום נחת למקו־רביך על־ידי צעד פיננסי נבון. לבשי חם.

* * *

יחסיך עם בני־משפחתך עשויים להעסיק אותך עד מעל לראש. את מתרכזת אך ורק ב־ילדיך, אינך שמה לב לראש המשפחה. הפתעה נעימה צפוייה לך באמ־צע השבוע. אל תגזים בהשקעות לטווח ארוך. אם תעשה כך, אתה עלול לאבד ברגע אחד הזדמנות שלא תשוב במשך שנה או אף יותר. התחל כבר השבוע בביצוע הרעיון שעלה במוחך לפני זמן קצר. הפעם הוא יצליח לבטח, בעזרת ידיד קרוב.

* * *

אם זכית בימים אלה לחסדו של הגורל, ש־מצא דרכו אליך באמ־צעות המין היפה, דע לך, שהגורם לכך הוא הכוכב שלך המקרין ישירות על בני ובנות מזל תאומים. צפה ל־וויכוחים לא צפויים עם מעבידיך ביום רא־שון. לעומת זאת, ביום שלישי יתחיל להסתמן פיתרון לדאגה ולסחבת בדברים הקשורים לביתך ולבית הוריך. אל תצאי לקניות חשובות השבוע.

מצבך הנפשי מוסיף ל־השתפר — וזאת, בזכות היכרויות חדשות, ועל־יסוד כמה התפתחויות המוכיחות לך, כי יש לך כל הסיכויים לפענח את הקשרים שקשרו אותך למצב סטאטי. כישרונך יתגלה ברבים, למבוכתך ולשימחתך. אל תהיו שוטים, בני סר־טן : נצלו זאת לפרנסה.

* * *

הקצב הסביר בחייך העיסקיים מתגבר ; לא תקבל את זה ברוח טובה ! כי אינך אוהב לחץ, אבל אם תת־ייחס לזה כאל שלב ריגעי, תצא מן העניין בהישגים גדולים וגם בהכנסות רציניות. אי־גרת מרחוק תקרב יום גדול בחייך. לביאה : תקבלי החלטה נחושה, וגם תעמדי בה.

* * *

אתם מחפשים אתגר שיתן לכם את ההזדמ־נות להוכיח את עליו־נותכם. התלהבותכם תשרה השבוע אווירה של התלהבות על אלה הסובבים אותכם. כדאי להזכיר שהשנה, היא שנה טובה לבני מזל בתולה החושבים להי־נשא. לכן, מוטב אולי להזדרז לפני שהשנה תגיע אל סיומה.

אל תהיה כזה ברון. אין בני־אדם מוש־למים. כדאי שתתחיל לעשות כמה פש־רות בעניינים רומנ־טיים. נסה להסתפק ב־מצוי ואל תחפש כל העת שלמות. ריב עם אדם שאתה מכבד מאוד ישפיע על פעילותך. כדאי שתבדוק אם הסי־בה לריב אינה נעוצה בך. מיכתב שיגיע מ־אדם שלא שמעת ממנו זמן רב, ישמח אותך.

* * *

גם לך בת מזל עקרב יש יום אהבים — אבל הרבה יותר רציני. היום שלך הוא יום א׳, דעי להפיק ממנו את המכסימום. צרות בעבודה. ליקוי בריאותי קל שבקלים, יהיה זה שבוע מלווה התפרצויות עצבים ב־עניינים שונים, אך ב־סופו יהיה מתוק. ב־קנותך תכשיטים או דברי ערך, קחי איתך בעל מיקצוע מהימן.

* * *

הקסם האישי שלך סייע לך להיחלץ ממצב מביך. הדימיון הפורה בו חנן אותך מזלך עלול להי־ראות השבוע בעיני אנשים מסויימים כהפ־רזה בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנ־שים הקרובים אליך ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה. לבשי צהוב.

* * *

זה שבוע נהדר לבנות גדי, המסוגלות להתאים את עצמן למצב חדש יותר מבנות מזלות אחרים. היתר — מוטב להן לא לק־פוא על שמריהן, ול־התקדם באיטיות ב־שטח בלתי־מוכר. הי־זהר ! הימים הראשו־נים של השבוע מסו־כנים. הצרות הצרורות שעניין פעוט עשוי לעו־רר באמת לא צריכות לבוא אם תדע תסתדר.

* * *

כמו בשבועות האחרונים, הבעיות המר־כזיות שלך הן : חוסר־כסף ושיעמום. במי־שור הפיננסי אין רגי־עה. מוטב שתתחיל לח־שוב על חריגה קיצונית מעיסוקיך — או אי־עיסוקיך הרגילים. אם לא תשנה את המצב, אתה עשוי להיתקע ל־צמיתות. במישור הרו־מנטי, בת דלי, אין עוד טעם רב לרומנים הקצ־רים והקלים. שמא תח־שבי על משהו קצת יותר רציני ? מצד שני, האדם המדבר הרבה, איננו מתאים.

* * *

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משהו הקשור באש עלול להעיב את שימ־חתך. מזלך מצוי ב־שבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם הס־תבכויות עם ילדים ב־משפחתך. שיולידו וי־כוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאי־לו נשקף לך מקור הכ־נסה מבטיח יותר מ־אשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על האינטואיציה שלך. הרבה במסעות.

במדינה

מישפט

על פשעים תכסה אהבה

הנאשם בניסיון־לרצח התחתן עם האישה שבה ירה 11 כדורים — בית־המישפט הכריז עליה השבוע כעדה עויינת

היה לילה. צרור היריות מתוך הבית. כעבור דקה, ביקש חייל במדי צה״ל מאחד משכניו לצלצל למישטרה ולהזעיק אמ־בולנס. הוא היה חיוור וידיו רעדו. „יריתי באשה שלי עם העוזי. תגיד שיבואו מייד.״

באותו לילה עצרו השוטרים, שהגיעו למקום, את צדוק נגר, בן 40, נהג במיק־צועו, שירה מתת־מקלע העוזי שלו 11 כדורים, אשר ארבעה מהם פגעו בגופה של פרנס (29), גרושתו, שאיתה המשיך להתגורר באותה דירה.

נישואין, גירושין, נישואין. מצבה של פרנס היה קשה, אך היא יצאה בריאה ושלמה, והגישה במישטרה עדות נגד נגר, על שניסה לרצוח אותה באותו לילה של ה־27 בדצמבר 1973.

פרנס, צעירה מרוקאית גמוכת־קומה ו־בעלת שיער קצר, לא ידעה הרבה נחת בחייה. אחרי שבע שנות נישואין נפרדה פרנס פרץ (אז) מבעלה הראשון, כשהיא אם לשני ילדים.

מבעלה השני נפרדה הרבה יותר מהר. גם הוא היה גרוש, והביא עימו לנישואיו השניים חמישה ילדים. צדוק נגר, גבה־קומה, רזה, שרירי וקירח, לבוש מכנסיים קצרים אפילו כשהופיע בבית־המישפט. התגרש מפרנס אחרי שיבעה חודשי ני־שואין בלבד. בלילה הטראגי חזר נגר מ־שירותו בחזית אפריקה לחופשה קצרה, כשנישקו האישי, תת־מיקלע עוזי, נמצא ברשותו.

התפתח ויכוח סוער בין צדוק נגר לבין גרושתו, שהתגוררה עימו, ולפי גירסתה של פרנס, כפי שנרשה במישטרה, איים האיש לרצוח אותה. התביעה טענה, כי המניע לניסיון־הרצח היה חשדותיו של צדוק נגר על כך שפרנס מקיימת יחסים עם גברים זרים, שעה שהוא ממלא את חובתו למולדת. אף שהיא היתה גרושתו, ראה במעשיה משום בגידה.

צדוק נגר טען להגנתו שהיתה זו תאו־נה, ותו־לא. הוא סיפר כי רצה לעזוב את הדירה, אחרי שגילה שחייל צעיר חיפש את פרנס באותו לילה. לכן הוא התלבש, לקח את העוזי שלו וניגש לדלת כדי לצאת. אז חיבקה אותו פרנס, וניסתה ל־עצור בעדו.

הגרושים נישאו שוב. עקב החיבוק הזה, ועקב מאמציו שלו להשתחרר מזרו־עותיה של האשה, הופעל העוזי ונפלט צרור כדורים, שארבעה מהם פגעו ב־רגליה ובחלק האחורי של גופה של פרנס. שאר הכדורים נתקעו בקיר החדר.

נגר טען שהיתה זו תאונה, כאמור, אך הפרקליטות הגישה כתב־אישום על ניסיון־לרצח. השופטים המחוזיים, מקס צ׳רנו־בילסקי, אברהם חלימה וחיים בנטל, ביק־שו לשמוע בשבוע שעבר את עדותה של פרנס.

על דוכן העדים עלתה פרנס, כשהיא לבושה במכנסי בורדו ארוכים הדוקים ל־גופה. אלא שהפעם לא עוד היתה מתלוננת בלבד. עתה היה לה מעמד חדש : אשתו של הגבר שנאשם בניסיון לרצוח אותה : צדוק נגר.

בחודש יולי 1974 הצליח סניגורו של נגר, עורך־הדין אברהם אורן, לשחררו מהמעצר, שבו ישב מאז ה־27 בדצמבר 1973.

בחודש מארס 74׳, כחודשיים אחרי ש־נפצעה מכדורי העוזי של נגר, בעלה־לשעבר, שבה פרנס והתחתנה איתו.

סניגורו של נגר פנה לבית־המישפט ה־מחוזי, וביקש לשחרר את שולחו מהמעצר, עקב העובדה שהנאשם הפך שוב לבעלה של המתלוננת. הוא טען, כי זוהי הוכחה נוספת לכך שהיתה זו רק תאונה, ולא ניסיון־לרצח, כפי שביקשה הפרקליטות להציג את העניין.

נאשם נגר
סתם תאונה

פרקליט אורן

עדה נגר
סתם עדות

האשה הוכרזה עדה עויינת. עו״ד אברהם אורן נאלץ לפנות לבית־הדין ה־עליון, אשר נענה לבקשתו על־ידי השופט העליון יואל זוסמן, שמתח ביקורת על ה־סחבת הקיימת בבית־המישפט המחוזי, ו־ציווה לשחרר את צדוק נגר. הוא שוחרר, כשעל הערובה לשיחרורו חתמה פרנס.

נגר חזר הביתה אל אשתו, פרנס, והם המשיכו לחיות כזוג־יונים, בקן־האהבה שלהם.

אך יום אחד נאלצו שוב פרנס וגגר צדוק להתייצב זה מול זה ; היא על דוכן־העדים ואילו הוא, בעלה, על ספסל־הנא־שמים בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב.

על דוכן־העדים החלה פרנס, לגמגם. היא לא היתה מוכנה לחזור על האשמותיה הקודמות נגד צדוק נגר, בעלה, טענות שאותן השמיעה באוזני השוטרים, וחתמה עליהן אחרי שהובאה לבית־החולים בעיק־בות פציעתה.

מה שנותר לבית־המישפט לעשות, היה רק להכריז עליה כעדה עויינת, ולשלוח אותה הביתה, לזרועותיו של הבעל האוהב שלה. הוא אומנם ניקב קצת את רגליה בכדורי עוזי, אך על פשעים תכסה אהבה.

תאונה, או ניסיון־לרצח ? על כך יחליט בית־המישפט, אחרי שישמע בישיבה ה־באה את עדותו של הנאשם.

דרכי אדם

הקרב על הילד

שעה שהבעל היה במילחמה, שהתה האשה אצל הוריו, ואלה החליטו כי הם רוצים את הנכד לעצמם

שמואל אליעזר חזר הביתה מהמילחמה בריא ושלם. המילחמה לא פגעה ישירות בביתו, או בבני־מישפחתו. ובכל זאת נש־אר עתה לבד, ללא אשה וללא ילד.

הטרקטוריסט שמואל אליעזר (23) היה

(המשך בעמוד 36)

סיפורו האישי של השחקן־השדרן ש..העדיף

את העוני והאושר על העושר והפירסום"

דור דור וזאבין

מאת דורי בן־זאב

בקול דממה דקה הופסק לאחרונה שידורה של תוכנית־רדיו, שהיתה פופולרית במיוחד בין הצעירים, ואשר היתה משודרת בשידורי־ישראל מדי מוצאי־שבת. על התוכנית הזו היה מופקד השדרן דורי בן־זאב.

דורי (26), עשה את שירותו הצבאי כשחקן בתיאטרון צה"ל, שהעלה את המחזה אנה פראנק, ואחר־כך היה חבר להקת גייסות־השיריון. עם פירוק הלהקה ועד תום שירותו הצבאי, שירת דורי ככתב צבאי בגלי־צה"ל.

כאן גם ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את כישרונו הרדיופוני, במיסגרת הפינה, פינתו של דורי. כאן הגיש קטעים היתוליים „על מצבו של האדם," כפי שכינה זאת, כשהם שלובים בקיטעי־מוסיקה.

עם שיחרורו מהצבא החל דורי מגיש תוכנית שזכתה לפופולריות עצומה, ממנו אלייך, שפתיחתה: דורי בן־זאב מגיש. בתוכנית זו עשה ככל שעלה על רוחו. הוא הצחיק, הדגים, הגיש קטעים שכתב בעצמו, סיפר בדיחות שהפכו לנכס־צאן־ברזל.

בד־בבד עם הגשת ממנו אלייך השתתף דורי במחזה עיר־הגברים, על־פי יצירתו של דיימון ראניון. שנתיים וחצי עשה בגלי־צה"ל, ואחר־כך הופיע, עם חומר שכתב בעצמו, בתוכנית יחד עם פופיק ארנון.

מאוחר יותר, כעבור התנזרות ממושכת מן המיקרופון, החל דורי מגיש בשידורי ישראל את תוכניתו אם כלבים רצים חופשי. הסיבות לפיטוריו מהגשתה של תוכנית זו היו מיסתוריות ומעורפלות, עוררו גל של שמועות בקרב מאזיניו הנאמנים.

כיום מתגורר דורי בן־זאב בבית בודד וצבעוני מחוץ לעיר, מגדל כלב בשם בנד, כותב, קורא, שומע מוסיקה. הבחור, שהיה בעיר איש־חברת מובהק, מבלה כיום את מרבית זמנו במחשבה, הגות והתבודדות, ועובד על סרט קצר.

כאן מספר דורי לראשונה את גירסתו־שלו על פיטוריו משידורי־ישראל.

הימים ימי קיבוץ (מישמרות), ומכיוון שאין לך דבר יותר קבוע מזמני, חיפשתי מקור־פרנסה. ידעתי שעברי הרדיופוני זכור לאנשים המכירים את דורי בן־זאב שאני הספקתי לשכוח.

אי־לכך פניתי בהצעה אל שידורי ישראל. את ההצעה הפניתי למפיקה דליה גוטמן. עזרתה לי התבטאה גם בכך שהיא מנעה ממני פגישה עם דרורה בן־אבי, ראש מחלקת הבידור, שהטעם שלה במוסיקה נגמר, כידוע, עם דוריס דיי, ומאז אין לה כל מושג על מה שקורה בעולם המוסיקה, שלא לדבר על הבידור, שהיא כאמור עומדת בראשו בשידורי ישראל.

„הכנסת שידורי־פירסומת לתוכנית שלי, נראתה לי כמישחק־ילדים"

אז דליה גוטמן הודיעה לי, באדיבותה, כי תוך שבועיים אני יכול להתחיל בהגשת תוכנית. זה היה תיכף אחרי המלחמה. הייתי אז בקיבוץ מישמרות בשביל לעבוד, ולעשות את כל מה שהקיבוץ רוצה. בתמורה קיבלתי שקט. זריחות אני אף פעם לא הפסדתי, שלא לדבר על שקיעות ועל דימדומים, כך שהייתי בא לעבודה ממרכז קהילתי של מחשבות.

העבודה גרמה לי עונג רב. השילוב של עבודת־כפיים עם הלכי־רוח היה בדיוק הדבר שלו הייתי זקוק.

הקיבוץ הסכים שאני אעבוד ברדיו. אחרי ככלות הכל, כמו שכבר ציינתי, הייתי שם רק בן־אדם זמני.

ביום בו באתי לתוכנית, ידעתי כי שם התוכנית יהיה: אם כלבים רצים חופשי (אם הם, אז למה לא אני...) שהוא שם שיר של בוב דילן, שבחרתי בו גם כאות־הפתיחה של התוכנית. אבל בשידורי ישראל התעלמו באופן בולט מרעיון שמה של התוכנית, המעורר אסוציאצייה של חופש, ובפירסומים שנתנו לתוכנית בעיתונות נקראה התוכנית בשם דורי־רדיו טק, דבר שמעולם לא הייתי.

★

היה נחמד לראות אותן באולפן, את שתי הגראציות שבאו להשגיח עלי, דליה גוטמן ועוד אחת שכחתי מה שמה. הן יושבות להן וסורגות ואני, דיסק־ג'וקיי ישראלי, יושב מולן ומשמיע תקליטים מהעולם הגדול. כשחרדתן הרבה מפני העומד להתרחש, עוברת אלי כמובן. הרגשתי לרגע כאילו אני עומד במיבחן על־קולי.

פתחתי את התוכנית הראשונה. כמובן שהפטיפון לא עבד, כולל הפטיפון השני.

הסתבר אחר־כך שזו היתה שגיאה שלי, פשוט לא פתחתי איזה כפתור שהייתי צריך לפתוח. בתור איש־רדיו מאומן כהלכה, הסתבר לי שעם חרדה, קשה העבודה.

באותו רגע החלטתי לעזוב את התוכנית. אבל לא היה נעים לי משתי המשגיחות היושבות באולפן, ותולות בי מבטים איומים.

דיברתי אל המאזינים בקול עמוק, נוגה ומנותק מהם, כמו שרק שדרן־רדיו יכול להיות מנותק ממאזיניו היקרים כל־כך.

בעצם, זו היתה הפעם הראשונה, בכל הספונטניות הרדיופונית שלי, שבה הגעתי לאולפן רדיו, ועשיתי את כל הפעולות של תוכנית המועברת בשידור חי, אבל הייתי לגמרי מנותק.

כן, המעמסה היתה כבדה עלי, ובכל זאת נשארתי לבד מול המיקרופון, עם התקליטים, ועם התלונות החוזרות ונישנות של מזכירות־ההפקה, שהיו אומרות לי: ,תראה, יש המון בעיות עם הפירסומות. מירושלים ביקשו שתשדר אותן בזמן.'

„לסיום השמעתי שיר על הליגה לשיחרור המריחואנה"

★

לא היה בן־אדם יותר מאיר־פנים ממני ויותר מבין לרוחן של אותן מזכירות־הפקה, ברגע שהזכירו את עניין הפירסומת. אבל במחשבה שנייה, נמאס לי מצעצועים. כי הכנסת שידורי־פירסומת לתוכנית שלי, נראתה לי כמו מישחק־ילדים, שעמד בסתירה גמורה למוסיקה שאותה השמעתי (כמובן שכלכלנים יגיבו על העניין אחרת).

מראש ידעתי, שבמיקרה הזה שום דבר לא ישנה שום דבר (מין מישחק כזה...), אבל המשכתי להילחם בדמות־האב הגדולה שלקחתי על עצמי לרצוח, באחת מן הצורות המקובלות בפסיכו־אנליזה של הרדיו הישראלי.

ובתור מורד צעיר ורענן, הפניתי את המרד לכיוון הנכון של הפירסומות. והמוסיקה, היא שהחזירה אותי למוטב.

בעצם אני מספר על עצמי עכשיו, אחרי שזה עבר ואני יכול להסתכל על חצי שנה של כניסות ויציאות כל שבת מהאולפן, וחזרה לקיבוץ, ואחר־כך, מאוחר יותר, לכפר. מגיע יחף, חבוש כובע, חבילה של ארבעים־שישים תקליטים באמתחתי, מבחין במבטי־התימהון של השומר הזקן חגור־האקדח שבפתח. הוא היה שואל אותי בחיוך של זקן נבון: יש לך סיגריה? כמובן שלא רציתי להציע לו אחת מאלו שהיו לי, אחרי הכל הוא הרי היה צריך לשמור.

כן, ימים של ניחוח פרדסים העולה מבניין מיפעל־הפייס הסמוך, ולילות־ירח מלאי כוכבים על מירפסת בניין רשות־השידור בתל־אביב.

גדעון הוד היורד מוטרף במדרגות, ומותיר אחריו שובל ארוך של פיתקאות עם

(המשך בעמוד 36)

רק AGFACOLOR נותן לך עכשיו תמונות הרבה יותר גדולות על נייר משי כמו בחו"ל.

כשתמסור את הסרט הצבעוני הבא שלך (לתמונות מלבניות)
לשרות אגפאקולור, צפויה לך הפתעה מרגשת:
תמונותיך יחזרו אליך כשהן גדולות ב־75% יותר
על נייר SILK (משי) מאיכות מקצוענית.

AGFA-GEVAERT

עם אגפא זה מצליח!

פרסום גלובוס

ישראל סרטים

מטאטאים את החולות

אין כאן שמות מפוצצים ויפהפיות זוה־רות. אין מגרשי־שדים, מבריחי־סמים או נוסטאלגיה שמנונית. אין קאראטה, אין עירום, אין סטיות. יש רק דיונות זהו־בות. חולות זוהרים בשמש מידבר סיני. 360 מעלות — חולות, סביב־סביב.

חולות אל־עריש הם הגיבור האמיתי והיחיד־במינו של סרט זה, קו־פרודוקציה ישראלית־בלגית, הסרט האחד והיחידי המוסרט כעת בישראל. סרט שיש בו צוות טכני מהמעולים בעולם, שחקנים צעירים ששמותיהם אינם ידועים עדיין אך כדאי לשים אליהם לב ולזכור אותם לעתיד, וסיפור־עלילה מוזר הנוגד את

רוני גוטמן שחקן יהודי־בלגי בן 26
משחק את גיבור הסרט **עקבות**. הוא מדבר עברית ויש לו מישפחה בצהלה. בבלגיה נחשב כאחד משחקני התיאטרון הצעירים המוכשרים ביותר. הוא בא לישראל ב־67׳.

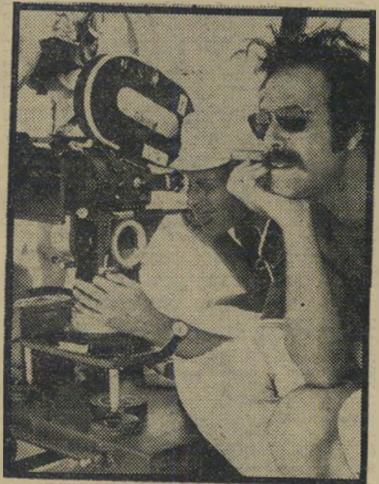

קלוד זכאי הבמאי היהודי־בלגי בן ה־24 — שכתב תסריט סוריאליסטי מקורי ומוזר כאחד, שזיכה אותו בפרס הקולנוע של האקדמיה הבלגית. הוא בחר להסריטו בחולות אל־עריש, כשחלק מהצוות ישראלי.

כל מירשמי־ההצלחה של הקולנוע בשנות ה־70.

כל השיחים נעקרו. קצת דרומה ל־אל־עריש, במרחק של כ־200 מטרים בלבד מן הכביש, התמקם לו צוות־ההסרטה של עקבות (שמו הזמני של הסרט). המקום הזה שייך לסוג החלומות המפתיעים, שרק ישראל הקטנה מסוגלת להציע. צריך רק לרדת מן הכביש, לטפס ברגל בחול מידברי המסוגל להטביע כל מכונית ש־תנסה להתמודד איתו, ולהגיע למקום הניראה כלב הסהרה.

קרחות מעוגלות של זהב, שלפי הוראת

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש אוקטובר מנוי על

העולם הזה

יקבל הנחה של 40 אחוז

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

הבמאי הסירו מהן כל סימן של ירק או שיח מידברי. ועל הקרחות האלו מופקדים שני בידואים, שכל תפקידם לטאטא את החול, מבוקר עד ערב. הוא צריך להיות נקי וחלק.

„אי־אפשר למצוא מקום כזה בכל ה־מיזרח־התיכון," מתפעל המנהל האמנותי הסביר, בעברית צחה. כן, גם הוא יהודי, ובתוך 26 שנותיו הספיק לעשות קאריירה מזהירה בתיאטרון הבלגי, לשחק באחים קרמזוב ולעצב את פראנץ ליסט בסרט־טלוויזיה, לבוא לישראל כמיתנדב לאחר מילחמת ששת־הימים, ולקיים קשר הדוק עם מישפחתו בצהלה.

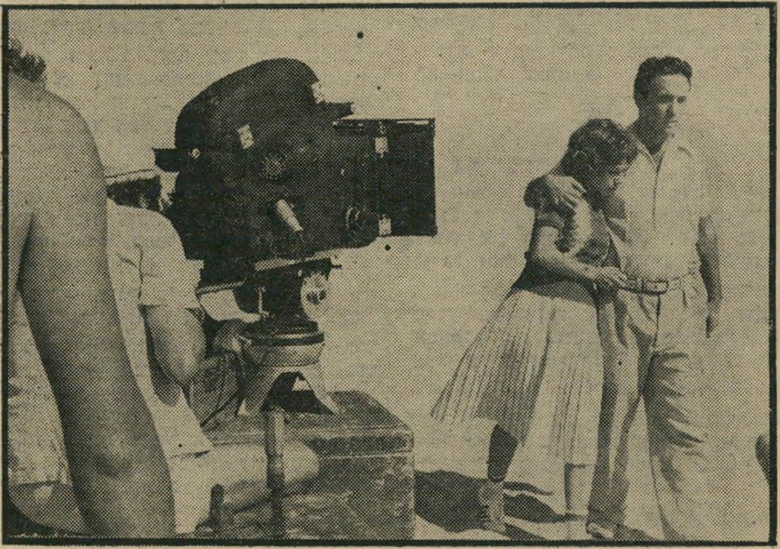

אסי דיין

בתספורת קצרה נוסח שנות ה־50 מגלם את החלק הגברי של זוג צעיר שזה עתה נישא, מול הישראלית רחל הפלר. אסי דיין אינו מסתיר את התלהבותו מתכונותיו המיקצועיות המעולות של הצוות הזר.

סריקת השטח

מקום ההסרטה הניראה כלב המידבר, אינו אלא מעגל של גבעות מקסימות בחולות אל־עריש, המרוחקים מטרים ספורים בלבד מן הכביש. שני בדואים מועסקים אך ורק בטאטוא החול ובהחלקתו.

איש כסית

משה, בנו של חצקל איש כסית הקל קאריירה קולנועית בצ׳רלי וחצי, כגברתן הקירח. **בעקבות** הוא ממלא תפקיד של נער שעשועים מפונק, אחת מן הדמויות המשאירות עקבות בזכרונו של גיבור הסרט.

„זה מין סוריאליזם שכזה. קשה להת־ייחס לעלילה כאל סיפור רגיל. אני מכיר את קלוד, את טעמו ואת דרישותיו המדויי־קות, וככל שאהיה קר יותר, שקט ומאופק, אתאים את עצמי לסיגנון ולאווירה של ה־סרט."

השרוול לא שיבגע. שני הבדואים שאומצו בשטח, מטאטאים את החול ב־קפדנות. אחד מהם רץ אחרי הצלם ופורש מעליו מטריה שחורה להגנה בפני השמש, שהתייצבה לה במרכז ושופכת אור עז, אפילו בוהק מדי, לצרכי ההסרטה. ה־שחקנים הישראלים הצעירים, אסי דיין, רחל הפלר ומשה איש־כסית (בנו של חצקל המפורסם), עוקבים בהערכה אחר הוראו־תיו השקטות של קלוד, הצעיר ביותר בכל החבורה.

רונלד גוטמן שוכב על החול ומנסה לקרוע את שרוול חולצתו, כדי להרטיב אותו במים ולרענן את פניו מלהט ה־מידבר. זוהי הפעולה הרשומה בדיוק רב בספר־התסריט שמחזיקה ז׳נט נאה, נערת־התסריט הישראלית, המשמשת בתפקידה כאילו היתה קצינת־מיבצעים מעולה. רונלד קורע את השרוול — לא, לסאלי אינו מרוצה. „זה לא משכנע, השרוול נקרע קל מדי."

המלבישה מגישה חולצה אחרת, שתפריה הוכנו במיוחד לשם כך, והם פרומים־למחצה. רונלד מנסה שוב להעמיד פנים כמתאמץ לקרוע. הבמאי לא מרוצה. שוב נקרע כמו חמאה.

„למה לא ניקח חולצה רגילה? למה להעמיד פנים?" מציע לסאלי. חולצה שלישית מוחלפת, ורונלד קורע את ה־שרוול. הפעם הוא באמת משקיע בכך מאמצים, וכולם מרוצים.

כאלה הם פני הקולנוע היום, העין ה־מודרנית תופשת כל מעשה רמאות, ו־מוטב לוותר על טריקים כשאפשר לצלם „על אמת."

„שתי דקות לצילום עד שהענן הבא מגיע אלינו," פוקד לסאלי על האנשים, פעם באנגלית ופעם בצרפתית. הבדואים רצים לטאטא את החול. התפאורה שהעניק הטבע מבהיקה ומסנוורת, ואין צורך אלא במבט קל כדי להיסחף בה אל תעשיית החלומות.

הוליווד מתפרקת, ספרד התייקרה, מרוקו פרימיטווית, וצ׳ינה־צ׳יטה הפכה לזירת קאראטה. אולי דווקא מידבר סיני יהפוך לבירת סרטים אחדשה?

והצלם וולטר לסאלי, שהוא אחד מצלמי הקולנוע הגדולים בעולם. הוא צילם את סרטיו של קאקויאניס אלקטרה, אדיפוס המלך, והיום בו צפו הדגים; הוא צילם את סירטי כיור־המיטבח האנגליים המפור־סמים טעם של דבש והרץ למרחקים ארו־כים; הוא זכה בפרס האוסקר על תום ג׳ונס. הוא, כרבים אחרים, יהודי שברח לאנגליה בימי השואה הנאצית, והיום הוא מחפש כל הזדמנות שבה יוכל לעבוד ב־ישראל.

כולנו יהודים. הבמאי גם הוא יהודי ממישפחת פליטים, אף שגילו כמחצית מ־גילו של לאסלי. קלוד זכאי הוא בחור בן 24, יליד מצרים, שברח משם עם מישפחתו בשנת 1957, מייד בתום מערכת סיני. הוריו ניפטרו בזה אחר זה, והוא גודל בבלגיה על־ידי דודתו. שם גילה קלוד הצעיר כשרון מיוחד לציור והיה התלמיד הצעיר ביותר באקדמיה הבלגית לאמנות.

את הרעיון לסירטו העלילתי הראשון הזה נשא בתוכו כמה שנים, וידידו־בנפש, רונלד גוטמן, המשחק את התפקיד הרא־שי, טוען שלמעשה העקבות אינם אלא עקבות אוטוביוגרפיים של קלוד. שכן, הגיבור מוצא עצמו במידבר, לבדו, כש־לפתע מקיפות אותו שש מכוניות, כל מכונית והאנשים שבתוכה, שאינם אלא עיקבות למאורעות בחייו של אדם. זוג צעיר, שזה־עתה נישא; זוג מבוגר שבע־יות שונות מכרסמות בו; זוג זקנים; מישפחה וזוג ידידים מוזר ביחסיו. כל הדמויות האלו סוגרות עליו פתאום, והוא ניצב בעימות עם עבר, הווה ועתיד.

„זה כמו הפסוק המפורסם ,דע מאין באת ולאן אתה הולך'," מנסה רונלד ל־

מפוצצים

ומתפוצצים

מרגלים (אורלי, תל־אביב, אנג־ליה) — בימים טרופים אלה, כא־שר ראשת של סוכנות־הביון ה־מרכזית מציץ מאחרי כל מהפיכת־דמים ושינוי־מישטר אלים, בא סרט זה לפאר את השלומיאליות של עובדי סוכנות זו (ושל כל הסוכנויות המיתחרות, מארצות מת־חרות) שאינם יודעים מימינם ומשמאלם, ונופלים במוק־שים שהם עצמם טמנו, עוד יותר מאשר יריביהם.

מאחר שכל החולף בסיפור זה מצטיין בחוסר־כישרון בולט לעבודת ביון, וההבדל הוא רק במידת המזל, קשה להתייחס לכל העניין ברצינות. הסרט האמיתי על הסי. איי.אי., עוד צריך להיעשות, והוא יהיה סיפור־אימים מסמר־שיער, אין ספק.

אשר למרגלים, אין הוא יותר מאשר סידרה של בדי־חות נפרדות, הרודפות זו אחר זו. בדיחות הנהנות בעי־קר מנוכחותם המבדרת של דונאלד סאתרלנד ואליוט גולד, ומכמה המצאות של הבמאי איירווין קרשנר, גם אם הקשר ביניהן, שצריך להפוך אותן לעלילה מגובשת אחת, הוא מפוקפק למדי.

צמד־החמד, המותיר אחריו חורבן והרס בכל מקום שבו הוא מבקר, החל ממשתנה בתחילת הסרט, לכנסיה שבסופו, נקלע לכמה מצבים מצחיקים מאוד; למשל, כשהוא צריך לשכנע ספורטאי רוסי להצטרף למערב, וזה אינו מוכן עד שלא תובטח לו חגיגית, בתוספת לכל שאר

גולד סאתרלנד וכוכב אמיתי — הכלבלב

טובות־ההנאה הכתובות בחוזה, גם נשיקה של ראקל וולטש. לעומת זאת יש כאן רדיפות, הומוסקסואלים, ומכוניות נהרסות, שכמוהם ניראו כבר פעמים רבות קו־דם־לכן.

אבל, בסך־הכל, לערב של בילוי משעשע וקל, זה ב־החלט מתאים.

תשבץ העולם הזה 1936

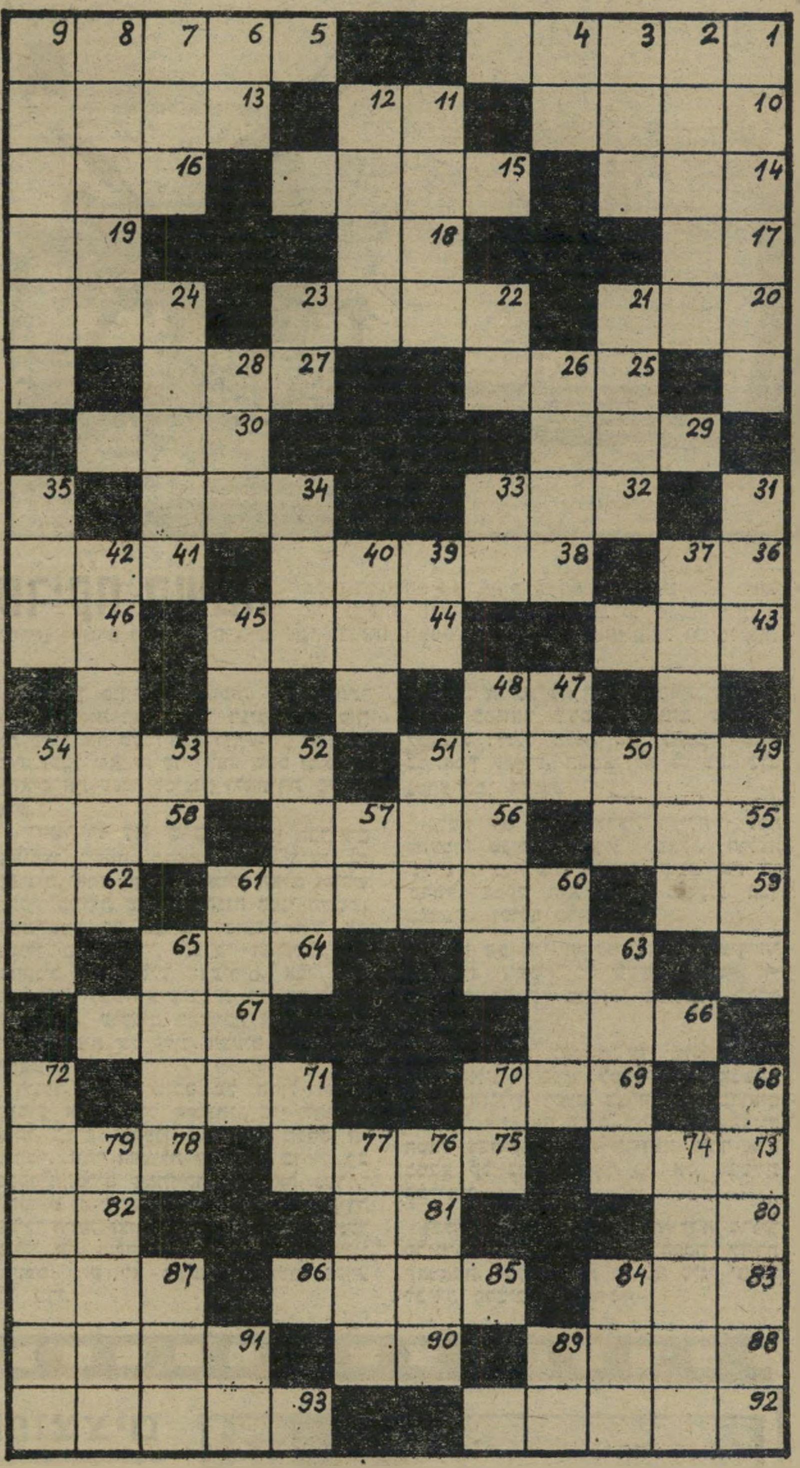

מאוזן: 1. דג המצוי בכינרת. 5. לומד בבית־הספר. 10. מלמד. 11. מיקצב אמריקאי ישן. 13. „מורה" הודי. 14. נער צעיר. 15. גבר. 16. סוס צעיר. 17. בוא ממקום גבוה למקום נמוך! 18. סופו של אור. 19. קריאת־כאב. 20. תומכת באוהל. 22. חידלון. 24. לאלתר. 25. עובר שיצא לאוויר העולם. 27. מכאוב. 29. בד. 30. נתיבה. 32. מידת־לח קדומה. 34. משמש לכתיבה. 36. לחם. 38. שאיפת ונשיפת אוויר. 41. עב־בשר. 43. רשות המים לישראל (ר"ת). 44. רגיעה. 46. תמוכת הנכה. 47. אם־הפנינה. 49. מצודה צלבנית המשקיפה על הכינרת. 52. ביצי־דגים. 55. קוץ. 56. שר. 58. שיח ו... 59. סופו של יום. 60. ענייה. 62. תיש ללא זנב. 63. שירה. 64. מעצור במכונה. 66. פיר. 67. אביו של שאול המלך. 69. חלק בגוף. 71. שיח־בר קטן, ירוק־עד. 73. עוף־טרף. 75. פרי יבש בצורת קופסה, בתוכו זרעים יבשים רבים. 78. צחית. 80. נהר באפריקה. 81. מטבע יפנית. 82. בלבד. 83. מוט. 85. נבול. 87. אבא, בערבית. 88. מרעים בקולו. 90. גוף שלישי רבים. 91. הפצת מוצרים. 92 קיבוץ בערבה. 93. גאלאנטי.

מאונך: 1. ישוב טיבעוני בגליל. 2. מכורה. 3. בושם מיקראי. 4. קריאת־תימהון. 6. מידת־לח קדומה. 7. בושם מיקראי. 8. נחל בארץ. 9. עוף־בר בעל ציצית. 11. נכסים. 12. משורר ישראלי (ש"מ). 21. מגידולי־הקיץ. 22. חומת מים. 23. בת־קול. 24. יין. 26. כלי־קיבול לנוזלים. 28. ערוץ. 31. ירק־שורש, משמש למאכל. 33. בן־אדם. 34. איבדו מציבעם. 35. פרי הגפן. 37. מסיפרי נ"ך. 39. קיים. 40. מונרך. 42. אוריגינלית. 45. אורח־חיים. 47. מתווי־הנגינה. 48. מן השבטים. 49. מדיף ריח־ניחוח. 50. סיומת לרבות. 51. הסוד שלי. 52. בעל־חיים ממישפחת המכרסמים. 53. מה שנותר אחרי הדייש. 54. מחשבה. 57. תחילתו של יום. 60. יושב באמבוש. 61. כמו 75 מאוזן. 63. נביא. 65. דליל מאד. 68. שוביניסט. 70. מתווי־הנגינה. 71. אשתו הפכה לנציב־מלח. 72. שח־מת. 74. משמש לנשיאת ספרים. 76. בירת פרו. 77. שציבעו חום־כהה. 79. שתחילתו בברווזון מכוער. 84. תער. 87. קריאת־יגון. 89. מנוחתו־עדן. 91. שים את עצמך על כיסא!

במדינה

(המשך מעמוד 32)

אדם מאושר. היתה לו אישה יפה, זמירה (22), ילד חמוד בן שנה, אב עשיר, והוא עצמו הרוויח לא רע. כמו כל זוג צעיר, התכוננו שמואל וזמירה לרכוש דירה משלהם. כאשר נישאו, לפני כשנתיים, החליטו שעד שיעברו לדירה משלהם, יגורו בדירה שכורה בבת־ים.

ואז פרצה מילחמת יום־הכיפורים. שמואל יצא לחזית. זמירה עברה לגור, עם הילד, אצל הורי בעלה. כך החלה הטראגדיה. הילד הפך לנסיך בבית.

אחותו של שמואל, רק היא בלבד, היתה משחקת איתו. אימו של שמואל, היתה רוחצת את הילד. רק היא בלבד. הסב היה מאכיל אותו. רק הוא בלבד. כאשר ניסתה זמירה לטפל בילד שלה, היו אומרים לה שזה לא בשבילה.

זמירה הבינה, כי כל מעשיהם של בני הבית עם הילד הם תוצאה של אהבה.

כאשר חזר שמואל, ביקשה זמירה לחזור לדירה השכורה בבת־ים, עימו ועם הילד. אך שמואל התנגד. הוא ביקש להישאר בבית הוריו. אז השיבה לו זמירה, שהיא מוכנה לעבור איתו ועם בנם להוריה. הוריו של שמואל לא רצו אפילו לשמוע על כך. הם מנעו ממנה כליל לגעת בתינוקה.

צו־מניעה. שמואל פנה לבית־המישפט, וביקש להוציא צו־מניעה נגד אשתו, שעמדה לעבור עם הילד אל בית הוריה.

השופט המחוזי אלישע שיינבוים, שבפניו הובא העניין, דחה את בקשתו של האב, הסביר לו שלפי החוק, על האם להחזיק בילד עד גיל שש.

אך שמואל התעקש, והתיק הגיע לבית־המישפט העליון. זמירה נעזרה בעורך־הדין דרור מקרין, ובית־המישפט פסק לה מזונות בסך 650 ל"י.

עוה"ד מקרין פנה לבית־המישפט ודרש, בשמה של זמירה, כי סבו של הילד יחזיר את המיטה, הבגדים והצעצועים שהילד קיבל כמתנה בתקופה שגר בבית הוריו של שמואל.

בבית־המישפט הפתיע הסב את השופט, כאשר סירב למסור את חפצי נכדו, בטענה שנתן אותם כמתנה רק בתנאי שהילד יגור אצלו. בית־המישפט ציווה על הסבא למסור מייד לאם את חפצי הילד.

מאז עברו שבועיים. הסב עומד במריו. עו"ד דרור מקרין מתכונן להודיע לבית־המישפט על בזיון בית־המישפט מצד סבו של הילד.

תל־אביב

העסקנים משתלטים

חבר מועצת־העיר, נחום רז, תובע למסור למישטרה את הטיפול בפתקי־הפרוטקציה

אם חשב ראש עיריית תל־אביב שלמה („צ'יצ'") להט כי יוכל לקבור בשקט את פרשת פתקי הפרוטקציה שנחשפה בהעולם הזה, בא מיכתבו של חבר מועצת־העיר מטעם המערך, נחום רז, והוכיח כי טעות בידו.

במיכתב רישמי אל ראש־העירייה טען רז, כי תגובתו של צ'יצ' בשעתו, על גילוי פתקי־הפרוטקציה, הרגיעה אמנם את הרוחות, אולם יצרה גם ציפיות מראש העירייה כי יפעל לביעור המעשים המבישים הללו, שאין להם תקדים בעירייה.

רז הציע לראש־העירייה להעביר את דו"ח מבקר־העירייה בנושא לטיפולה של המישטרה, כדי שזו תחקור כמה פתקים כאלה נמסרו על־ידי ראשי המיפלגה הליברלית לפקידי עירייה, מי הם המאושרים שזכו לפרוטקציה, והאם כתוצאה מן הפתקים חלה העדפה כלשהי, שהיא עבירה פלילית.

רז טען כי רק חקירה מישטרתית תשים קץ לרינונים הנשמעים כיום על פרוטקציות מיפלגתיות, וכן תבלום מגמות פוליטיזציה, שמנהיגה העירייה לאחרונה בוועדי־השכונות.

רז הזהיר את ראש־העירייה, כי כל ניסיון לטשטש את הפרשה בגלל שיקולים פנים־מיפלגתיים, יביא רק לכירסום בסמכותה של העירייה, ולהעלאת קרנם של עסקני־מיפלגות.

דור דור וזאביו

(המשך מעמוד 35)

תוצאות מישחקי הכדורגל של שבת, כתובות בכתב היסטרי.

הטכנאי מחכה עד סוף שידור מישחקי הכדורגל בטלוויזיה.

בינתיים אני באולפן. מסדר תקליטים, כובעים, חולצות. מפזר ניחוחות באוויר, מכין תאורה נמוכה, שיהיה כמו בבית, ממש אותנטי.

ככה חולפים להם מיספר חודשי מוסיקה, אהבה וסמים.

★

כך הלכה התוכנית אם כלבים רצים חופשי וקיבלה קצב של שביתת־רעב. פשוט לא קיבלתי כסף, ומאחר שבינתיים עזבתי את הקיבוץ ועברתי לגור בכפר, הייתי זקוק למצלצלין, ורצוי שיצלצלו.

אמרו לי: יש טעות במחשב. אמרתי: תקנו חדש. צחקו ואמרו לי: אל תצחק. אמרתי: אני גווע ברעב. אמרו לי: זה עניין של כמה חודשים.

לולא הייתי עצלן, הייתי בוודאי בוחר לי כמיקצוע לשבת בבית־דין לעבודה. זה אולי היה מנער אותי קצת מחוסר־האונים שעמדתי בו לפני דמות השילטון המקומי.

וכך, לאחר אזהרות חוזרות ונשנות על

שדרן בן־זאב
מורד צעיר ורענן

היחס שלי לפירסומות, הרגשתי ש„כאן זמננו הגיע לסיומו."

ולסיום אישי שלי השמעתי תקליט משגע, חי ושמח של צמד קומיקאים אמריקניים, צ'יץ וצ'ונג, המספר על הליגה לשיחרור המריחואנה, ועוד...

★

אז צילצל הטלפון, ואני מצאתי את עצמי בפגישה פנים־אל־פנים עם מנהלת המחלקה, הלא היא דרורה בן־אבי שאת דעתי עליה הבעתי כבר קודם. היא רצתה לשלוח לי מכתב מהול בסעיפים המזכירים את ההתנכלות שלי (לדעת הממונים עלי) לשידורי הפירסומות: הזמנים לא זמנים, האחריות לא אחריות, וכן הלאה.

אך בעיקר שמחתי כשהגברת בן־אבי אמרה לי שלא־כל־כך איכפת לה שהתקליט של צ'יץ וצ'ונג מדבר בזכות הסמים, כמו שאיכפת לה שרבים מהמאזינים אינם דוברי־אנגלית, ולכן אינה מבינה מדוע התעקשתי להשמיע את התקליט כולו, מתחילתו ועד סופו, ועוד בתחנת־שידור ממלכתית.

עניתי לה שאני לא שייך לממלכה. שאני יש לי נסיכות פרטית, והיא גם הסכימה איתי.

מאז אני חי לי בעוני ובאושר, עד עצם היום הזה.

רחל מרחלת על כל העולם

חלום־זוהר שהתגשם

כל מי שמכיר, או אפילו רק שמע, על הזמרת **רבקה'לה זוהר** ובעלה, טכנאי־הבמה האמריקאי במוצאו, **ביל קרנסקי**, לא יכול היה שלא להשתתף השבוע בשימחתם הגדולה, עם הולדת בתם **תמר**.

שכן, אין זה סוד שרבקה'לה וביל, הנשואים מזה כארבע שנים, ממתינים בקוצר־רוח בערך כמשך הזמן הזה, למאורע המשמח שהתרחש סוף־סוף השבוע.

בכלל, מה שעבר על הזמרת הצעירה

רבקה וביל קרנסקי
בצל העריסה

מאז שנישאה לביל, שהיה החבר הכי טוב של החבר הקודם שלה, עורך־הסרטים ב־טלוויזיה **אורי בן־זאב**, הוא נושא לסיפור בפני עצמו.

איך שלא יהיה, היא נסעה עם ביל לאמריקה, וחזרה משם עם שיער ארוך יותר, שמלות ארוכות יותר, ראש פתוח יותר, ודיעות ברורות בהחלט בנושא ה־צימחונות ואהבת־האדם.

עקרת־בית טובה היא תמיד היתה. מה שחסר לה עכשיו כדי להשלים את התמונה המישפחתית, היה רק ילד. וכך החלה רבקה'לה מתראיינת על ימין ועל שמאל, ומספרת לכל עיתונאי שניקרה בדרכה כמה היא רוצה ומשתוקקת לילד.

בכל מקום אפשר היה לראות אותה מסתובבת כשספר על לידה וגידול תינוקות תחוב תחת זרועה. היא נברה בחנויות־הספרים ובסיפריות, ואומרים שאת דוקטור ספוק היא ידעה בעל־פה עוד הרבה לפני שנכנסה להריון באופן מעשי, ושמבחינת הידע וההתמצאות שרכשה לה בנושא זה, היא יכולה כבר בהחלט להיות מיילדת.

כל הראיונות האלה, ההסתגרות מפני החברה, הקטיעה הפיתאומית של הקאריירה שלה שהיתה אז בשיאה, עוררו נחשול ניחושים. אחדים אמרו שכמה חבל, רבקה זוהר השתגעה; אחרים ליחשו מפה־לאוזן שהיא כבר בהריון. אבל גם אלה וגם אלה — לא צדקו.

כי רבקה'לה, מסתבר, לא רק שלא השתגעה, לשימחתה, אלא היא גם לא נכנסה להריון, לצערה. ואת זה יכול היה כל אחד לראות, אפילו בעין בלתי־מזויינת.

אבל הנה, אחרי תקופה ארוכה יחסית, הגיע הרגע הגדול. עכשיו היא תוכל להתחיל ליישם בכיף את כל הדברים שלמדה בשנים האחרונות, ומי יודע, אולי עוד נזכה פעם שהיא תשוב לשיר לנו.

ירח־דבש בארץ־הקודש

לשלב תענוגות עם עסקים — זאת אימרה אמריקאית ידועה, שכבר הוכיחה את עצמה בכל מיני הזדמנויות. ומי, אם לא אנשי עיסקי־השעשועים, מקיימים אותה כל העת הלכה־למעשה?

הנה, קחו למשל את האורגאניסט הנודע **ג'ימי סמית**, שהתקליט שלו החתול, הרטיט לבבות רבים, משך שנים ארוכות. אז ג'ימי, כפי שידוע לכל מי שקורא עיתונים, מופיע כעת בארץ־הקודש, מביא את בשורת הג'ז.

אלא שמה שלא כולם יודעים הוא, שהוא גם מבלה כאן את ירח־הדבש שלו. כי ג'ימי, בן ה־45, נשא לפני כשבועיים את אשתו, **לולה וורד**, לאשה, אחרי רומן ארוך בן חמש שנים, שבהמשכו הוערמו עליהם קשיים מקשיים שונים על־ידי בני־זוגם הקודמים.

לולה, עליכם לדעת, היתה נשואה קודם לעורך־דין ידוע ומצליח בלוס־אנג'לס, וכהכנסה צדדית ניהלה מועדון־ג'ז, ידוע לא פחות, באותה עיר, כמובן. והנה, קרה המיקרה ובאותו מועדון בא להופיע נגן־האורגן הידוע סמית, שהיה אף הוא נשוי באושר ולא ידע בכלל מה מחכה לו.

מפה לשם, לא חלפו לילות רבים, ולולה עזבה את בעלה וביתה ועברה להתגורר עם ג'ימי. וכמו שאמרתי כבר, לקח להם איזה חמש שנים לפתור את הבעיות האישיות ההדדיות שלהם, ולתת ליחסיהם אופי חוקי.

וכך, בעוד הוא משגע אתכם על הבמה, עם האורגאן החשמלי שלו, ממתינה לו האשה הטרייה המעריצה מאחרי הקלעים, ערב־ערב, ובין הופעה להופעה הם משלבים בעסקים גם תענוגות, אין לי ספק.

ובנושא הזה, בטוח שיש לה, לארץ שלנו, הזבת חלב ודבש, הרבה מה להציע.

לולה וג'ימי סמית
בצל הג'ז

עדנה לב מתחתנת באמריקה

גל־השמועות ששטף את הארץ לאחרונה, בקשר למוצאותיה של הזמרת **עדנה לב**, עדיין לא שכך. רק לאחרונה מאוד, כזכור, התגלה שבעצם היא לא־כל־כך הלכה לאיבוד, אלא היא חיה וקיימת ומופיעה בניו־יורק, במועדונו של **אריס סאן**.

אבל לא הספקנו לתאושש, והנה הונחתה על ראשינו בשורה נוספת, די טובה, הייתי אומרת.

תאמינו או לא, גם עדנה הולכת לעשות את זה. ובפעם הראשונה והאחרונה, כך מקווים כולנו. היא מתחתנת, הזמרת הישראלית הצעירה.

המיועד המאושר שלה הוא אמריקאי,

עדנה לב
בצל המיסעדות

העונה דווקא לשם צרפתי, שהוא **ז'אק דה לה־פונטיין**. אבל זה עוד לא הכל. רוצים לדעת גם במה עוסק דה לה־פונטיין הנ"ל?

כמובן, הוא מיסעדן, כפי שניחשתם. ההרגל עושה את שלו. נראה שהיא אוהבת לאכול, עדנה לב, למרות שתסכימו אתי שלא רואים את זה עליה.

נשבר להם סופית

ממש לא נעים, אבל הנה מסתבר שזה קורה אפילו לכאלה, שקשה היה להעלות על הדעת שזה יקרה להם. כלומר, כאלה שקשורים ביניהם לא רק בקשרים רומנטיים אלא (וחורצי־לשון טוענים שבמיקרה הזה בעיקר) גם בקשרים עיסקיים.

וכך קרה הדבר העצוב הזה גם לשחקן

רוחל'ה גולדפרב
בצל העסקים

יהודה ברקן, ולחברה שלו מזה כמה שנים טובות ושותפתו־לבוטיקים, בלונדון־מיניסטר בתל־אביב, הדוגמנית **רוחל'ה גולדפרב**.

יהודה, שאומנם לא גר יחד עם רוחל'ה באותה דירה, כי אצלו, כפי שכבר שמעו אותו אומר לא פעם, זה מין עיקרון כזה לא לגור עם החברות שלו תחת קורת־גג אחת — לא מש מצידה של חברתו תקופה ארוכה־ארוכה. ולאוהבי הזוג ו־ידידיו נראה היה שהפעם, באמת, תצא מזה בסוף חתונה.

אבל עקלקלות הן דרכי החיים, והיחסים הארוכים בין השניים — כמו הרבה דברים טובים אחרים בחיים — הגיעו לסיומם.

אך לא איש כיהודה יישאר לבדו זמן רב. זה שתמיד יש לו כל מיני חתיכות, שמוכנות לנחם אותו מייד כשנעשה לו עצוב — זה סוד גלוי. אבל יהודה הוא בחור רציני. עובדה, גם עם הזמרת **עדנה לב** הוא יצא כמה שנים טובות, וקודם־לכך היה נשוי למתנדבת מאמריקה הדרומית. ואפילו עם רוחל'ה זה לא היה עניין של ימים.

לכן, אפשר לראות אותו בימי־סתיו אלה מתנחם בזרועותיה של צעירה בשם **דליה פיאנקוב**, שיודעי־דבר טוענים שהיא עורך־דינית במיקצועה.

נו, עם שני בוטיקים, ההצגה נשבר לי שרצה לא־נורמלי ושאר ירקות — אז עורך־דין צמוד (לא חשוב מאיזה מין) בכלל לא מזיק.

סיפור־האהבה נגמר ברבנות

ואם כבר בבשורות — מכל סוג שהוא — אנו עוסקים היום, הנה באה עוד אחת. יפים, ועד־אז מאושרים, שהיו פוקדים את המדור שלי לפרקים, עד שהתחתנו לפני שלוש שנים.

לפני כשבועיים פקדו את בניין הרבנות בתל־אביב, לאחרונה במשותף, שני צעירים, היו אלה **טדי שאולי**, אחיו הצעיר של המיסעדן **רפי שאולי**, ואשתו, הדוגמנית היפהפייה **דינה ברכה**.

דינה וטדי, שהתחתנו לפני שלוש שנים, כאמור, במסיבה סוערת ורבת־משתתפים שנערכה בווילה של רפי שאולי באפקה, אחרי שניהלו רומן ארוך מאוד קודם־לכן, עשו את כל המאמצים להתגבר, יחדיו, על המשבר שפקד את נישואיהם. הם באמת התאמצו.

הם אפילו נסעו לבלות חופשה משותפת בארצות־הברית. אבל שום דבר לא עזר. הם חזרו משם כל אחד לחוד, ונפגשו מחדש רק בבניין הרבנות בתל־אביב.

גירושיהם הטריים של השניים העכירו במיקצת את האווירה הכללית בחוג ידידיהם הקרובים, והפתיעו בייחוד את אלה שראו בנישואיהם, דאז, סיום טיבעי לסיפור־אהבה צעיר ויפה.

אז זה אולי סיפור קצת עצוב, אבל בסך־הכל, הם עוד צעירים ואסור לאבד את התיקווה.

סטריפטיז נסוג

ביצעה, לאכזבת החוגגים, חתיכה ירושלמית ידועה העונה לשם פנינה. כטוב ליבה ביין ובעידודם הסוער של החוגגים החלה פנינה להשיר מעליה את בגדיה לקצב המוסיקה, ריכזה סביבה את קהל החוגגים שמחא כפיים בהתלהבות. בשלב ראשון הסירה את ז׳קט הג׳ינס שלה, ולאחר־מכן את חצאית הג׳ינס הארוכה, בקצב שלא היה מבייש סטריפטיזאית מיק־צועית. לבסוף נותרה בחולצת־מכנסיים שכיסתה טפח וגילתה טפחיים, לאכזבת החוגגים ששאגו בקולי קולות „רוצים עוד!" לא נענתה גם לבקשתו המיוחדת של החתן. מאחורי פנינה נראים צוהלים השחקן דידי לוקוב ואיש הבוהימה הירושלמית פיצ׳ו.

הבוהימות מתחתנות

צחוק צחוק

אבל איש לא הצליח

לזהות את החתיכה שלא משה מצידו של הפסל ג׳רי שרב כל זמן המסיבה. בתמונה למטה: השחקנים עדי קפלן ודידי **לוקוב.**

האלמונית

בוצאית־מכסי לבנה

וחזייה תואמת, שאיש לא הצליח לברר את זהותה. משמאל: היפהפייה הירושלמית ללה רמז, שהגיעה לחתונה משהייה בחו״ל.

אכול ושתה

כי לא בכל יום מתאחדות שתי הבוהימות. יהודית התל־אביבית, מבעלי המועדון החדש לגבינות ולייו **ג׳ביפה,** נראית בתמונה עמוסת מאכלים לעייפה בחברת שני נציגים של הבוהימה הירושלמית. כבר בחצי־השעה הראשונה חוסלו ערימות המעדנים והמשקאות במיזנון שהוכן לכבוד מסיבת החתונה של רחל רביד התל־אביבית וחנן בן־חורין הירושלמי.

תל־אביב נגד ירושלים

כך כינה את מסיבת־החתונה העליזה שלו חתן־השימחה והחתן, המשורר ואחד מעמודי־התווך של הבוהימה הירושלמית, חנן בן־חורין, שנראה בתמונה בחברת אשתו היפה והטרייה השחקנית רחל רביד, שהיא מעמודי התווך של הבוהימה התל־אביבית.

זו היתה חתונת־השנה של הבוהי־מות. כך הגדירו יודעי־דבר ומביני־עניין את מסיבת־נישואיהם של המשורר חנן בן־חורין, והשחקנית רחל רביד.

טכס החופה, שהתקיים שעות אחדות קודם המסיבה, באולם קטן בנוכחות נציגי שתי משפחות המחותנים בלבד, היה שיגרתי וצנוע. אבל מסיבת־החתו־נה, שנערכה ביום החמישי שעבר במו־עדון שיבעים־ושבע שברחוב בן־יהודה ב־תל־אביב, היתה חגיגה שלא תישכח.

הבוהימה הירושלמית, שהחתן המאו־

ראש העיר

דודו, איש הטלוויזיה ומלך הבוהימה הירושלמית, ניראה מהורהר ושקוע־במחשבות כל העת, למרות מאמצי חבריו לרומם את רוחו אפילו לא חייך.

שר נימנה עם שורותיה, הגיעה בהרכב מלא, היו שם אנשי שמאל, ציירים, סופרים, סתם הולכי־בטל, ופרופסור אחד ידוע, ואפילו יועצו של שר־המיש־טרה נראה בשטח.

את הבוהימה התל־אביבית, שהכלה נמנית עם שורותיה־שלה ייצגו בכבוד שחקנים, זמרים, ציירים, סתם הולכי־בטל ומחזאי אחד ידוע.

בין האורחים, שהיו עליזים במיוחד, נראו גם מעריצי ומעריצות בני־הזוג (כל אחד לחוד...) לשעבר.

הזמר־שחקן ישראל גוריון נתן כמת־נת־חתונה לזוג הצעיר, הופעה של תוכ־ניתו עומד לי על קצה הלשון.

החתיכה הירושלמית פנינה, נתנה ל־זוג המאושר כמתנת־חתונה הופעת סטריפטיז, אך נסוגה ברגע הקריטי, ל־אכזבת קהל־המעריצים שריכזה מסבי־בה, וביניהם בלט דווקא החתן.

איש־הבוהימה הירושלמי ובעל־החנות לבגדי ג׳ינס משה בן־עזר אירגן שירה בציבור, ואילו דודו, ראש־העיר, נראה מהורהר ונכא־רוח, וכל מאמצי הנוכחים לשפר את מצב רוחו הירוד עלו בתוהו.

שתי הבוהימות היו עליזות עד־מאוד והחגיגה נמשכה עד שעה מאוחרת בלי־לה כשהירושלמים, שיצאו בשיירה חזרה לעירם, מקווים שלא יעצרו אותם בתור מתנחלים בדרך בואכה לטרון.

היועץ

של שר־המישטרה, ברוך לשם, אימץ לעצמו, כיו־עצי־שרים רבים אחרים, את אופנת ההסתופפות בחוגי הבוהימה הירושלמית.

הפסל

ז׳אן־פול ולרי שרב, נציג הבוהימה התל־אביבית ומע־ריץ ותיק של הכלה־השחקנית רחל רביד, בא למסיבה לחפש חתיכות.

אויה, קוייה!

השחקן הג׳ינג׳י יאיר רובין, המכונה קוייה, בא במיוחד למסיבת החתונה מנצרת־עילית, שם הוא חי בפרישות ומדריך ילדים קשי־חינוך. קוייה שמרגע היכנסו למסיבה הוקף בחתיכות, נאלץ להרים אותן לבקשתן אחת־אחת, ניראה תשוש מאוד בסיומו של הערב. זה היה מעייף מאוד.

העולם

עלילותיה של
נירה שוורץ
המרצה הצעירה
לפיסיקה
המואשמת
בביצוע הפשע
המושלם

הזיוף הגאוני של המדענית הנועזת

גילויים חדשים של העולם הזה בפרשת טיבור רוזנבאום

לאן נעלמה תרומת המיליונים